

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 61. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2019 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 61. posiedzeniu Senatu:

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna.....	7
Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego.....	16
Oświadczenie senator Doroty Czudowskiej.....	18
Oświadczenie senatora Roberta Dowhana.....	20
Oświadczenie senatora Jarosława Dudy oraz senatora Wiesława Kiliana	24
Oświadczenie senatora Stanisława Gogacza.....	34
Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego.....	38
Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny	40
Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego	44
Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko.....	48
Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego.....	53
Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego.....	62
Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka.....	77
Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa	79
Oświadczenie senatora Czesława Ryszki	93
Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego.....	104
Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego	112

61. POSIEDZENIE SENATU

(7 czerwca 2018 r.)

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka**Szanowny Panie Ministrze!**Uprzejmie proszę o informację o stanie zapowiadanych przez resort prac nad ustawą antyodorową.**Skargi na dokuczliwość zapachową pochodzącą z ferm trzody i bydła hodowanych bezściółkowo, z zakładów utylizacyjnych i z innych przedsiębiorstw oraz skargi na nieznośny zapach rozlewanej po polach gnojowicy stanowią od lat najpoważniejszy odsetek wśród skarg zgłaszanych do ministerstwa i służb ochrony środowiska, a także składanych w moim biurze senatorskim. Dochodzi do poważnych konfliktów społecznych i konfliktów interesów pomiędzy przedsiębiorcami.**Niestety, pomimo oczywistej i silnej dokuczliwości wydzielanych w nadmiarze substancji odoroczynnych, skuteczna i trwała obrona mieszkańców i innych podmiotów jest bardzo trudna z braku przepisów regulujących ten obszar ochrony powietrza. Podejmowane wcześniej prace nad stworzeniem ustawy nie zostały dokończone.**Proszę zatem o informację, czy zapowiedzi rządu PiS w tej sprawie zostaną zrealizowane, a dane obietnice spełnione. Na jakim etapie są prace nad przedmiotową ustawą?**Mieczysław Augustyn***Stanowisko**

Warszawa, 15.06.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do oświadczenia senatora Mieczysława Augustyna złożonego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r., w sprawie stanu zapowiadanych przez resort prac nad ustawą antyodorową – BPS/043-61-1731/18, przekazanego pismem i z dnia 8 czerwca 2018 r. i zarejestrowanego w kancelarii ogólnej Ministerstwa Środowiska w dniu 12 czerwca 2018 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę do dnia 31 lipca 2018 r. terminu udzielenia odpowiedzi.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Mariusz Orion Jędrysek
Sekretarz Stanu
– Główny Geolog Kraju
Ministerstwo Środowiska

Odpowiedź

Warszawa, 31.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna, złożone podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r., w sprawie stanu zapowiadanych przez resort prac nad ustawą antyodorową – BPS/043-61-1731/18, przekazuję co następuje.

Ministerstwo Środowiska zauważając rosnący problem uciążliwości zapachowej, potwierdzony napływającymi interpelacjami poselskimi, zapytaniami senatorskimi, skargami mieszkańców i apelami samorządów, zintensyfikowało prace w zakresie uregulowania przeciwdziałania uciążliwości zapachowej. W tym celu w pierwszej kolejności opracowano „Kodeks przeciwdziałania uciążliwości zapachowej”, który jest zbiorem dobrych praktyk do zastosowania w walce z uciążliwościami odorowymi. Prace nad projektem ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej rozpoczęły się we wrześniu 2016 r. po zakończeniu prac nad „Kodeksem przeciwdziałania uciążliwości zapachowej”. Obecnie przyjęto założenia prowadzenia prac etapowo. W pierwszym etapie prac nad ustawą o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej rozważane jest określenie wymagań dla lokalizacji nowych inwestycji uciążliwych zapachowo, np. określenie odległości zabudowań od tego typu inwestycji. Natomiast w drugim etapie, rozważane jest opracowanie rozwiązań dotyczących istniejących inwestycji, które będą zawierały między innymi wskazanie źródeł uciążliwości zapachowej oraz metod stwierdzania występowania uciążliwości zapachowej. Resort środowiska jest w trakcie opracowywania koncepcji ustawy.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Adama Sekścińskiego

Uprzejmie proszę o udostępnienie następujących danych:

- liczby osób, które skończyły 75 rok życia i pobierały dodatek pielęgnacyjny na koniec 2017 r., oraz łącznej sumy wydatków KRUS na ten cel;
- prognozy wydatków KRUS na wymienione świadczenie w poszczególnych latach w okresie 2018–2025 wraz z liczbą przewidywanych beneficjentów;
- liczby osób pobierających z KRUS najniższe emerytury na koniec 2017 r. oraz prognozy w tym zakresie na poszczególne lata w okresie 2018–2025;
- liczby osób pobierających najniższą rentę z KRUS na koniec 2017 r. oraz prognozy w tym zakresie na poszczególne lata w okresie 2018–2025;
- liczby osób pobierających emeryturę w wysokości niższej niż 80% średniej emerytury w roku 2017 oraz prognozy liczby takich osób w poszczególnych latach w okresie 2018–2025;
- liczby osób pobierających rentę w wysokości niższej niż 80% średniej renty w roku 2017 oraz prognozy liczby takich osób w poszczególnych latach w okresie 2018–2025.

Mieczysław Augustyn

Odpowiedź

Warszawa, 09.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 08 czerwca 2018 r., znak: BPS/043-61-1732/18 dotyczące udostępnienia dla senatora Mieczysława Augustyna danych statystycznych KRUS na koniec 2017 r. oraz prognozy na lata 2018-2025 w załączeniu przekazuję „Dane o liczbie osób, które ukończyły 75 lat życia i otrzymują z tego tytułu dodatek pielęgnacyjny, liczbie osób pobierających emerytury i renty w wysokości najniższej emerytury oraz liczbie osób pobierających emerytury i renty w wysokości niższej niż 80% średniej emerytury, renty z Funduszu Emerytalno-Rentowego (stan na dzień 31 grudnia 2017 r.)”.

Jednocześnie informuję, że kwota wypłat w 2017 r. na dodatki pielęgnacyjne dla osób, które ukończyły 75 lat życia wyniosła – 953 041,3 tys. zł.

Ponadto prognoza liczby osób oraz wydatków w ww. zakresie na lata 2018-2025 zostanie przekazana niezwłocznie po jej sporządzeniu.

Z poważaniem
Adam Sekściński

Załącznik

Dane o liczbie osób, które ukończyły 75 lat życia i otrzymują z tego tytułu dodatek pielęgnacyjny, liczbie osób pobierających emerytury i renty w wysokości najniższej emerytury oraz liczbie osób pobierających emerytury i renty w wysokości niższej niż 80% średniej emerytury i renty wypłacanej z Funduszu Emerytalno- Rentowego (stan na 31 grudnia 2017 r.)

Lp.	Wyszczególnienie	Liczba osób
1.	Dodatki pielęgnacyjne z tytułu ukończenia 75 lat życia - przeciętna miesięczna z 2017 r.	379 787
2.	Emerytury wypłacane w wysokości najniższej emerytury	124 235
3.	Renty rolnicze z tytułu niezdolności do pracy wypłacane w wysokości najniższej emerytury	40 330
4.	Renty rodzinne wypłacane w wysokości najniższej emerytury	38 122
5.	Emerytury wypłacane w wysokości niższej niż 80% średniej emerytury w 2017 r.	98 948
6.	Renty rolnicze z tytułu niezdolności do pracy wypłacane w wysokości niższej niż 80% średniej renty rolniczej w 2017 r.	24 458
7.	Renty rodzinne wypłacane w wysokości niższej niż 80% średniej renty rodzinnej w 2017 r.	3 079

Odpowiedź

Warszawa, 02.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w uzupełnieniu do pisma z dnia 09 lipca 2018 r., znak: 0000-BF.0361.148.2018
w załączeniu przekazuję dane dla senatora Mieczysława Augustyna w zakresie prognozy na lata 2018-2025.

Z poważaniem
Adam Sekściński

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Gertrudy Uścińskiej

Uprzejmie proszę o udostępnienie następujących danych:

— liczby osób, które skończyły 75. rok życia i pobierały dodatek pielęgnacyjny na koniec 2017 r., wraz z łączną sumą wydatków ZUS na ten cel;

— prognozy wydatków ZUS na wymienione świadczenie w poszczególnych latach w okresie 2018–2025, wraz z liczbą przewidywanych beneficjentów;

— liczby osób pobierających z ZUS najniższe emerytury na koniec 2017 r. oraz prognozy w tym zakresie na poszczególne lata w okresie 2018–2025;

— liczby osób pobierających najniższą rentę z ZUS na koniec 2017 r. oraz prognozy w tym zakresie na poszczególne lata w okresie 2018–2025;

— liczby osób pobierających emeryturę w wysokości niższej niż 80% średniej emerytury w roku 2017 oraz prognozy liczby takich osób w poszczególnych latach w okresie 2018–2025;

— liczby osób pobierających rentę w wysokości niższej niż 80% średniej renty w roku 2017 oraz prognozy liczby takich osób w poszczególnych latach w okresie 2018–2025.

Mieczysław Augustyn

Odpowiedź

Warszawa, 21 czerwca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,
w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek (znak BPS/043-61-1733/18) przekazuję dostępne informacje, o które prosił Pan Senator Mieczysław Augustyn.

1. Dodatki pielęgnacyjne z racji ukończenia 75 lat

Liczba dodatków pielęgnacyjnych do emerytur i rent wypłacanych przez ZUS^{*)} z racji ukończenia 75 lat^{**)} w grudniu 2017 r. wyniosła: 2 024,1 tys.

Kwota wydatków na dodatki pielęgnacyjne do emerytur i rent wypłacanych przez ZUS^{*)} z racji ukończenia 75 lat^{**)} w 2017 r. wyniosła: 5 096,6 mln zł.

Prognozowana liczba dodatków pielęgnacyjnych (według stanu na gruzdzień danego roku) oraz prognozowana roczna kwota wydatków na dodatki pielęgnacyjne do emerytur i rent wypłacanych przez ZUS^{*)} z racji ukończenia 75 lat^{)}**

Rok	Prognozowana liczba dodatków pielęgnacyjnych w grudniu w tys.	Prognozowane wydatki na dodatki pielęgnacyjne w danym roku w mln zł
2018	2 057,2	5 267,5
2019	2 092,2	5 496,9
2020	2 129,7	5 767,4
2021	2 203,7	6 164,1
2022	2 324,7	6 718,4
2023	2 463,8	7 362,3
2024	2 615,1	8 080,9
2025	2 775,6	8 870,2

¹⁾ Łącznie ze świadczeniami realizowanymi na mocy umów międzynarodowych.

²⁾ Założono, że jeśli emeryt lub rencista pobiera dodatek pielęgnacyjny w wieku 75 lat i więcej oraz ma orzeczoną całkowitą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji, to dodatek pielęgnacyjny przysługuje mu z racji tej niezdolności i nie jest zawarty w powyższych liczbach i kwotach.

2. Liczba świadczeń wypłacanych przez ZUS w wysokości najniższej

Liczba emerytur i rent wypłacanych przez ZUS¹⁾ w wysokości najniższej w marcu 2018 r.

Liczba najniższych emerytur	Liczba najniższych rent z tytułu niezdolności do pracy	Liczba najniższych rent rodzinnych
w tys.		
222,1	199,9	129,9

¹⁾ Łącznie ze świadczeniami realizowanymi na mocy umów międzynarodowych.

Prognozowana liczba emerytur i rent wypłacanych przez ZUS¹⁾ w wysokości najniższej w grudniu danego roku

Rok	Prognozowana liczba najniższych emerytur	Prognozowana liczba najniższych rent z tytułu niezdolności do pracy	Prognozowana liczba najniższych rent rodzinnych
w tys.			
2018	222,1	185,7	131,2
2019	221,1	171,7	121,9
2020	219,7	158,5	116,6
2021	217,9	146,6	112,2
2022	216,1	135,1	108,0
2023	213,6	123,9	104,1
2024	211,7	115,2	100,7
2025	210,9	107,4	97,2

¹⁾ Łącznie ze świadczeniami realizowanymi na mocy umów międzynarodowych.

3. Liczba emerytów i rencistów, którym świadczenie wypłaca ZUS¹⁾ i których wysokość świadczenia jest niższa od 80% przeciętnej wysokości danego rodzaju świadczenia (bez dodatków)

Liczba emerytów, którym świadczenie wypłaca ZUS¹⁾ i których wysokość świadczenia (bez dodatków pielęgnacyjnych) jest niższa niż 80% przeciętnej emerytury w grudniu 2017 r. wyniosła: 2 187,2 tys.

Liczba rencistów z tytułu niezdolności do pracy, którym świadczenie wypłaca ZUS¹⁾ i których wysokość świadczenia (bez dodatków pielęgnacyjnych) jest niższa niż 80%

przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy w grudniu 2017 r. wyniosła: 450,9 tys.

Liczba rent rodzinnych wypłacanych przez ZUS^{*)}, których wysokość (bez dodatków pielęgnacyjnych i bez dodatków dla sierot zupełnych) jest niższa niż 80% przeciętnej renty rodzinnej w grudniu 2017 r. wyniosła: 442,9 tys.

^{*)} Bez świadczeń realizowanych na mocy umów międzynarodowych. W przypadku zbiegu uprawnień do emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy oraz wypłacania 1,5 świadczenia, świadczeniobiorca występuje tylko raz jako rencista, z łączną kwotą pobieranych świadczeń.

Z wyrazami szacunku
Gertruda Uścińska

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Jacka Czaputowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Od dłuższego czasu obserwujemy na terenie Ukrainy wzrost wpływów ugrupowań skrajnie nacjonalistycznych, neobanderowskich. Nie ograniczają się one do wąskiej, marginalnej grupy, ale ich ideologia jest przyjmowana, uznawana albo co najmniej tolerowana przez oficjalne władze Ukrainy, począwszy od centralnych, przez obwodowe, a na rejonowych i radach skończywszy. Przejawy gloryfikacji ukraińskich pseudobohaterów w rodzaju Bandery, Szuchewycza, członków OUN czy też UPA to m.in. akty prawne penalizujące naruszanie tzw. dobrego imienia przedstawicieli banderyzmu, a także wystawianie im pomników i innych upamiętnień, nazewnictwo ulic i placów. Związane to jest na ogół z fałszowaniem historii, negowaniem ukraińskiej odpowiedzialności za ludobójstwo na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej. Do tego dochodzą niewyjaśnione w pełni do dziś ataki na polskie placówki dyplomatyczne na Ukrainie, zakazy wjazdu na terytorium Ukrainy dla polskich obywateli, uniemożliwianie prowadzenia przez Polskę prac poszukiwawczych i ekshumacyjnych oraz godnego pochówku naszych rodaków pomordowanych na Wschodzie.

Panie Ministrze, niestety, nie dostrzegam zdecydowanych reakcji strony polskiej na te fakty, w tym w szczególności resortu przez pana kierowanego. Jeśli się mylę, to proszę o przedstawienie oficjalnych – podkreślam: oficjalnych – dokumentów rządowych i ministerialnych skierowanych w tej kadencji, tj. od końca 2015 r., do Ukrainy, w których opisane problemy i zagrożenia byłyby wskazane i napiętnowane. Proszę również o przedstawienie oficjalnego stanowiska Pana Ministra, ewentualnie rządu, jeśli istnieje, co do negatywnych i nieprzyjaznych Polsce zjawisk mających miejsce w ostatnim 2 i pół roku na Ukrainie. Jeśli zostało ono wcześniej sformułowane i opublikowane, proszę o jego dołączenie do odpowiedzi na oświadczenie, za co z góry dziękuję.

Z wyrazami szacunku

Jerzy Czerwiński

Odpowiedź

Warszawa, 4 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jerzego Czerwińskiego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r. uprzejmie przekazuję odpowiedź.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych z zaniepokojeniem obserwuje tendencje nacjonalistyczne na Ukrainie, których przejawami były przyjmowane przez władze samorządowe uchwały o uroczystym obchodzeniu rocznic związanych z historią Organizacji Ukraińskich Nacjonalistów i Ukraińskiej Armii Powstańczej. Ze względu na bardzo

gęstą sieć kontaktów między organami władz lokalnych i regionalnych w Polsce i na Ukrainie, MSZ rekomenduje polskim jednostkom samorządu terytorialnego, by w sytuacjach, gdy ich ukraińscy partnerzy przyjmują takie uchwały, odmawiały udziału w uroczystościach, podczas których symbolika nacjonalistyczna jest szczególnie eksponowana czy podnoszona do rangi równej państwowej fladze i godłu.

Strona polska negatywnie odnosi się również do wprowadzonych w 2015 r. przepisów, penalizujących działania godzące w wizerunek organizacji, dążących do niepodległości Ukrainy, wśród których znajdują się także OUN i UPA. Najwyżsi przedstawiciele polskich władz w rozmowach ze stroną ukraińską wskazują na konieczność ich wycofania.

Nie zgadzamy się, by statusem bojowników o niepodległość objęte były osoby, które popełniły zbrodnie na ludności cywilnej. Władze Rzeczypospolitej nie godzą się na próby fałszowania i manipulowania faktami historycznymi, są natomiast gotowe do prowadzenia rzetelnego dialogu na temat historii obu narodów, opartego na badaniach naukowych i pozbawionego ideologicznych uprzedzeń. Warunkiem wznowienia takiego dialogu jest dopuszczenie do prowadzenia przez stronę polską poszukiwań i ekshumacji Polaków – ofiar wojen i represji politycznych na terytorium Ukrainy. Takie stanowisko zaprezentowane zostało m.in. w artykule Ministra Witolda Waszczykowskiego, pt. „Warszawa chce sojuszu z Kijowem”, opublikowanym w dzienniku „Rzeczpospolita” 17 października 2017 r. Do kwestii problematycznych w stosunkach z Ukrainą odniósł się także Minister Jacek Czaputowicz w informacji o zadaniach polskiej polityki zagranicznej w 2018 r., przedstawionej w Sejmie 21 marca br. (tzw. exposé ministra spraw zagranicznych).

Chciałbym zapewnić, że Ministerstwo stanowczo reaguje także na antypolskie incydenty, do których dochodzi na Ukrainie – zarówno akty wandalizmu wobec polskich miejsc pamięci narodowej, jak i sytuacje zagrożenia bezpieczeństwa pracowników placówek dyplomatyczno-konsularnych czy obywateli polskich przebywających na Ukrainie. Każdorazowo w takich przypadkach domagamy się podjęcia przez właściwe organy władz ukraińskich odpowiednich działań – wykrycia i ukarania sprawców, naprawienia szkód, a także podjęcia kroków zapobiegających ponownemu wystąpieniu takich aktów w przyszłości. Kwestie te są poruszane zarówno w kontaktach roboczych ministerstw spraw zagranicznych i ambasad obu państw, jak i podczas spotkań na szczeblu politycznym. W budzącej największe zaniepokojenie MSZ sprawie ostrzelania Konsulatu Generalnego RP w Łucku podjęta została współpraca Prokuratury Krajowej i właściwych służb po stronie polskiej z ukraińskimi odpowiednikami. Ministerstwo oczekuje na rezultaty prac tych organów.

Stanowisko Polski w wyżej wymienionych kwestiach było przedstawiane wzywaniem do Ministerstwa Ambasadorowi Ukrainy w Polsce, jak również w kierowanych do strony ukraińskiej notach. Ostatnimi przykładami oficjalnej reakcji MSZ na incydenty o antypolskim charakterze były noty przesłane Ambasadzie Ukrainy w Warszawie:

– w nocy nr 2316.22.2018/2 z dnia 6 marca br., MSZ wyraziło zaniepokojenie przeciwko przeprowadzonemu we Lwowie 4 marca br. marszu środowisk nacjonalistycznych, podczas którego wznoszono hasła o antypolskim wydźwięku;

– w nocy nr 2316.34.2018/1 z dnia 3 kwietnia br., MSZ wyraziło stanowczy protest w związku ze spaleniem polskiej flagi przed Ambasadą RP w Kijowie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Doroty Czudowskiej

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Zwrócili się do mnie pracownicy, a właściwie zarząd Polskich Kolei Państwowych Cargo SA z Dolnego Śląska.

W związku z trwającą budową pierwszej w Polsce fabryki silników Mercedes-Benz, która zostanie zlokalizowana w położonej około 70 km na zachód od Wrocławia gminie Jawor na terenie Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej, zwracam się z zapytaniem w następującym zakresie.

1. Czy podjęte zostały prace w zakresie budowy bocznicy kolejowej umożliwiającej przewożenie komponentów do silników oraz wywóz gotowych zmontowanych silników?

2. Czy kwestie dotyczące wyboru operatora kolejowego w zakresie transportów całopociagowych zostały już uregulowane? Chodzi o to, czy ma być to operator polski, czy niemiecki.

Zakład, w ramach nowo powstałej spółki Mercedes-Benz Manufacturing Polska, będzie produkował czterocylindrowe silniki benzynowe i wysokoprężne do samochodów osobowych Mercedes-Benz. Z uwagi na ważny interes naszego kraju ważne jest, aby transport odbywał się w sposób bezpieczny oraz przyjazny dla środowiska i aby gestia transportowa została zlecona polskim podmiotom świadczącym szeroko rozwinięte usługi logistyczne. Jednym z takich podmiotów jest PKP Cargo SA, będące liderem kolejowych przewozów towarowych w Polsce i drugim największym operatorem w Unii Europejskiej. Grupa PKP Cargo SA, jako znaczący operator logistyczny w Europie, zapewnia profesjonalne zarządzanie zintegrowanym łańcuchem usług logistycznych. Nieustannie podejmuje działania mające na celu rozszerzanie i doskonalenie oferty przewozowej. Spółka wprowadza nowe produkty dostosowane do rosnących oczekiwań klientów, zapewnia kompleksową obsługę i podnosi jakość świadczonych usług. Na potrzeby klientów oddaje do dyspozycji 67 tysięcy wagonów różnego typu i 2,6 tysiąca lokomotyw przeznaczonych do transportu wszystkich rodzajów towarów, surowców i innych materiałów.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o przedstawienie stanowiska rządu w tej sprawie.

Dorota Czudowska

**Stanowisko
MINISTRA INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 22 czerwca 2018 r.

Pani
Jadwiga Emilewicz
Minister Przedsiębiorczości
i Technologii

Szanowna Pani Minister,
przesyłam w załączeniu, wg kompetencji, pismo Marszałka Senatu RP z dnia 8 czerwca 2018 r. w sprawie oświadczenia Pani Senator Doroty Czudowskiej złożonego

na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r, dotyczącego budowy fabryki silników Mercedes-Benz na terenie Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej – z uprzejmą prośbą o przekazanie odpowiedzi Panu Marszałkowi.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I TECHNOLOGII**

Warszawa, 18 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie z dnia 7 czerwca 2018 r. Pani Senator Doroty Czudowskiej w sprawie świadczenia przez PKP Cargo SA usług na rzecz inwestorów przekazuję odpowiedź na zadane pytania.

Zgodnie z założeniami projektu inwestycyjnego dotyczącego odpowiedniego uzbrojenia infrastrukturalnego Dolnośląskiej Strefy Aktywności Gospodarczej S3-Jawor, zostały rozpoczęte działania mające na celu budowę bocznic kolejowej. Obecnie zakończony został pierwszy etap realizacji inwestycji w postaci opracowania wiążącej koncepcji budowy. Kolejne etapy prac inwestycyjnych będą dotyczyły wyboru wykonawcy, w celu rozpoczęcia robót budowlanych.

Wybór podmiotu, który będzie świadczył kolejowe usługi logistyczne leży po stronie inwestora oraz zarządcy przedmiotowego połączenia kolejowego. Wałbrzyska Specjalna Strefa Ekonomiczna „Invest Park” zorganizowała spotkanie z przedstawicielami spółki PKP Cargo SA poświęcone możliwości świadczenia przez nią usług logistycznych na rzecz inwestora, w wyniku którego PKO Cargo SA przekazała inwestorowi ofertę świadczenia usług.

z up. MINISTRA

Tadeusz Kościński
Podsekretarz stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej oraz do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zwracam uwagę na protesty powiatów przeciw przepisom znoszącym współfinansowanie przez gminy kosztów pobytu dziecka w placówkach opiekuńczo-wychowawczych.

Zwolnienie z tego obowiązku wprowadza projekt nowelizacji ustawy z 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (DzU z 2018 r. poz. 998). Propozycja ta w dłuższej perspektywie obarcza finansowo samorządy powiatowe. Wątpliwości budzi również zapis, iż wojewoda może wydać zezwolenie na prowadzenie placówki, uwzględniając regulacje ministra rodziny. Ww. określone wytyczne mogą zablokować tworzenie nowych domów dziecka, a jednocześnie nie stanowią one decyzji administracyjnej, nie będąc źródłem prawa. Takie przepisy winny być wprowadzane drogą ustawy lub rozporządzenia.

W związku z powyższym należy przeanalizować propozycję reformy pieczy zastępczej pod kątem postulatów płynących ze strony samorządowej.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Odpowiedź
MINISTER RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 9 lipca 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie z dnia 8 czerwca 2018 r., znak: BPS/043-61-1736-MRPPS/18, dotyczące oświadczenia senatora Roberta Dowhana złożonego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w sprawie protestu powiatów przeciw przepisom znoszącym współfinansowanie przez gminy kosztów pobytu dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej, uprzejmie informuję.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz niektórych innych ustaw jest obecnie na etapie uzgodnień resortowych i społecznych. Analizowane są wszelkie zgłaszane uwagi i propozycje zmian pod kątem ich zasadności. Należy więc przyjąć, że treść przedmiotowego projektu może ulec zmianie, w tym w również w zakresie zagadnień zgłoszonych w oświadczeniu Pana Senatora.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Bartosz Marczuk
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 25.06.2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z pismem z dnia 8 czerwca 2018 roku (sygn. BPS/043-61-1736-MSWA/18), dotyczącym oświadczenia Senatora RP Pana Roberta Dowhana złożonego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 roku, w sprawie *reformy pieczy zastępczej*, mając na względzie istotę zagadnienia podniesionego przez Pana Senatora, które odnosi się *de facto* do projektu nowelizacji ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, z późn. zm.) należy wskazać, że przedstawienie stanowiska w tej sprawie pozostaje w gestii Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, do którego ww. oświadczenie również zostało skierowane.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wyrażam swoje poparcie dla stanowiska Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego nr 9/2018 z dnia 10 maja 2018 r. w sprawie nowelizacji ustawy – Prawo łowieckie.

22 marca br. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy – Prawo łowieckie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 651). Na mocy art. 1 pkt 22 tej ustawy zmieniono brzmienie art. 46 ust. 2 prawa łowieckiego. Zgodnie z dotychczasowym jego brzmieniem oględzin i szacowania szkód w uprawach i płodach rolnych, a także ustalania wysokości odszkodowania z tego tytułu, dokonywał przedstawiciel zarządcy lub dzierżawcy obwodu łowieckiego przy ewentualnym udziale przedstawiciela właściwej terytorialnie izby rolniczej. Na skutek omawianej nowelizacji zadanie szacowania szkód i ustalania wysokości odszkodowania powierzono nowemu kolegialnemu podmiotowi, tj. zespołowi składającemu się z mocy prawa z przedstawiciela gminy właściwej ze względu na miejsce wystąpienia szkody, przedstawiciela zarządcy albo dzierżawcy obwodu łowieckiego oraz właściciela albo posiadacza gruntów rolnych, na terenie których wystąpiła szkoda. Zgodnie z tą ustawą przedstawicielem gminy jest przedstawiciel organu wykonawczego gminy lub organu wykonawczego jednostki pomocniczej gminy właściwej dla przeważającego obszaru całej uprawy, która została uszkodzona – jeżeli szkoda wystąpiła na obszarze więcej niż jednej gminy lub jednostki pomocniczej gminy.

Samorządowcy krytycznie oceniają tę zmianę. Powodem takiego stanu rzeczy jest w pierwszej kolejności fakt, iż nowelizacja nakłada na jednostki samorządu terytorialnego nowe zadania, które dotychczas leżały w zakresie kompetencji innych podmiotów. W ostatnim czasie samorzady terytorialne są obciążane kolejnymi zadaniami, które nie służą realizacji celów, do których zostały powołane. Pracownicy urzędów gmin nie są przygotowani, nie mają doświadczenia ani kwalifikacji do wykonywania wymienionych czynności. Oczywiście ustawa nie przewiduje jakiegokolwiek dofinansowania tego zadania. Powierzenie gminie omawianego zadania wymaga nakładów finansowych, które w świetle ustawy nie zostaną pokryte ze środków zewnętrznych gmin, ale będą realizowane kosztem ograniczenia wydatków gmin przeznaczonych dotychczas na inne cele.

Ustawa nakłada nowe obowiązki również na sołtysów. Osoby piastujące tę funkcję nie są w najmniejszym stopniu przygotowane do wykonywania wskazanych zadań, jak również nie dysponują czasem na ich realizację. Likwidacja szkód w plonach i płodach rolnych wymaga czasochłonnych oględzin ogromnych obszarów.

To wszystko pokazuje, że pracownicy gminni oraz sołtysi nie są właściwymi osobami do włączenia w proces szacowania szkód. Członkami organu powinni zostać przedstawiciele właściwej terytorialnie izby rolniczej, ośrodków doradztwa rolniczego i Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa czy bezstronni eksperci z wykształceniem rolniczym.

W związku z tym przedmiotowa nowelizacja powinna zostać zmieniona w przedstawionym zakresie.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 26.06.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Oświadczenie senatora Roberta Dowhana, złożone podczas 61. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie nowelizacji ustawy – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2018 r. poz. 651 z późn. zm.), przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W związku z istniejącymi problemami w zakresie szacowania szkód 28 maja br. posłowie Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość złożyli do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo łowieckie oraz niektórych innych ustaw (druk 2575), który wprowadza modyfikację systemu szacowania szkód. Zgodnie z nowymi rozwiązaniami sołtysów zastąpią w zespołach ds. szacowania szkód przedstawiciele wojewódzkich ośrodków doradztwa rolniczego, a wnioski o szacowanie szkód będą składane bezpośrednio do dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich.

Po zakończeniu prac nad ww. projektem w sejmowych Komisjach Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, ustawa została przekazana do Marszałka Sejmu RP i przyjęta po III czytaniu na 64. posiedzeniu Sejmu, które odbyło się 15 czerwca 2018 r. Następnie nowelizację ustawy przesłano do dalszego procedowania w Senacie RP.

Uważam, że szybkie wejście w życie ww. przepisów spowoduje eliminację istniejących trudności w zakresie szacowania szkód wyrządzanych przez zwierzęta łowne w uprawach i płodach rolnych. Wprowadzone zmiany są również zgodne z oczekiwaniami samorządów terytorialnych, sołtysów i samych rolników.

z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Małgorzata Golińska

Oświadczenie senatora Jarosława Dudy oraz senatora Wiesława Kiliana

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W trakcie dyżurów senatorskich bardzo często spotykamy się z osobami z niepełnosprawnościami, z ich bliskimi, opiekunami czy przedstawicielami organizacji pozarządowych działających na rzecz osób z niepełnosprawnościami. Podczas rozmów dominującym tematem jest aktywizacja społeczna i zawodowa środowiska osób z niepełnosprawnościami. Dlatego zwracamy się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania.

1. Ile obecnie funkcjonuje zakładów pracy chronionej w Polsce, a w szczególności na Dolnym Śląsku?

2. Ile obecnie funkcjonuje zakładów aktywności zawodowej w Polsce, a w szczególności na Dolnym Śląsku?

3. Ile obecnie funkcjonuje warsztatów terapii zajęciowej w Polsce, a w szczególności na Dolnym Śląsku?

4. Ile obecnie funkcjonuje przedsiębiorstw społecznych zatrudniających osoby z niepełnosprawnościami w Polsce, w szczególności na Dolnym Śląsku?

5. Jakie działania prowadzą w Polsce powiatowe urzędy pracy wobec osób z niepełnosprawnościami w stopniu umiarkowanym lub znacznym? Jakie działania podejmuje powiatowe urzędy pracy?

6. Jaka jest rola zajęć klubowych w utrzymaniu aktywności zawodowej osób z niepełnosprawnościami?

7. Jakie programy związane z aktywizacją zawodową osób z niepełnosprawnościami są obecnie realizowane i jakie są ich efekty?

8. Jakie metody i formy aktywizacji zawodowej są obecnie wykorzystywane w warsztatach terapii zawodowej?

9. Jak funkcjonują formy współpracy warsztatów terapii zajęciowej z pracodawcami, ze szczególnym uwzględnieniem praktyk zawodowych?

10. Jakie muszą być obecnie kwalifikacje personelu prowadzącego aktywizację zawodową w warsztatach terapii zajęciowej?

W związku z wątpliwościami dotyczącymi interpretacji przepisów dotyczących praktyk dla uczestników warsztatów terapii zajęciowej prosimy o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

11. Czy jako pracodawcę (zgodnie z art. 10a ust. 3a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych uczestnik warsztatów terapii zajęciowej może odbywać praktyki w spółdzielni socjalnej lub u innego pracodawcy) należy rozumieć wyłącznie osobę prawną (spółkę prawa handlowego, spółdzielnię, szkołę itd.), jednostkę nieposiadającą osobowości prawnej lub osobę fizyczną, która zatrudnia pracowników? Czy praktyki dla uczestników warsztatów terapii zajęciowej można zorganizować także w następujących podmiotach:

a) u osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, która nie zatrudniała dotychczas innych pracowników,

b) w rolniczej spółdzielni produkcyjnej,

c) u pełnoletniej osoby fizycznej zamieszkującej i prowadzącej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osobiście i na własny rachunek działalność w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej i rybnej, w pozostającym w jej posiadaniu gospodarstwie rolnym obejmującym obszar użytków rolnych o powierzchni przekraczającej 2 ha przeliczeniowe lub prowadzącej działalność specjalnej produkcji rolnej, o którym mowa w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników?

12. Czy maksymalny czas realizacji praktyk (zgodnie z art. 10a ust. 3a ustawy o rehabilitacji zawodowej społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych uczestnik warsztatów terapii zajęciowej może realizować praktykę u pracodawcy do 15 godzin tygodniowo przez okres do 3 miesięcy, z możliwością przedłużenia do 6 miesięcy) należy rozumieć w odniesieniu do:

a) 1 roku uczestnictwa danej osoby w warsztacie terapii zajęciowej,

b) 1 roku kalendarzowego,

c) całego okresu uczestnictwa danej osoby w warsztacie terapii zajęciowej,
d) realizacji praktyk u jednego pracodawcy?

13. Czy uczestnik warsztatu terapii zajęciowej może w ciągu 1 roku odbyć więcej niż 6 miesięcy praktyk u co najmniej 2 różnych pracodawców, np. u 2 pracodawców jedna przez okres 3 miesięcy, a druga przez okres 6 miesięcy?

14. Czy uczestnik warsztatu terapii zajęciowej może w ciągu 1 roku odbyć więcej niż 6 miesięcy praktyk u jednego pracodawcy? Pierwsza praktyka trwałaby np. 3 miesiące, następnie byłaby przerwa, a kolejna (druga) praktyka u tego samego pracodawcy trwałaby łącznie 4 miesiące. Jeśli taki sposób organizacji praktyk jest dopuszczalny, to jak długa powinna być przerwa pomiędzy poszczególnymi praktykami?

15. Czy czas nieobecności uczestnika w warsztacie terapii zajęciowej (i tym samym na praktyce) spowodowany np. chorobą należy wliczyć do okresu trwania praktyk? Czy w przypadku dłuższej nieobecności uczestnika można wydłużyć czas trwania praktyk o czas nieobecności uczestnika, nawet jeśli wiemy, że w sumie przedłuży to czas odbywania praktyk i będą one trwały powyżej 6 miesięcy?

16. Czy w sytuacji, kiedy warsztat terapii zajęciowej organizuje praktyki dla swych uczestników raz w tygodniu (7 godzin w tygodniu) ze względu na możliwości organizacyjne pracodawcy, a uczestnik nie wykorzysta maksymalnego limitu 15 godzin tygodniowo, można wydłużyć czas odbywania przez niego praktyki powyżej 6 miesięcy, proporcjonalnie o niewykorzystane godziny?

17. Czy 1 uczestnik może realizować praktyki w tym samym czasie u więcej niż jednego pracodawcy? Czy jeśli uczestnik realizuje równolegle 2 praktyki u 2 różnych pracodawców, to limit 15 godzin w tygodniu dotyczy czasu praktyki u każdego z nich, czy łącznie u obydwu?

18. Czy zgodnie z art. 10a ust. 3a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, który mówi, że w praktykach zawodowych, które realizują uczestnicy warsztatu terapii zajęciowej, nie może brać udziału jednocześnie więcej niż 50% uczestników jednego warsztatu, osoby, które są długotrwale nieobecne w warsztacie terapii zajęciowej (ale nie zostały skreślone z listy uczestników), należy również zaliczyć do stanu uczestników służącego do wyliczenia limitu 50%?

19. Czy zgodnie z art. 10b ust. 5a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, który mówi, że dofinansowanie ze środków funduszu nie ulega obniżeniu w przypadku odbywania praktyki zawodowej przez osobę niepełnosprawną realizującą indywidualny program rehabilitacji, w przypadku odbywania praktyki przez uczestnika warsztatu terapii zajęciowej, który nie ma w indywidualnym programie rehabilitacji stosownych zapisów uzasadniających realizację praktyk, powyższe dofinansowanie może zostać obniżone, np. na skutek kontroli powiatowego centrum pomocy rodzinie?

Jarosław Duda
Wiesław Kilian

Odpowiedź

Warszawa, 11.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Jarosława Dudę i Wiesława Kiliana na 61. posiedzeniu Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie aktywizacji społecznej i zawodowej środowiska osób z niepełnosprawnościami uprzejmie informuję, że **na koniec grudnia 2017 r. w Polsce funkcjonowało: 1038 zakładów pracy chronionej**, z czego 85 w województwie dolnośląskim, 106 zakładów aktywności zawodowej, z czego w województwie dolnośląskim 6 oraz 715 warsztatów terapii zajęciowej (wtz), w tym 46 w województwie dolnośląskim.

Zgodnie z zapisami Krajowego Programu Rozwoju Ekonomii Społecznej oraz *Wytycznych w zakresie realizacji przedsięwzięć w obszarze włączenia społecznego i zwalczania ubóstwa z wykorzystaniem środków Europejskiego Funduszu Społecznego i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na lata 2014-2020* celem działalności przedsiębiorstw społecznych (PS) jest m.in. integracja społeczna i zawodowa określonych kategorii osób, wyrażona poziomem zatrudnienia tych osób. Przedsiębiorstwo społeczne zatrudnia co najmniej 50%: osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, osób bezrobotnych lub absolwentów CIS i KIS, osób ubogich pracujących lub opuszczających młodzieżowe ośrodki wychowawcze i młodzieżowe ośrodki socjoterapii, osób opuszczających zakłady poprawcze i schroniska dla nieletnich oraz 30% osób o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności.

Zgodnie z ww. *Wytycznymi*, pierwszym etapem w procesie weryfikacji statusu przedsiębiorstwa społecznego jest Ośrodek Wsparcia Ekonomii Społecznej (OWES). W przypadku wątpliwości odnośnie do stwierdzenia statusu PS, OWES zwraca się z prośbą o rozstrzygnięcie wątpliwości do Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej (ROPS).

Ponadto, w świetle *Wytycznych*, ROPS „na podstawie przekazanych przez OWES informacji prowadzi listę PS dla województwa dostępną w wersji elektronicznej na stronie internetowej ROPS w formie tabeli”. Lista przedsiębiorstw społecznych opublikowana przez **Departament Ekonomii Społecznej i Solidarnej** stanowi agregację danych przesłanych przez ROPS, zawartych na listach wojewódzkich.

Z informacji przekazanych przez ROPS we Wrocławiu, wynika, że w województwie dolnośląskim funkcjonują obecnie 32 PS, dla których weryfikacja spełnienia przesłanek zakończyła się pozytywnie. Lista stworzona przez MRPiPS na podstawie danych z 12 województw zawiera informacje o 403 przedsiębiorstwach i jest dostępna na stronie <http://www.ekonomiaspoleczna.gov.pl/> w zakładce **Ekonomia Społeczna i Solidarna/Listy przedsiębiorstw społecznych**.

Z kolei z danych zbieranych na potrzeby przygotowania *Informacji o funkcjonowaniu spółdzielni socjalnych* wynika, że w 2017 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) figurowało 1706 spółdzielni socjalnych, z czego w województwie dolnośląskim było ich 87.

Dane Głównego Urzędu Statystycznego pozwalają określić liczbę aktywnie funkcjonujących spółdzielni socjalnych oraz udział zatrudnionych w nich osób niepełnosprawnych. W 2016 r. aktywnie działało 889 spółdzielni socjalnych, co stanowiło 62% tych podmiotów zarejestrowanych w REGON. Ponadto 41% (z ok. 700) spółdzielni socjalnych posiadających pracowników etatowych zatrudniało co najmniej jedną osobę niepełnosprawną. Daje to w skali kraju ok. 270 spółdzielni socjalnych. Wśród 27% (z ok. 700) jednostek zatrudniających na podstawie stosunku pracy, osoby niepełnosprawne stanowiły ponad 30% pracowników etatowych. Łączny udział osób niepełnosprawnych (1,1 tys.) wśród pracowników zatrudnionych w spółdzielniach socjalnych na podstawie umów o pracę w 2016 r. stanowił 26%. Osoby z orzeczeniem o umiar-

kowanym stopniu niepełnosprawności stanowiły największą grupę (63%), następnie pracownicy z lekkim (27%) i znacznym (10%) stopniem.

Jednocześnie pragnę poinformować, że trwają zaawansowane prace nad **kompleksowym** systemem monitorowania sektora ekonomii społecznej, w ramach którego prowadzona będzie **szczegółowa** analiza struktury zatrudnienia m.in. w PS, w **szczególności** pod kątem osób niepełnosprawnych.

Powiatowe urzędy pracy podejmują i prowadzą działania na rzecz osób niepełnosprawnych (bez względu na stopień niepełnosprawności) zarejestrowanych jako **bezrobotne** albo poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu. Mechanizmy i instrumenty rynku pracy wspomagające zatrudnienie osób niepełnosprawnych zawarte są zarówno w przepisach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jak i ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1265) nie przewiduje **szczególnych** rozwiązań dla osób niepełnosprawnych i nie różnicuje dostępu do usług i instrumentów rynku pracy dla osób posiadających oraz nieposiadających orzeczenia o niepełnosprawności.

Odniesienie do niepełnosprawności danej osoby zawarte zostało w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawie o promocji (...), gdzie wskazano, że status bezrobotnego może uzyskać również osoba niepełnosprawna, spełniająca pozostałe warunki określone w ustawie, o ile jest zdolna i **gotowa do podjęcia zatrudnienia co najmniej w połowie pełnego** wymiaru czasu pracy obowiązującego w danym zawodzie lub w danej służbie. Ponadto, w art. 49 ww. ustawy wskazano, że bezrobotny niepełnosprawny jest zaliczany do grupy osób w **szczególnej** sytuacji na rynku pracy, którym przysługuje pierwszeństwo w skierowaniu do udziału w programach specjalnych.

Przedmiotowa ustawa zawiera szereg instrumentów kierowanych do wszystkich potrzebujących pomocy klientów urzędów pracy. Osoby niepełnosprawne, zarejestrowane w urzędzie pracy jako bezrobotne, mogą korzystać z tych instrumentów i form pomocy na takich samych zasadach jak osoby pełnosprawne.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 511 z późn. zm.) osoba niepełnosprawna zarejestrowana w powiatowym urzędzie pracy jako poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu może korzystać na zasadach takich jak bezrobotni z następujących usług lub instrumentów określonych w ustawie o promocji zatrudnienia (...): szkoleń, stażu, prac interwencyjnych, przygotowania zawodowego dorosłych, badań lekarskich lub psychologicznych, zwrotu kosztów przejazdów, **studiów podyplomowych, szkoleń na podstawie trójstronnej umowy szkoleniowej** (zawieranej pomiędzy starostą, pracodawcą i instytucją szkoleniową), bonu szkoleniowego, stażowego i na zasiedlenie.

Ponadto powiatowe urzędy pracy – zgodnie z art. 35a ust. 2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji (...) udzielają:

- osobom niepełnosprawnym zarejestrowanym jako bezrobotne albo poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej lub wniesienie wkładu do spółdzielni socjalnej;
- dofinansowania osobom niepełnosprawnym – prowadzącym działalność gospodarczą albo własne lub dzierżawione gospodarstwo rolne – do 50% oprocentowania kredytu bankowego zaciągniętego na kontynuowanie tej działalności;
- pracodawcom zwrotu kosztów:
 - związanych z przystosowaniem stanowisk pracy i pomieszczeń zakładu pracy do potrzeb niepełnosprawnego pracownika, a także kosztów adaptacji lub nabycia urządzeń ułatwiających osobie niepełnosprawnej wykonywanie pracy lub funkcjonowanie w zakładzie pracy oraz zakupu i autoryzacji oprogramowania na użytek pracowników niepełnosprawnych oraz urządzeń technologii wspomagających lub przystosowanych do potrzeb wynikających z ich niepełnosprawności,
 - wyposażenia stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej do wysokości piętnastokrotnego przeciętnego wynagrodzenia,
 - szkolenia pracownika niepełnosprawnego;

– zatrudnienia pracowników pomagających pracownikowi niepełnosprawnemu w pracy oraz szkolenia pracownika pomagającego.

Odnosząc się natomiast do pytania nr 6 pragnę wskazać, że jedno z działań realizowanych w związku z Programem kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” stanowiło przygotowanie zmiany w przepisach ustawy o rehabilitacji (...) umożliwiającej m.in. wsparcie byłych uczestników wtz, w utrzymaniu samodzielności i niezależności w życiu społecznym i zawodowym, poprzez prowadzenie zajęć klubowych przez wtz.

Długotrwałość pobytu uczestników w wtz oraz efekty w zakresie ich przechodzenia na rynek pracy to jedne z największych wyzwań związanych z funkcjonowaniem wtz. Działania wtz powinny skupiać się przede wszystkim na umożliwianiu osobom niepełnosprawnym osiągnięcia jak najwyższego poziomu samodzielności i niezależności w funkcjonowaniu społecznym i zawodowym, a także ich skutecznej integracji ze społeczeństwem.

W związku z powyższym, w wyniku nowelizacji ww. ustawy, do podstawowych form aktywności wspomagającej proces rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych należy również uczestnictwo w zajęciach klubowych.

Uczestnicy wtz doświadczają trudności w funkcjonowaniu na rynku pracy. Dlatego ważne jest wspieranie ich nie tylko do momentu podjęcia zatrudnienia, ale również i później. Zadanie wtz nie powinno być ograniczone tylko do samego procesu przygotowania osób niepełnosprawnych do wykonywania pracy. Uczestnicy wtz po jego opuszczeniu potrzebują prowadzenia wobec nich działań mających na celu ich dalsze aktywne funkcjonowanie społeczne.

Zgodnie z art. 10g ustawy o rehabilitacji (...) zajęcia klubowe oznaczają zorganizowaną formę rehabilitacji mającą na celu wspieranie osób niepełnosprawnych w utrzymaniu samodzielności i niezależności w życiu społecznym i zawodowym. Mogą obejmować aktywne formy wspierania osoby niepełnosprawnej w podjęciu lub utrzymaniu zatrudnienia.

Należy zauważyć, że zajęcia te mogą być prowadzone przez warsztat dla osób, które były uczestnikami warsztatu i opuściły go w związku z podjęciem zatrudnienia, oraz osób wpisanych na listę osób niepełnosprawnych, których zgłoszenie do uczestnictwa w warsztacie zostało zatwierdzone i które nie rozpoczęły terapii w warsztacie. Osoba niepełnosprawna może kontynuować zajęcia klubowe bez względu na utratę lub zmianę zatrudnienia.

Ponadto zgodnie z art. 10h ww. ustawy czas trwania zajęć klubowych wynosi nie mniej niż 5 godzin miesięcznie. Szczegółowy zakres i organizację tych zajęć ustala warsztat.

Odpowiadając na pytanie 7 wyjaśniam, że programy związane z aktywizacją zawodową osób niepełnosprawnych, obecnie realizowane są przede wszystkim przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON). Należą do nich:

1. „Stabilne zatrudnienie – osoby niepełnosprawne w administracji i służbie publicznej”. Program adresowany jest do określonych organów i instytucji państwowych oraz samorządowych, jego celem głównym jest podniesienie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w administracji publicznej a celami szczegółowymi:

- wypracowanie lub wzmocnienie kwalifikacji zawodowych niezbędnych do podjęcia zatrudnienia przez 2.500 osób niepełnosprawnych,
- podjęcie i utrzymanie zatrudnienia przez 2.500 osób niepełnosprawnych,
- zainicjowanie lub wsparcie działań prowadzonych na rzecz zatrudnienia osób niepełnosprawnych przez instytucje wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej.

Programem zostało objętych 22 osoby, a na jego realizację w 2017 r. wydatkowano kwotę 226.515,22 zł.

2. „Praca – Integracja”. Celem programu jest podniesienie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych na otwartym rynku pracy, celami szczegółowymi zaś:

- wypracowanie i wzmocnienie kwalifikacji zawodowych oraz umiejętności pracowniczych niezbędnych do podjęcia zatrudnienia przez 1.000 adresatów programu,

- zniwelowanie barier funkcjonalnych i technicznych, a także wsparcie mobilności osób niepełnosprawnych, umożliwiające podjęcie i utrzymanie zatrudnienia przez 500 adresatów programu,
- podjęcie i utrzymanie zatrudnienia przez 1.000 adresatów programu; w każdym roku jego realizacji, a także,
- wzrost wskaźnika udziału osób niepełnosprawnych w ogólnej liczbie pracowników zatrudnionych u pracodawców, będących uczestnikami programu,
- wzrost liczby zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców, będących uczestnikami programu,
- budowanie pozytywnego wizerunku pracowników będących osobami niepełnosprawnymi poprzez promowanie zatrudniania osób niepełnosprawnych oraz idei społecznej odpowiedzialności biznesu (CSR).

W 2017 roku ofertę zatrudnienia 400 osób niepełnosprawnych złożyła Poczta Polska SA. Do realizacji tego zadania PFRON ogłosił konkurs zakończony wyłonieniem organizacji i przyznaniem dofinansowania w kwocie 3.403 tys. zł. Wyłoniona organizacja – Fundacja Aktywizacja – podpisała porozumienie z Poczta Polską SA. oraz umowę dofinansowania z PFRON.

3. „Absolwent”. Celem programu pilotażowego jest podniesienie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych posiadających wyższe wykształcenie. Natomiast celami szczegółowymi w każdym roku realizacji programu:

- zaplanowanie i wdrożenie indywidualnej ścieżki kariery zawodowej dla 1000 osób niepełnosprawnych, będących beneficjentami ostatecznymi programu,
- wzrost kwalifikacji zawodowych 800 osób niepełnosprawnych, będących beneficjentami ostatecznymi programu,
- zatrudnienie lub samozatrudnienie 400 osób niepełnosprawnych, będących beneficjentami ostatecznymi programu.

Wydatki na realizację programu w 2017 r. wyniosły 3.876.061,74 zł. Na dzień 25 maja 2018 r. w ramach konkursu zawartych zostało 8 umów o dofinansowanie projektu w ramach programu na kwotę 7.752.123,50 zł (Oddział dolnośląski – 3; Oddział kujawsko-pomorski – 1; Oddział lubelski – 1; Oddział małopolski – 1; Oddział mazowiecki – 1; Oddział podkarpacki – 1). Wsparciem w ramach programu w I okresie finansowania objętych zostało 528 osób niepełnosprawnych.

W dniu 21 maja 2018 r. PFRON ogłosił nowy konkurs w ramach pilotażowego programu „ABSOLWENT” – wnioski w ramach programu mogą być składane do dnia 20 lipca 2018 r.

Programy te będą realizowane w okresie od dnia 8 grudnia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., a dane dotyczące liczby zatrudnionych osób niepełnosprawnych w ich ramach, będą znane na etapie rozliczenia zawartych i realizowanych umów.

4. Projekty realizowane przez PFRON w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014-2020 (PO WER):

a) „Wdrożenie nowego modelu kształcenia specjalistów ds. zarządzania rehabilitacją – jako element systemu kompleksowej rehabilitacji w Polsce”

Projekt jest odpowiedzią na problem związany z brakiem w polskim systemie kształcenia, w tym podyplomowego, kierunku łączącego różnorodne kompetencje, istotne dla skutecznego wykonywania zadań specjalisty ds. zarządzania rehabilitacją o charakterze kompleksowym, która powinna obejmować następujące obszary: rehabilitacja medyczna, zawodowa, społeczna, rozwój umiejętności samodzielnego funkcjonowania u podopiecznego, zwiększanie osobistej motywacji do aktywnego uczestniczenia w rynku pracy, terapia zajęciowa, prawo pracy, zabezpieczenie społeczne, umiejętności pozwalające na skuteczne motywowanie środowiska rodzinnego i zawodowego w zakresie pomocy osobie rehabilitowanej,

b) „Wypracowanie i pilotażowe wdrożenie modelu kompleksowej rehabilitacji umożliwiającej podjęcie lub powrót do pracy”.

W ramach projektu zostanie wypracowany i przetestowany model kompleksowej rehabilitacji, ułatwiającej podjęcie lub powrót do aktywności społecznej lub zawodowej osób, które wskutek doznanego urazu, zdiagnozowanego schorzenia lub niepełnosprawności nie mogą podejmować się pełnienia ról społecznych oraz podejmować aktywności zawodowej.

Ponadto, PFRON nawiązał porozumienia o współpracy na rzecz osób niepełnosprawnych m.in. z Poczta Polska oraz PKP SA. Celem porozumień jest **m.in. zwiększenie zatrudnienia osób niepełnosprawnych w tych podmiotach.**

Oprócz tego, działania na rzecz osób niepełnosprawnych realizowane są również w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014–2020, Działanie 2.6 Wysoka jakość polityki na rzecz włączenia społecznego i zawodowego osób niepełnosprawnych, w następujących typach projektów:

1) Wypracowanie i upowszechnianie, we współpracy z partnerami społecznymi, modelu wsparcia osób niepełnosprawnych w środowisku pracy.

Celem projektu jest wypracowanie i upowszechnienie wśród co najmniej 100 000 pracodawców na terenie całego kraju, we współpracy z partnerami społecznymi, modelu wsparcia osób niepełnosprawnych w środowisku pracy, rozumianego jako zestaw technik i metod, tj. zasad postępowania w zakresie stworzenia optymalnego dla niepełnosprawnego pracownika środowiska pracy.

2) Wypracowanie i wdrożenie instrumentów, wspierających zatrudnienie i utrzymanie się na rynku pracy osób niepełnosprawnych:

- instrument wspierania pracodawców w zakresie dostosowania do zatrudnienia osoby niepełnosprawnej, pozyskania niepełnosprawnego pracownika, utrzymania w zatrudnieniu przez ograniczenie skutków niepełnosprawności,
- instrument wspierania osób niepełnosprawnych w zakresie pozyskania przez nie zatrudnienia, w tym przechodzenia pomiędzy rehabilitacją społeczną a zawodową,
- instrument wspierania osób niepełnosprawnych w zakresie podejmowania przez nie działalności gospodarczej.

3) Wypracowanie, przetestowanie, wdrożenie i upowszechnienie standardu usług asystenckich świadczonych na rzecz osób niepełnosprawnych, z uwzględnieniem świadczenia tych usług przez osoby w wieku 50+, w tym opracowanie narzędzi rekrutacji i szkolenia niezbędnych do świadczenia tych usług.

Pragnę podkreślić, że w wyniku intensywnych, systemowych działań udało się w ciągu ostatnich kilku lat zwiększyć zatrudnienie osób niepełnosprawnych i znacznie poprawić ich **sytuację na rynku pracy. Wyniki BAEL wskazują, że w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim współczynnik aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym wzrósł o 2,1 pkt. proc. (wzrost o 3 pkt. proc. w stosunku do roku 2015) i uplasował się na poziomie 28,9%. Wskaźnik zatrudnienia w 2017 r., w porównaniu z rokiem 2016, wzrósł o 2,6 pkt. proc. i wyniósł 26,3%. W 2017 r. zanotowano również obniżenie się poziomu stopy bezrobocia osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym do nienotowanego dotychczas poziomu – 9,3%.**

Odnosząc się do kolejnych pytań Panów Senatorów należy zauważyć, że wtz oznacza wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo placówkę stwarzającą osobom niepełnosprawnym niezdolnym do podjęcia pracy możliwość rehabilitacji społecznej i zawodowej w zakresie pozyskania lub przywracania umiejętności niezbędnych do podjęcia zatrudnienia.

Głównym celem wtz, poza rehabilitacją społeczną, jest aktywizacja zawodowa w **zakresie pozyskania lub przywracania umiejętności niezbędnych do podjęcia zatrudnienia przez osoby niepełnosprawne.**

Realizacja powyższych celów zmierza do usamodzielnienia uczestników, poprzez wyposażenie ich w umiejętności wykonywania czynności życia codziennego oraz zaradności osobistej, a także rozwijania psychofizycznych sprawności oraz podstawowych i specjalistycznych umiejętności zawodowych, umożliwiających uczestnictwo w szkoleniu zawodowym albo podjęcie pracy.

Rehabilitacja odbywa się poprzez zastosowanie różnorodnych technik terapii zajęciowej, prowadzonych w poszczególnych pracowniach terapeutycznych. Skuteczność terapii zapewnia przygotowanie odpowiednio indywidualnego programu rehabilitacji, w którym określa się formy i zakres rehabilitacji oraz metodę i naukę umiejętności wykonywania czynności życia codziennego oraz zaradności osobistej, umiejętności zawodowych, umożliwiających uczestnictwo w szkoleniu zawodowym albo podjęcie pracy. W realizacji tego programu niezwykle ważna jest współpraca z rodziną lub

opiekunami uczestników warsztatu. Indywidualny program rehabilitacji uczestnika zawiera informacje dotyczące osoby niepełnosprawnej, planowanych działań wobec uczestnika i spodziewanych efektów tych działań. Podczas rehabilitacji uczestnika dąży się do uzyskania optymalnych, zaplanowanych w tym programie efektów, poprzez działania terapeutyczne dostosowane do indywidualnych jego potrzeb.

Jednocześnie należy zauważyć, że ustawą z dnia 15 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach socjalnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2494) wprowadzono do ustawy o rehabilitacji (...) rozwiązanie prawne dotyczące działalności warsztatów terapii zajęciowej – możliwość odbywania przez uczestników wtz praktyk zawodowych, w celu zapewnienia korzystnego wpływu na przygotowanie osoby niepełnosprawnej do aktywności zawodowej, jak również umożliwienie weryfikacji zdolności tej osoby do podjęcia ewentualnego zatrudnienia u potencjalnego pracodawcy.

Korzystanie przez uczestnika warsztatu terapii zajęciowej z możliwości odbywania praktyk zawodowych jest formą zapoznania uczestnika wtz z pracą w konkretnym zakładzie pracy.

Zgodnie z art. 10a ust. 3a ustawy o rehabilitacji (...) na podstawie indywidualnego programu rehabilitacji uczestnik warsztatu może brać udział w nieodpłatnych praktykach zawodowych u pracodawcy, w tym w spółdzielni socjalnej, w wymiarze do 15 godzin tygodniowo, przez okres do 3 miesięcy, z możliwością przedłużenia do 6 miesięcy.

Ponadto w warsztacie może działać rada społeczna, której zadaniem jest wspieranie warsztatu w zakresie tworzenia ram współpracy z administracją publiczną, organizacjami pozarządowymi oraz pracodawcami w celu zapewnienia efektywności działań zmierzających do usamodzielniania uczestników warsztatu. W jej skład wchodzi przedstawiciele pracodawców, jak również samorządu powiatowego, organizacji pozarządowych działających na rzecz osób niepełnosprawnych, rodziców i opiekunów uczestników warsztatu oraz samych uczestników.

W obecnym stanie prawnym wymagania kwalifikacyjne pracowników warsztatów terapii zajęciowej zostały określone w stosunku do osób zatrudnionych w warsztatach prowadzonych przez placówki opieki zdrowotnej – rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz. U. Nr 151, poz. 896) oraz jednostki organizacyjne jednostek samorządu terytorialnego – rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. poz. 936).

W stosunku do pracowników zatrudnionych w warsztatach prowadzonych przez organizacje pozarządowe oraz przedsiębiorców brak jest przepisów powszechnie obowiązujących, regulujących kwalifikacje zatrudnionych tam pracowników. Wobec tych dwóch kategorii podmiotów, kwalifikacje pracowników warsztatów terapii zajęciowej powinny regulować postanowienia umowy o dofinansowanie kosztów utworzenia i działalności warsztatów.

W przypadku określania kwalifikacji pracowników tych warsztatów, należy skorzystać z opracowanego w Biurze Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych *Stanowiska w sprawie wymaganych kwalifikacji pracowników zatrudnionych w warsztatach terapii zajęciowej*. Stanowisko zostało pomyślane i przygotowane, dla jednostek prowadzących lub zamierzających utworzyć warsztaty, jako forma wskazówki w zakresie optymalnego, zdaniem Biura, kształtowania polityki kadrowej w warsztatach, gwarantującej pożądaną poziom merytoryczny zatrudnianej kadry.

Pragnę podkreślić, że Stanowisko nie jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym, nie może stanowić obligatoryjnej podstawy do optymalnego zatrudnienia pracowników w warsztacie, zawiera jedynie wytyczne, które mają ułatwić podjęcie decyzji w kwestii zatrudnienia tych osób.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie wyjaśniam, że wymagane kwalifikacje zawodowe powinny, stosownie do Stanowiska, odpowiadać następującym kryteriom:

1. Kierownicy warsztatów terapii zajęciowej powinni, zdaniem Biura, legitymować się wykształceniem wyższym, przy czym wskazane byłoby gdyby było to wykształcenie o kierunku psychologia, pedagogika lub pokrewne.

2. Kwalifikacje wymagane od specjalistów do spraw rehabilitacji ruchowej określa art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.), który stanowi, że: zajęcia rehabilitacji ruchowej oraz zabiegi fizjoterapeutyczne mogą prowadzić fizjoterapeuci i absolwenci szkół wyższych ze specjalnością rehabilitacja lub gimnastyka lecznicza oraz technicy fizjoterapii. Natomiast jeśli chodzi o inne rodzaje rehabilitacji lub rewalidację to osoba wykonująca te zadania powinna posiadać odpowiednie wykształcenie kierunkowe na poziomie co najmniej licencjackim.

3. Instruktorzy terapii zajęciowej powinni posiadać wykształcenie policealne w kierunku terapii zajęciowej lub wyższe o kierunku psychologia, pedagogika specjalna lub pokrewne.

Przy ustalaniu wymagań kwalifikacyjnych wobec tej grupy pracowników należy wziąć pod uwagę kwalifikacje zawodowe, jak i predyspozycje osobowościowe oraz dotychczasowe doświadczenie zawodowe.

4. Zgodnie z przepisami art. 7 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763, z późn. zm.) prawo wykonywania zawodu psychologa powstanie z chwilą dokonania wpisu na listę psychologów Regionalnej Izby Psychologów. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ww. ustawy na listę psychologów wpisuje się osobę, która łącznie spełnia następujące warunki:

- a) uzyskała w polskiej uczelni dyplom magistra psychologii lub uzyskała za granicą wykształcenie uznane za równorzędne w Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- c) włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu psychologa,
- d) odbyła podyplomowy staż zawodowy, pod merytorycznym nadzorem psychologa posiadającego prawo wykonywania zawodu, który ponosi odpowiedzialność za czynności zawodowe wykonywane przez psychologa-stażystę.

5. W przypadku kwalifikacji instruktora zawodu można pomocniczo zastosować wymagania przewidziane dla instruktora praktycznej nauki zawodu, określone w §10 ust. 4 lub 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 sierpnia 2017 r. w sprawie praktycznej nauki zawodu (Dz. U. poz. 1644).

W mojej ocenie, postanowienia dotyczące kwalifikacji pracowników zawarte w umowie powinny być formułowane tak, żeby zatrudniać pracowników wtz zgodnie z pożądanymi kompetencjami i potrzebami konkretnego warsztatu terapii zajęciowej.

Jak wskazano powyżej, zgodnie z art. 10a ust. 3a ustawy o *rehabilitacji* (...) na podstawie indywidualnego programu rehabilitacji uczestnik warsztatu może brać udział w nieodpłatnych praktykach zawodowych u pracodawcy, w tym w spółdzielni socjalnej. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 917, z późn. zm.) pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników.

Wymiar realizacji praktyk zawodowych wskazany w art. 10a ust. 3a ustawy o *rehabilitacji* (...), tj. do 15 godzin tygodniowo, przez okres do 3 miesięcy, z możliwością przedłużenia do 6 miesięcy, dotyczy realizacji praktyk zawodowych u jednego pracodawcy. Należy zauważyć, że przepisy nie wprowadzają ograniczeń co do liczby odbywanych praktyk zawodowych zarówno w odniesieniu do jednego roku uczestnictwa w warsztacie, roku kalendarzowego czy też całego okresu uczestnictwa w wtz. Jednocześnie należy podkreślić, że łączny wymiar realizacji wszystkich praktyk u jednego pracodawcy nie może przekroczyć 6 miesięcy.

Należy ponadto podkreślić, że w art. 10a ust. 3a ustawy o *rehabilitacji* (...) został wskazany wymiar realizacji praktyk zawodowych – do 15 godzin tygodniowo, przez okres do 3 miesięcy, z możliwością przedłużenia do 6 miesięcy, tzn. istnieje możliwość przedłużenia praktyk do 6 miesięcy. Przepisy ww. ustawy nie przewidują odstępstw od tego terminu. Ponadto należy zauważyć, że wymiar tygodniowy został określony jako „do 15 godzin tygodniowo”, co oznacza, że czas realizacji praktyk w skali tygodnia nie może przekroczyć 15 godz., ale może wynosić mniej niż 15 godz., np. jedną godzinę tygodniowo.

Z przepisów ustawy o rehabilitacji (...) wynika, że limit 15 godzin tygodniowo dotyczy jednego pracodawcy. Jednocześnie przy planowaniu działań w stosunku do uczestnika wtz należy mieć na uwadze jego możliwości psychofizyczne. Ponadto zgodnie z art. 10b ust. 5a ww. ustawy dofinansowanie, o którym mowa w ust. 3, nie ulega obniżeniu w przypadku odbywania praktyki zawodowej, o której mowa w art. 10a ust. 3a, przez osobę niepełnosprawną realizującą indywidualny program rehabilitacji. Przepis wskazuje na jedną praktykę zawodową.

Zgodnie z art. 10a ust. 3b ustawy o rehabilitacji (...) w praktykach zawodowych nie może brać udziału jednocześnie więcej niż 50% liczby uczestników jednego warsztatu, tzn. ogółu wszystkich osób, które posiadają status uczestnika danego wtz.

Zgodnie z przepisami ustawy o rehabilitacji (...) uczestnik warsztatu może brać udział w nieodpłatnych praktykach zawodowych u pracodawcy na podstawie indywidualnego programu rehabilitacji. W związku z powyższym nie ma możliwości, w świetle przepisów, by uczestnik warsztatu brał udział w praktykach zawodowych, jeśli nie zostało to przewidziane w jego indywidualnym programie rehabilitacji. Ponadto z art. 10b ust. 5a ww. ustawy wynika, że dofinansowanie, o którym mowa w ust. 3, nie ulega obniżeniu w przypadku odbywania praktyki zawodowej, o której mowa w art. 10a ust. 3a, przez osobę niepełnosprawną realizującą indywidualny program rehabilitacji.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
w z. Stanisław Szwed
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Gogacza

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

W dniu 28 maja br. uczestniczyłem w spotkaniu ponad 200 mieszkańców gminy Łuków i gminy Stanin w Zalesiu, podczas którego to zgromadzenia była dyskusja dotycząca afrykańskiego pomoru świń na terenie tychże gmin i w ogóle powiatu łukowskiego. Podczas właśnie tego spotkania wręczona została mi przez mieszkańców gmin Łuków i Stanin petycja w sprawie likwidacji trzody chlewnej w związku z występowaniem u dzików wirusa ASF. I teraz przedstawię obszernie fragmenty tej petycji.

„My rolnicy gminy Łuków i gminy Stanin, powiat łukowski, protestujemy przeciwko przymusowemu wybijaniu zdrowych świń, co prowadzi do pozbawienia nas środków do utrzymania rodzin oraz likwidacji rodzinnych gospodarstw.

Informujemy, że w naszych gospodarstwach od dłuższego czasu prowadzone są badania krwi i nie stwierdzono ogniska ASF świń.

W związku z tym:

1. Żądamy zniesienia czerwonej strefy.

2. Odstąpienia od egzekwowania decyzji o rygorze natychmiastowej wykonalności wydanych przez zastępcę powiatowego lekarza weterynarii”...

I dalej:

„4. Żądamy likwidacji źródeł rozprzestrzeniania się ASF poprzez całkowity odstrzał dzików.

5. Domagamy się pozwolenia na utrzymanie produkcji wielokierunkowej, ponieważ produkcja trzody chlewnej i bydła oraz innych zwierząt domowych jest naszą wielowiekową tradycją.

Prosimy o pozytywne rozpatrzenie naszych postulatów i naszą petycję popieramy podpisami”. To jest około 200 podpisów, one zostały mi przekazane.

Również pani radna gminy Łuków, Elżbieta Dynek, wraz z delegacją rolników zwrócili się do mnie, przybyli do mojego biura senatorskiego z następującą prośbą.

„Zwracam się do Pana Senatora z prośbą w imieniu wszystkich rolników powiatu łukowskiego o pomoc z zaistniałą sytuacją w związku z wirusem ASF, co skutkuje wybicciem stad świń u rolników. Po kontroli przeprowadzonej przez lekarza weterynarii jednego dnia, w ślad za kontrolą na drugi dzień jest wystawiona decyzja uboju świń z natychmiastowym rygorem wykonalności do 30.06.2018 r.

Informuję, że wirus ASF stwierdzono u dzików w lesie sporadyczne przypadki, a nie u rolnika w zagrodzie. Dlaczego my rolnicy mamy wybijać zdrowe świnię, jak również pozbawia się nas hodowli, jak to jest nasz środek utrzymania rodzin”.

To są te 2 stanowiska.

Jeszcze, Panie Premierze, stanowisko Rady Gminy Stanin, w którym to stanowisku radni między innymi stwierdzają: „Konsekwencją pojawienia się wirusa ASF jest pogorszenie się sytuacji wielu gospodarstw rodzinnych, które są na terenie gminy i utrzymują się wyłącznie z rolnictwa. Stają one przed ryzykiem bankructwa i upadłości. Niejednokrotnie właśnie te gospodarstwa rodzinne, utrzymujące niewielką ilość trzody chlewnej (do 50 szt.), stanowią główne źródło utrzymania i podstawowe źródło żywności dla całych rodzin. Tym bardziej niepokojące są informacje o konieczności likwidacji małych stad trzody chlewnej, udzielane przez powiatowe służby weterynaryjne. W przypadku likwidacji źródła utrzymania tych gospodarstw zostaną one pozbawione podstawowych środków do życia”.

Radni gminy Stanin apelują m.in. o całkowitą likwidację populacji dzików, które stanowią największe zagrożenie rozprzestrzenianiem się wirusa ASF, o zapewnienie hodowcom pomocy finansowej w przestrzeganiu zasad bioasekuracji i o przywrócenie płynności rynków zbytu trzody chlewnej.

Radni uważają również za nieuzasadnione oraz pozbawione podstaw prawnych działania powiatowego lekarza weterynarii w Łukowie wydającego natychmiastowe decyzje o koniecznej likwidacji stad trzody chlewnej. Co więcej, wydawane są one w sytuacji, gdy w żadnym gospodarstwie na terenie gminy nie stwierdzono występowania ogniska choroby. Radni uważają,

że nie można dopuścić do zaniechania hodowli trzody chlewnej na terenie gminy, powiatu oraz całego województwa lubelskiego. Wspólne działania administracji rządowej, samorządów lokalnych oraz służb weterynaryjnych powinny przyczynić się do ograniczenia rozprzestrzeniania się wirusa ASF przy poszanowaniu potrzeb i możliwości małych gospodarstw rolnych.

I jeszcze na koniec tego oświadczenia chciałbym zwrócić uwagę pana premiera na zapisy art. 45 ustawy o ochronie zdrowia zwierząt, który to artykuł daje bardzo dużą władzę lekarzowi powiatowemu. Chciałbym zapytać, czy lekarze powiatowi nie powinni, wykorzystując swoje kompetencje wynikające właśnie z tegoż artykułu, bardziej brać pod uwagę sytuację gospodarstw rodzinnych, które w związku z ASF są zagrożone i zwracają się o pomoc.

Bardzo proszę, Panie Premierze, o zainteresowanie się tą sytuacją i bardzo proszę o odpowiedź na to oświadczenie.

Stanisław Gogacz

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 04 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Gogacz
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie z dnia 7 czerwca br. w sprawie likwidacji trzody chlewnej w powiecie łukowskim w związku z występowaniem u dzików wirusa ASF złożone podczas 61 posiedzenia Senatu RP uprzejmie informuję, co następuje.

W Polsce podejmowane są na różnych poziomach wielokierunkowe i skoordynowane działania, mające na celu zatrzymanie rozprzestrzeniania się wirusa ASF.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi powołany został Międzyresortowy Zespołu ds. łagodzenia skutków związanych z wystąpieniem przypadków afrykańskiego pomoru świń, pod przewodnictwem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Zespół ten rekomendował m.in. Ministrowi Środowiska redukcję zagęszczenia dzika do poziomu 0,1 os./km² oraz zmodyfikowania w tym zakresie wieloletnich łowieckich planów hodowlanych. Należy podkreślić, że na terenie całego kraju w sposób ciągły realizowana jest redukcja populacji dzików w ramach planowej gospodarki łowieckiej.

Dodatkowo na obszarach, na których występuje ASF lub które są bezpośrednio zagrożone jego wystąpieniem, na podstawie aktów prawa miejscowego, tj. rozporządzeń powiatowego lekarza weterynarii lub rozporządzeń wojewody, wykonywany jest odstrzał sanitarny dzików. Jednocześnie dokonano szeregu zmian w obowiązujących przepisach, w celu usprawnienia realizacji odstrzału sanitarnego dzików, odgrywających istotną rolę w przenoszeniu choroby.

Ponadto prowadzone są intensywne akcje poszukiwania i bezpiecznej likwidacji zwłok padłych dzików, na terenach występowania ASF i terenach bezpośrednio zagrożonych wystąpieniem choroby. W akcjach poszukiwawczych oprócz pracowników Inspekcji Weterynaryjnej uczestniczy Służba Leśna, członkowie Polskiego Związku Łowieckiego, Straż Pożarna, Wojsko oraz Policja. Bezpieczne usuwanie padłych zwierząt ze środowiska, które stanowić mogą źródło zakażenia dla innych dzików jest jednym z elementów zapobiegania dalszemu szerzeniu się choroby.

Równocześnie w związku z rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 maja 2015 r. w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 290 z późn. zm.) Powiatowy Lekarz Wetery-

narii w Łukowie zintensyfikował działania w zakresie nadzoru nad gospodarstwami, pod kątem spełnienia przez te gospodarstwa wymagań wynikających z ww. rozporządzenia.

Działania PLW ukierunkowane są na aktywne (zasiedlone) małe gospodarstwa, w których w okresie od 1 lipca 2016 r. do 30 czerwca 2017 r. utrzymywano średniorocznie nie więcej niż 50 świń.

Powyższe wynika z tego, że dotychczas większość ognisk ASF u świń w gospodarstwach na terytorium Polski wyznaczono w małych gospodarstwach, które liczyły od 1 do 50 świń.

Należy jednak wspomnieć, że w przypadku gmin Stanin i Łuków, właściciele takich gospodarstw mają prawo ubiegać się o pomoc ze środków budżetu UE, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 listopada 2017 r. *w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem środka nadzwyczajnego polegającego na udzieleniu pomocy posiadaczom świń utrzymującym nie więcej niż 50 świń* (Dz.U. z 2017 r. poz. 2272).

Powyższe wynika z faktu wpisania tych gmin do załącznika do decyzji KE 2014/709/UE zmienionej decyzją 2017/1481/UE. Tego rodzaju pomoc przewidziana jest w przypadku wydania przez PLW decyzji administracyjnej w przedmiocie zabicia lub uboju świń wraz z nakazem czasowego ich nieutrzymywania, w związku ze stwierdzeniem niespełnienia wymagań w zakresie zabezpieczenia przeciwpizootycznego, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi *w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń*. Właściciele tych gospodarstw mają możliwość skorzystania z wspomnianej pomocy, poprzez złożenie najpóźniej do dnia 14 sierpnia 2018 r., w BP ARiMR w Łukowie wniosku w sprawie udzielenia pomocy wraz z dokumentami potwierdzającymi wykonanie nakazów ww. decyzji.

Należy nadmienić, że w okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 26 maja 2018 r. na terenie powiatu łukowskiego wydanych zostało 279 decyzji administracyjnych na podstawie art. 48b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. *o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1855 z późn. zm.), tj. nakazujących zabicie lub ubój świń wraz z zakazem czasowego ich utrzymywania. Należy równocześnie podkreślić, że przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi *w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń* mają na celu doprowadzenie do funkcjonowania na danym terenie gospodarstw utrzymujących świnię, w których będą spełnione wymagania w zakresie zabezpieczenia przeciwpizootycznego, nie zaś likwidację gospodarstw. Stąd też rolnicy mają możliwość dostosowania się do tych wymagań.

Pragnę również podkreślić, że teren powiatu łukowskiego można uznać za obszar wysokiego ryzyka, jeżeli chodzi o możliwość wystąpienia zakażeń wirusem ASF u świń w gospodarstwach, ze względu na niekorzystny rozwój sytuacji epizootycznej na obszarze tego powiatu ze względu na fakt, iż w okresie od dnia potwierdzenia pierwszego przypadku u dzików w powiecie łukowskim, czyli od dnia 26 grudnia 2017 r. do dnia 6 czerwca 2018 r. potwierdzono 44 przypadki ASF u tych zwierząt.

Jednocześnie odnosząc się do rekompensat dla producentów świń z tytułu zaprzestania produkcji, należy zaakcentować, że obecnie realizowane jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 2017 r. w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem środka nadzwyczajnego polegającego na udzieleniu pomocy posiadaczom świń utrzymującym nie więcej niż 50 świń, które wdrożyło rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1536 z dnia 11 września 2017 r. w sprawie środka nadzwyczajnego w formie pomocy gospodarstwom utrzymującym nie więcej niż 50 świń i znajdującym się na określonych obszarach Polski w przypadku wstrzymania produkcji wieprzowiny z powodu nowych wymagań związanych z afrykańskim pomorem świń.

Pomoc przeznaczona jest dla producentów, którzy:

- otrzymali decyzję administracyjną powiatowego lekarza weterynarii nakazującą zabicie lub ubój świń oraz zakazującą utrzymywania świń w gospodarstwie;
- utrzymywali w okresie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. średnio nie więcej niż 50 świń i których gospodarstwa były położone na obszarze części

I, II lub III załącznika do decyzji Komisji 2014/709/UE zmienionej decyzją wykonawczą 2017/1481/UE.

Stawki pomocy wynoszą 190 zł w przypadku prosiąt i 300 zł w przypadku innych świń. Maksymalna liczba świń, która może zostać objęta pomocą, wynosi 10 000 prosiąt oraz 171 654 innych świń.

Wnioski o udzielenie pomocy z tytułu zaprzestania produkcji producenci świń mogą składać od dnia 15 grudnia 2017 r. w Biurach Powiatowych ARiMR.

Ponadto aktualnie prowadzone są prace legislacyjne nad projektem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w którym proponuje się uruchomienie pomocy dla producentów świń prowadzących w 2017 r. produkcję świń, którzy na podstawie decyzji powiatowego lekarza weterynarii będą obowiązani zaprzestać dalszej produkcji wskutek niezachowania warunków bioasekuracji ustanowionych na podstawie odrębnych przepisów.

Wysokość rekompensaty będzie obliczana, jako iloczyn średniej rocznej liczby świń utrzymywanych w 2017 r., jednak nie więcej niż 50 sztuk dla jednego producenta świń, kwoty 0,36 zł oraz liczby dni obowiązywania w danym roku kalendarzowym zakazu utrzymywania świń.

Ta forma pomocy, stosownie do obowiązujących przepisów unijnych będzie mogła być udzielana od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o jej zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem.

W powyższym projekcie rozporządzenia przewiduje się również udzielanie pomocy w formie refundacji w 2018 r. 75% i w kolejnych 50% kosztów zakupu mat dezynfekcyjnych, sprzętu niezbędnego do wykonania zabiegów dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych lub deratyzacyjnych oraz niezbędnych produktów lub środków do przeprowadzenia tych zabiegów, odzieży ochronnej i obuwia ochronnego oraz wydatków poniesionych na zabezpieczenie budynków, w których są utrzymywane świny, przed dostępem zwierząt domowych wszystkim producentom świń.

W odniesieniu do zniesienia obszaru objętego ograniczeniami należy zauważyć, że obszary i ich zasięg wyznaczany jest przez Komisję Europejską i określany w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji 2014/709/UE z dnia 9 października 2014 r. w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich i uchylającej decyzję wykonawczą 2014/178/UE (Dz. Urz. UE L 295 z 11.10.2014, str. 63, z późn. zm.2). Decyzja ta została wdrożona do krajowego porządku prawnego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 maja 2015 r. w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń.

Natomiast znoszenie tych obszarów następować może zgodnie z dokumentem roboczym Komisji Europejskiej o numerze SANTE/7112/2015 nt. zasad i kryteriów geograficznej regionalizacji dotyczącej ASF strefy, w oparciu o ściśle określone zasady.

Należy jednocześnie podkreślić, że działania organów Inspekcji Weterynaryjnej mają za zadanie jak najszybsze opanowanie sytuacji epizootycznej poprzez zapobieżenie rozprzestrzenianiu się choroby oraz szybkie jej zwalczenie. Środki do wykrywania i likwidowania choroby zakaźnej zostały określone dla powiatowego lekarza weterynarii, wojewody oraz ministra właściwego do spraw rolnictwa. Pozostawienie w dyspozycji organów administracyjnych ogólnego katalogu środków umożliwia dobór odpowiednich środków w zależności od sytuacji na danym terenie.

Podsumowując pragnę zapewnić, że podejmowane są wszelkie działania mające na celu opanowanie obecnej sytuacji epizootycznej oraz zapobiegnięcie niekorzystnej sytuacji gospodarczej w kraju. Na obszarach gdzie wystąpiła choroba wprowadzono właściwe działania zarówno weterynaryjne, jak i administracyjne mające na celu zwalczenie oraz zmniejszenie ryzyka rozprzestrzenienia się choroby.

Jan Krzysztof Ardanowski

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Opieka nad dziećmi z niepełnosprawnością to w dużej części podłożenie wydatkom na niezbędne środki do pielęgnacji. Jednym z nich jest wydatek na pieluchomajtki. Opiekunowie dzieci niepełnosprawnych zwracają uwagę na niekorzystne rozwiązania prawne związane z refundacją NFZ kosztów zakupu pieluchomajtek.

W dniu 3 marca br. weszło w życie rozporządzenie ministra zdrowia, które zmniejsza refundację wydatków na pieluchomajtki. Po wejściu rozporządzenia w życie wrócił limit, teraz refundacji podlega już tylko 90 pieluchomajtek miesięcznie. W praktyce oznacza to, że NFZ refunduje pieluchomajtki po starym, do kwoty 63 zł miesięcznie, ale teraz zamiast 1,05 zł dopłaca 70 gr. W efekcie opiekunowie dzieci z niepełnosprawnością od marca płacą kilkadziesiąt złotych więcej.

W związku z tym proszę o informację, czy była prowadzona analiza wprowadzonego rozporządzenia pod kątem poprawy sytuacji finansowej opiekunów dzieci niepełnosprawnych.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 03. 07. 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Jana Marii Jackowskiego znak: BPS/043-61-1740/18 z 7 czerwca 2018 r. w sprawie zaopatrzenia dzieci niepełnosprawnych w pieluchomajtki, proszę o przyjęcie poniższego.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie (Dz. U. poz. 1061, z późn. zm.), zwane dalej „rozporządzeniem” definiuje katalog wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie wraz z określeniem limitów ich finansowania ze środków publicznych, wysokości udziału własnego świadczeniobiorcy w tym limicie, kryteriów ich przyznawania oraz osób uprawnionych do wystawiania zleceń na zaopatrzenie w wyroby medyczne w poszczególnych grupach.

Na podstawie danych z Narodowego Funduszu Zdrowia w 2017 r. na wyroby absorpcyjne, w tym pieluchomajtki wydatkowano kwotę ponad 246 mln zł dla ok. 540 tysięcy pacjentów.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że prawie przez 20 lat, bo od 1999 r. limity ilościowe jak i limity finansowe na środki absorpcyjne utrzymywały się na tym samym poziomie. Powyższy stan rzeczy zmienił się od 3 marca 2018 r., ponieważ w wyniku nowelizacji rozporządzenia zwiększył się limit ilościowy z „do 60 sztuk” na „do 90 sztuk” w grupie środków absorpcyjnych, w której znajdują się następujące wyroby medyczne: pieluchomajtki, pieluchy anatomiczne, majtki chłonne, podkłady, wkłady anatomiczne. Limit finansowania został taki sam, tj. na poziomie 77 zł i 90 zł

miesięcznie, przy czym w ostatnim przypadku obowiązuje 30% odpłatność pacjenta. Rozporządzenie w zakresie środków absorpcyjnych nie wskazuje ceny jednostkowej za wyrób, a jedynie maksymalną liczbę wyrobów, którą może przepisać lekarz, tj. „do 90 sztuk” i limit finansowy, a pacjent może wykupić dowolny wyrób medyczny wskazany w tej grupie, w maksymalnej ilości wskazanej w zleceniu wystawionym przez osobą uprawnioną. Nowelizacja rozporządzenia miała na celu poprawienie sytuacji części pacjentów ze średnim stopniem nietrzymania moczu wymagających zaopatrzenia w materiały o niższej chłonności np. wkłady anatomiczne.

Wprowadzana zmiana nie spowodowała niższej refundacji dla pacjentów dotychczas zaopatrujących się w ten rodzaj wyrobów medycznych. Kupując 60 sztuk np. pieluchomajtek zapłacą tyle samo jak przed nowelizacją, pod warunkiem że nie zmieniała się ich cena u świadczeniodawcy. Nowelizacja natomiast umożliwia części pacjentom zakup, z udziałem środków publicznych, wyrobów o niższej chłonności w większej ilości niż 60 sztuk.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że resort dąży do zwiększenia dostępności do wyrobów medycznych oraz do poprawy jakości życia pacjentów, którzy takiego zaopatrzenia wymagają, przy jednoczesnym uwzględnieniu możliwości finansowych Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jednocześnie zaznaczam, że resort obecnie pracuje nad kompleksowymi rozwiązaniami, które poprawią dostępność pacjentów do środków absorpcyjnych, niemniej jednak należy zaznaczyć, że wymaga to przeprowadzenia analiz i szerokich konsultacji z różnymi środowiskami, w tym organizacjami pacjentów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Powiat łęborski poza sezonem letnim zamieszkuje ok. 70 tysięcy mieszkańców. W szczytowym okresie wakacji (tj. lipiec, sierpień) na jego terenie przebywa dodatkowo ok. 400 tysięcy osób. Łeba, jako nadmorska miejscowość, cieszy się dużym zainteresowaniem turystów, a letni wzrost populacji miasteczka oznacza większą liczbę potencjalnych zagrożeń. Sam kurort z kilkutysięcznej osady w jednym momencie przeradza się w kilkudziesięciotysięczne miasto.

Z danych Komendy Powiatowej Policji w Łęborku jasno wynika, że w sezonie letnim drastycznie rosną statystyki wykroczeń. Więcej jest kradzieży mienia, awantur, włamań do samochodów czy domków kempingowych. W ślad za tysiącami turystów podążają kieszonkowcy i złodzieje aut. W związku z tym proszę o wyjaśnienie ważnych dla bezpieczeństwa mieszkańców i turystów kwestii.

O ile w okresie wakacyjnym zwiększa się liczba funkcjonariuszy w powiecie łęborskim, w szczególności w łębskim kurorcie?

Ilu policjantów według norm (standardów) powinno czuwać nad bezpieczeństwem 10 tysięcy osób?

Jak liczne są obsady komisariatów (komend) Policji w 50-tysięcznych miastach, tj. Kartuzach, Bytowie, Rumi?

Wakacje to czas, kiedy wiele osób jest skłonnych do podejmowania ryzykownych zachowań, więc nad bezpieczeństwem powinni czuwać dodatkowo policjanci. Ich brak może spowodować niedostateczne zabezpieczenie imprez masowych, kulturalnych i sportowych. Zagrożone jest również bezpieczeństwo kierowców głównych ciągów komunikacyjnych, a także dzieci grupujących się na placach zabaw i plażach. Szczególną uwagę należy zwracać również na inne newralgiczne miejsca, gdzie najczęściej dochodzi do zakłócania porządku publicznego przez osoby nadużywające alkoholu lub zażywające inne substancje psychoaktywne. Po analizie zagrożeń i zdarzeń z lat ubiegłych należy stwierdzić, że dodatkowe siły policyjne z pewnością wpłyną na wzrost poczucia bezpieczeństwa w kurorcie.

Dlatego jeszcze raz proszę o szczegółowe udzielenie odpowiedzi na postawione przeze mnie kwestie, dotyczące systemowego rozwiązania tego problemu.

*Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina*

Odpowiedź

Warszawa, 16 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 8 czerwca 2018 roku (sygn. BPS/043-61-1741/18), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Kazimierza Kleinę podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 roku, w sprawie *liczeb-*

ności obsady jednostek Policji w miejscowościach nadmorskich w powiecie lęborskim w trakcie trwania sezonu turystycznego, na podstawie informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji (KGP), uprzejmie przedstawiam co następuje.

Liczbę etatów przeznaczonych na organizację jednostek Policji określa się na podstawie zarządzenia nr 88 Komendanta Głównego Policji z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP nr 2, poz. 7, z późn. zm.). Jedną z reguł stosowanych w tym procesie jest przeznaczenie do dyspozycji komendantów wojewódzkich nie mniej niż 80% etatów policyjnych określonych w ustawie budżetowej.

Naliczenie etatów Policji na dane województwo następuje z uwzględnieniem następujących kryteriów:

- udziału liczby ludności w województwie w stosunku do ogólnej liczby ludności w kraju,
- poziomu przestępczości na podstawie danych statystycznych określających liczbę przestępstw stwierdzonych w zakończonych postępowaniach przygotowawczych,
- udziału liczby ludności w miastach liczących co najmniej 50 tysięcy mieszkańców,
- udziału wielkości obszaru województwa w obszarze kraju.

Z przyznanej liczby etatów Komendant Wojewódzki (Stołeczny) Policji ustala m.in. liczbę etatów niezbędną do zorganizowania jednostek Policji w powiatach.

Na podstawie danych Głównego Urzędu Statystycznego oraz w oparciu o stan etatowy organizacja poszczególnych jednostek Policji pozostających w zainteresowaniu Pana Senatora przedstawia się następująco:

1. Powiat lęborski: ludność – 66 333 osoby, powierzchnia – 706 km². Na terenie powiatu funkcjonują dwie jednostki organizacyjne Policji: Komenda Powiatowa Policji w Lęborku (122 etaty policyjne) oraz Komisariat Policji w Łebie (16 etatów policyjnych). Łącznie 138 stanowisk policyjnych.
2. Powiat kartuski: ludność – 133 841 osób (w tym miasto Kartuzy – 14 611 osób), powierzchnia – 1121 km². Na terenie powiatu funkcjonują trzy jednostki organizacyjne Policji: Komenda Powiatowa Policji w Kartuzach (128 etatów policyjnych), Komisariat Policji w Sierakowicach (20 etatów policyjnych) i Komisariat Policji w Żukowie (35 etatów policyjnych). Łącznie 183 stanowiska policyjne.
3. Powiat bytowski: ludność – 79 134 osoby (w tym miasto Bytów – 16 983 osoby), powierzchnia – 2192 km². Na terenie powiatu funkcjonują dwie jednostki organizacyjne Policji: Komenda Powiatowa Policji w Bytowie (106 etatów policyjnych) oraz Komisariat Policji w Miastku (46 etatów policyjnych). Łącznie 152 stanowiska policyjne.
4. Powiat wejherowski: ludność – 213 803 osoby (w tym miasto Rumia – 48 632 osoby), powierzchnia – 1285 km². Na terenie powiatu funkcjonuje pięć jednostek organizacyjnych Policji: Komenda Powiatowa Policji w Wejherowie (186 etatów policyjnych), Komisariat Policji w Redzie (32 etaty policyjne), Komisariat Policji w Rumi (62 etaty policyjne), Komisariat Policji w Szemudzie (16 etatów policyjnych) oraz Komisariat Policji w Gniewinie (16 etatów policyjnych). Łącznie 312 stanowisk policyjnych.

Z uwagi na fakt, iż turyści oraz osoby zatrudnione przy obsłudze ruchu turystycznego zwiększają czasowo zaludnienie miejscowości nadmorskich została opracowana „Koncepcja Przedsięwzięć Prewencyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Gdańsku w zakresie Zabezpieczenia Sezonu Letniego”. W jej ramach zaplanowano szereg działań ukierunkowanych na poprawę bezpieczeństwa w trakcie sezonu letniego w roku bieżącym.

Założono, że w okresie od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018 roku do służby na terenie miasta Łeba zostanie oddelegowanych 12 funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji, co będzie stanowić zwiększenie stanu etatowego jednostki o 85%. Dodatkowo siły Policji kierowane będą również do 5 innych komend miejskich i powiatowych w miejscowościach turystycznych. Ponadto niezależnie od stałego wzmocnienia jednostek, komendanci miejscy i powiatowi Policji sporządzają wykaz uroczystości i imprez masowych planowanych na podległym im terenie w sezonie letnim i w razie konieczności, na bieżąco, w miarę potrzeb wnoszą o przydzielenie dodatko-

wych sił i środków. Z informacji udzielonych przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gdańsku wynika, że Komenda Powiatowa Policji (KPP) w Lęborku na miesiąc lipiec złożyła takie zapotrzebowanie w związku z obchodami „Lęborskich Dni Jakubowych”.

Funkcjonariusze Policji zgodnie z „Koncepcją Przedsięwzięć Prewencyjnych KWP w Gdańsku w zakresie Zabezpieczenia Sezonu Letniego” są zobowiązani do aktywnego uczestniczenia w spotkaniach z organizatorami wypoczynków, w celu zwrócenia szczególnej uwagi na uporządkowanie i oznakowanie plaż, kąpielisk, campingów i innych miejsc o wzmożonym ruchu turystycznym oraz na informowanie o przepisach ustawy z dnia 26 października 1982 r. o *wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi* (Dz. U. z 2016 r. poz. 487, z późn. zm.). Policjanci współpracują także ze Strażami Miejskimi/Gminnymi, Strażą Graniczną, Państwową Strażą Pożarną, Strażą Rybacką i Strażą Leśną.

Z informacji przekazanych przez KGP wynika, że w KPP w Lęborku, w sezonie letnim 2016 roku ogółem wszczęto 331 postępowań, a w sezonie 2017 roku – 315, co stanowi spadek o 4,83%.

W okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2017 roku w siedmiu podstawowych kategoriach przestępstw, do których zalicza się: bójkę i pobicie, uszkodzenie mienia, uszczerbek na zdrowiu, kradzież, kradzież z włamaniem, rozbój i kradzież pojazdu, w KPP w Lęborku wszczęto 142 postępowania, w stosunku do 140 postępowania wszczętych w sezonie 2016 roku (tabela nr 1).

Tabela nr 1. Liczba postępowań wszczętych w 7 kategoriach przestępstw w sezonie letnim w województwie pomorskim, w tym w KPP w Lęborku.

	Sezon letni 2016	Sezon letni 2017	Dynamika
KPP Lębork	140	142	101,43%
woj. pomorskie	3125	3128	100,10%

Dane przedstawione powyżej wskazują, iż w województwie pomorskim (w tym w KPP w Lęborku) w sezonie letnim 2017 roku nastąpił minimalny wzrost liczby postępowań wszczętych w 7 podstawowych kategoriach przestępstw w odniesieniu do sezonu roku 2016.

W kwestii liczby popełnianych wykroczeń i związanych z nimi interwencji Policji ustalono, że w sezonie letnim 2017 roku funkcjonariusze Policji przeprowadzili 710 interwencji na terenie Komisariatu Policji w Łebie. Natomiast w sezonie letnim roku 2016 liczba ta wynosiła 1070. Z informacji przedstawionych przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gdańsku wynika, że z powodu znacznej liczby interwencji podejmowane są starania, aby do sił wsparcia kierowani byli funkcjonariusze legitymujący się dłuższym stażem zawodowym oraz ci, którzy pełnili wcześniej służbę w ramach zabezpieczenia sezonu letniego w danym rejonie. Ponadto z przedstawionych danych wynika, że w trakcie sezonu letniego sukcesywnie rośnie liczba służb wykonywanych przez siły wsparcia dla jednostek terenowych, na terenie których przebywa największa liczba turystów. W KPP w Lęborku odsetek ten wynosił w 2017 roku około 30% i był większy o 2.1% niż w sezonie 2016 roku (tabela nr 2).

Tabela nr 2. Procentowy udział sił wsparcia (wraz ze służbami wykonanymi w komórkach Ruchu Drogowego) w ogólnej liczbie policjantów służby prewencyjnej skierowanych do służby patrolowej i obchodowej.

	Sezon letni 2016			Sezon letni 2017		
	Ogółem	Siły Wsparcia	% udziału	Ogółem	Siły Wsparcia	% udziału
KPP Lębork	1909	529	27,7	1922	572	29,8

W związku z potrzebą zwiększenia bezpieczeństwa w sezonie letnim na terenie Łeby prowadzone są cykliczne działania polegające m.in. na spotkaniach profilaktycznych, w ramach programu „Kręci mnie bezpieczeństwo” organizowanych przez

dzielnicowych dla dzieci w wieku szkolnym. W ich trakcie poruszane są m.in. kwestie bezpieczeństwa nad wodą czy zagadnienia dotyczące cyberprzemocy. Ponadto funkcjonariusz realizujący czynności z zakresu profilaktyki społecznej utrzymuje stały kontakt i współpracę z wizytatorem Kuratorium Oświaty – Delegatura w Słupsku, wraz z którym na bieżąco wizytuje odbywające się w Lebie letnie obozy i kolonie.

Podsumowując, Komendant Wojewódzkiej Policji w Gdańsku wprowadził szereg rozwiązań strukturalno-organizacyjnych, których celem jest racjonalne rozdysponowanie sił i środków dla zapewnienia bezpieczeństwa podczas sezonu letniego na terenie całego województwa.

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się rodzice i opiekunowie niepełnosprawnych dzieci, którzy proszą o informację, czy ministerstwo planuje w najbliższym czasie podjąć zmiany w prawie, aby dostosować je do funkcjonowania rodziców i opiekunów wychowujących niepełnosprawne dzieci.

Mam tu na myśli w szczególności następujące sprawy.

1. Skrócenie czasu pracy do 6 godzin dla jednego rodzica lub po 1 godzinie dla obu rodziców wychowujących niepełnosprawne dziecko (nawet po osiemnastym roku życia dziecka). Podyktowane jest to tym, że nie zawsze można zagwarantować dziecku opiekę przed rozpoczęciem pracy i po zakończeniu pracy (ze względu na dowozy dziecka do ośrodka i przywozy z ośrodka).

2. Wydłużenie każdemu z rodziców urlopu o dodatkowe 10 dni, na potrzeby leczenia, wizyt lekarskich i turnusów rehabilitacyjnych dziecka niepełnosprawnego.

3. Umożliwienie wcześniejszego odejścia na świadczenia, nazwijmy to, emerytalne po ukończeniu 25 lat przez dziecko niepełnosprawne. Oczywiście z uwzględnieniem dotychczas płaconych przez rodziców składek na ZUS.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o informację, czy są planowane przez ministerstwo działania w ww. sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, 28 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatorskim Pana Senatora Władysława Komarnickiego złożonym na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie poprawy sytuacji rodziców i opiekunów wychowujących niepełnosprawne dzieci, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Odnosząc się do zagadnień dotyczących prawa pracy uprzejmie wyjaśniam, że dostrzegając potrzebę pomocy rodzinom z osobami niepełnosprawnymi w Polsce oraz zapewnienia oczekiwanego przez nie wsparcia w dniu 4 listopada 2016 r. została uchwalona, z inicjatywy Rady Ministrów, ustawa z dnia 4 listopada 2016 r. o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem” (Dz. U. poz. 1860). Zgodnie z ustawą Rada Ministrów w dniu 30 grudnia 2016 r. przyjęła Program kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” dotyczący w szczególności wsparcia kobiet w ciąży powikłanej, rodziców dziecka posiadającego zaświadczenie o ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniu albo nieuleczalnej chorobie zagrażającej życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu oraz wsparcia dla rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym

lub ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi.

W ramach realizacji Programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” uchwalona została ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1076), która wprowadza zmiany m.in. do przepisów Kodeksu pracy. Celem ustawy jest m.in. ułatwienie pracownikom łączenia pracy zawodowej z opieką nad niepełnosprawnym dzieckiem. Zmiany w przepisach Kodeksu pracy polegają m.in. na wprowadzeniu prawa do wykonywania pracy w formie telepracy oraz korzystania z elastycznych form organizacji czasu pracy (pracy w przerywanym czasie pracy lub indywidualnym rozkładzie czasu pracy lub w ruchomym czasie pracy) na wiążący pracodawcę wniosek pracownika-rodzica dziecka niepełnosprawnego oraz dziecka ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi. W wyżej wymienionych przypadkach pracodawca może odmówić uwzględnienia wniosku, jedynie wówczas, gdy jest to niemożliwe ze względu na organizację pracy lub rodzaj pracy wykonywanej przez pracownika. Z uprawnień mogą skorzystać także pracownicy opiekujący się dorosłymi dziećmi, tj. powyżej 18 roku życia. Powyższe rozwiązania weszły w życie z dniem 6 czerwca 2018 r.

Onosząc się do postulatu w zakresie wcześniejszego przejścia na emeryturę rodziców dzieci niepełnosprawnych należy wskazać, że jednym z zasadniczych celów reformy systemu ubezpieczeń społecznych, przeprowadzonej w 1999 r., było uporządkowanie przepisów regulujących uprawnienia do świadczeń pieniężnych należnych z funduszu tworzonego ze składek osób ubezpieczonych, poprzez doprowadzenie do sytuacji, w której świadczenia będą przyznawane z powodu spełnienia ryzyka ubezpieczeniowego, tj. dożycia określonego w przepisach wieku emerytalnego lub niemożności wykonywania dalszego zatrudnienia z powodu niezdolności do pracy, spowodowanej stanem zdrowia.

Porządkując ubezpieczenie emerytalne, kierowano się zasadą równego traktowania ubezpieczonych płacących jednakową składkę na ubezpieczenie emerytalne. Respektowanie tej zasady wymagało ujednoczenia wieku emerytalnego oraz warunków nabywania uprawnień emerytalnych przez różne grupy społeczno-zawodowe. Osiągnięcie tego celu wiązało się ze stopniowym wygaszaniem przepisów umożliwiających wcześniejsze przejście na emeryturę, a w konsekwencji doprowadzenie do ich całkowitej likwidacji.

W związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 1999 r. przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, z późn. zm.) szereg aktów prawnych obowiązujących dotychczas w zakresie nabywania prawa do emerytury zostało uchylonych. Obecnie obowiązujący stan prawny nie przewiduje możliwości nabycia uprawnień do emerytury w związku ze sprawowaniem opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny. Wynika to z ubezpieczeniowego charakteru systemu emerytalnego, który wiąże nabycie prawa do określonego świadczenia z koniecznością spełnienia się ryzyka ubezpieczeniowego, a wysokość świadczenia jest ściśle powiązana z okresem opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne oraz z wysokością wynagrodzenia otrzymywanego w trakcie aktywności zawodowej. Ponieważ w systemie tym stopa procentowa składki emerytalnej jest jednakowa dla wszystkich ubezpieczonych, jednolite muszą być również dla wszystkich grup społeczno-zawodowych objętych zakresem tego ubezpieczenia uregulowania stosowane przy ustalaniu prawa do emerytury i określaniu jej wysokości.

Warto jednak w tym miejscu podkreślić, że powyższe nie neguje w żaden sposób faktu, że rodzina, która znalazła się w trudnej sytuacji z powodu konieczności sprawowania opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, niewątpliwie wymaga wsparcia ze strony państwa. Obecnie określone rozwiązania zapewniające osobom i rodzinom będącym w trudnej sytuacji życiowej nie tylko niezbędne środki finansowe, ale też inne formy pomocy i wsparcia, przewidziane są przede wszystkim w systemie pomocy społecznej, jak również w systemie świadczeń rodzinnych. W miejsce wcześniejszej emerytury dla osób opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki wprowadzony został zasiłek stały wypłacany przez pomoc społeczną, zastąpiony następnie przez

świadczenie pielęgnacyjne.

Na gruncie ubezpieczeń społecznych na rzecz opiekunów osób niepełnosprawnych przyjęto rozwiązanie w postaci obowiązku opłacania przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe przez okres niezbędny do uzyskania przez te osoby łącznego okresu ubezpieczenia w wymiarze 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn. Staż ubezpieczeniowy w powyższym wymiarze warunkuje przyznanie emerytury w wysokości podwyższonej do wysokości najniższej emerytury. Innymi słowy, odprowadzanie przez organ gminy składek emerytalno-rentowych za osoby pobierające określone świadczenia opiekuńcze – przez odpowiednio długi okres – ma umożliwić tym osobom nabycie w przyszłości uprawnień do emerytury w co najmniej minimalnej wysokości.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna Pan za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Stanisław Szwed

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Związek Powiatów Polskich protestuje przeciwko zniesieniu przepisów wymagających od gmin współfinansowania kosztów pobytu dziecka w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Zwolnienie ich z tego obowiązku przewiduje projekt nowelizacji ustawy z 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (DzU z 2018 r. poz. 998).

Takie rozwiązanie ma mobilizować powiaty do rozwoju rodzinnych form opieki. Jednak zdaniem ZPP resort rodziny wdraża swoje pomysły, nie biorąc pod uwagę tego, kto za nie zapłaci, a propozycja ta spowoduje, że samorządy w perspektywie najbliższych 10 lat będą musiały wydać ponad 1 miliard zł. W stanowisku przekazanym MRPiPS związek przyznaje, że liczba dzieci umieszczonych w placówkach maleje z roku na rok, a jednocześnie zwraca uwagę, że nie można oczekiwać od samorządów, że całkowicie podmioty te zlikwidują. Często bowiem rodzina zastępcza lub rodzinny dom dziecka odmawia przyjęcia małych, zwłaszcza pochodzących z głęboko zdemoralizowanego środowiska.

Wątpliwości ZPP budzi również propozycja, zgodnie z którą wojewoda może wydać zezwolenie na prowadzenie placówki, uwzględniając wytyczne przedstawione przez ministra rodziny. W praktyce zablokuje to możliwość tworzenia nowych domów dziecka.

W związku z powyższym proszę o informację, co ministerstwo zamierza zrobić w ww. sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 09 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie z dnia 8 czerwca 2018 r., znak: BPS/043-61-1743/18 dotyczące oświadczenia senatora Władysława Komarnickiego złożonego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w sprawie protestu powiatów przeciwko zniesieniu przepisów wymagających od gmin współfinansowania kosztów pobytu dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej, uprzejmie informuję.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz niektórych innych ustaw jest obecnie na etapie uzgodnień resortowych i społecznych. Analizowane są wszelkie zgłaszane uwagi i propozycje zmian pod kątem ich zasadności. Należy więc przyjąć, że treść przedmiotowego projektu może ulec zmianie, w tym w również w zakresie zagadnień zgłoszonych w oświadczeniu Pana Senatora.

Z poważaniem
MINISTER
z up. Bartosz Marczuk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęła prośba od starosty gołdapskiego z postulatem w sprawie zmian w szeroko rozumianym prawie oświatowym.

W związku z powyższym, przychylając się do stanowiska starosty, proszę Panią Minister o rozważenie zmian ustawowych w przedmiotowej materii.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 02 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiedź na oświadczenie senatorskie nr BPS/043-61-1744-MEN/18

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senator RP Pani Małgorzaty Kopiczko złożone 7 czerwca 2018 r. na 61. posiedzeniu Senatu RP.

Szanowna Pani Senator,

zadania oświatowe związane z prowadzeniem przez jednostki samorządu terytorialnego szkół i placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej (obok dotacji celowych z budżetu państwa i dochodów własnych). Kwoty subwencji oświatowej nie można wprost odnosić do zadań oświatowych nałożonych na jednostki samorządu terytorialnego. W obowiązującym systemie prawnym nie ma przepisu, z którego wynikałoby, iż budżet państwa gwarantuje w ramach części oświatowej subwencji ogólnej środki na pokrycie wszystkich wydatków na realizację zadań oświatowych jednostek samorządu terytorialnego.

Część oświatowa subwencji ogólnej przekazywana jest do poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy samorządy terytorialne określa algorytm, stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

W rozporządzeniu o podziale części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018 wprowadzone zostały zmiany, które mają na celu wsparcie finansowania małych szkół wiejskich. Zmieniono definicję małych szkół. Obecną definicję zastąpiono górną granicą średniej liczby uczniów w klasie (szkoła, w której średnia liczba uczniów w klasie nie powinna przekraczać liczby 12). Taka zmiana definicji umożliwi uwzględnienie klasy 7 szkoły podstawowej oraz klasy 8 od 1 września 2018 r.

Zwiększeniu uległa o 11% waga naliczana na uczniów małych szkół z 0,18 na 0,2 co powoduje wzrost subwencji w przeliczeniu na ucznia o ok. 100 zł. Opisane powyżej zmiany są korzystne i zgodne z zapowiedzią Ministra Edukacji Narodowej o zwiększeniu finansowania dla małych szkół na rok 2018.

W ministerstwie były prowadzone prace analityczne nad wdrożeniem nowego modelu

podziału subwencji oświatowej, który zapewni lepsze dopasowanie dochodów subwencyjnych do ponoszonych wydatków (subwencja w części na oddział). Nowa koncepcja finansowania zakłada naliczanie subwencji w części podstawowej na oddział, a w części na ucznia. Wysokość subwencji oświatowej dla danej jednostki samorządu terytorialnego uzależniona byłaby więc od liczby oddziałów oraz od liczby uczniów w danej jednostce samorządu terytorialnego. Nowy model podziału zakłada, że subwencja będzie gwarantowała dla każdego oddziału szkoły podstawowej realizującej obowiązek szkolny pokrycie 80% wynagrodzeń nauczycieli w wysokości określonej na podstawie ustawy Karta Nauczyciela, dla liczby etatów wynikających z ramowych planów nauczania. Wprowadzenie nowego modelu planowano powiązać z ustawowym wprowadzeniem gwarancji systemowych globalnej kwoty subwencji oświatowej zapisanej w ustawie budżetowej na dany rok.

Na prośbę jednostek samorządu terytorialnego rozwiązania w zakresie nowego modelu podziału subwencji zostały przesunięte w czasie i nie zostały uwzględnione w ustawie o finansowaniu zadań oświatowych. Planowane są jednak dalsze prace i analizy w tym zakresie. Podczas drugiej tury prac będzie możliwe rozważenie i analiza rozwiązań finansowych, w tym również polegających na wprowadzeniu pewnych gwarancji systemowych zapewnienia środków na realizację zadań oświatowych przez jednostki samorządu terytorialnego, wraz ze sposobem ich wydatkowania. Takie rozwiązania będą stanowić kompleksowy system zmian w zakresie finansowania zadań oświatowych w ramach części oświatowej subwencji ogólnej.

Odnosząc się do kwestii środków na podwyżkę wynagrodzeń nauczycieli, informuję, że w ustawie budżetowej na rok 2018 część oświatowa subwencji ogólnej została zaplanowana w kwocie 43,075 mld złotych. Jest ona wyższa w stosunku do kwoty części oświatowej subwencji ogólnej uwzględnionej w ustawie budżetowej na rok 2017 o 1,166 mld zł, tj. o 2,8%. W kwocie subwencji uwzględniono m.in. dodatkowe środki w związku z podwyższeniem wynagrodzeń nauczycieli o 5% od 1 kwietnia 2018 r. (oraz dodatkowe zwiększenie kwoty bazowej dla nauczycieli, tj. o 0,35 pp. ponad poziom 5% podwyżki w związku z planowaną likwidacją dodatku mieszkaniowego). Dodatkowo jeszcze w tym roku do puli środków na wynagrodzenia przesunięto środki, około 126 mln zł dotychczas wydatkowane na dodatek mieszkaniowy dla uprawnionych nauczycieli.

W ramach algorytmu podziału subwencji oświatowej na 2018 r. samorządy otrzymają zwiększoną subwencję z tytułu podwyżki wynagrodzeń nauczycieli w związku z zastosowaniem wyższego standardu finansowego A. Zwiększone środki z tego tytułu samorządy otrzymają w kwocie podstawowej subwencji jak i w środkach naliczonych różnymi wagami.

Ostateczny poziom wydatków ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego na realizację zadań oświatowych jest konsekwencją podejmowanych przez te jednostki szeregu decyzji w zakresie systemu organizacji szkolnictwa w swojej jednostce, np. liczba szkół, liczba oddziałów w poszczególnych typach szkół oraz liczba uczniów w poszczególnych oddziałach, liczby (ale też struktury w podziale na stopnie awansu zawodowego) zatrudnionych w szkołach/placówkach nauczycieli, regulaminów wynagradzania nauczycieli na terenie danej jednostki. Budżet państwa nie może subwencjonować wszystkich kosztów funkcjonowania sieci szkolnej ukształtowanej decyzjami lokalnych władz samorządowych.

Z analizy porównującej wysokość wydatków bieżących na zadania edukacyjne (uwzględnianych w subwencji oświatowej) do subwencji oświatowej i dotacji bieżących w tym zakresie wynika, że dla powiatu gołdapskiego wskaźnik określający stosunek wydatków bieżących do dochodów (subwencji oświatowej i dotacji na zadania bieżące) wynosi 107%. Dla porównania w skali kraju wskaźnik ten wynosi łącznie 126%, a w powiatach 111%.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęła prośba od wiceprzewodniczącej Rady Miejskiej w Gołdapi w sprawie uwzględnienia gminy Gołdap w układzie komunikacji kolejowej Polski północno-wschodniej. Uchwale w tej sprawie przedkładam w załączeniu. W związku z tym, przychyłając się do stanowiska Rady Miejskiej w Gołdapi, proszę Pana Ministra o uwzględnienie wzmiankowanego postulatu podczas planowania układu komunikacji kolejowej Polski północno-wschodniej. Wskazać należy, iż działania związane z budową Rail Baltica są znakomitą okazją do tego, aby rozpocząć prace studialne nad przywróceniem ruchu kolejowego na odcinku Ełk – Gołdap oraz nad zlokalizowaniem w Gołdapi kolejowego przejścia granicznego z obwodem kalinigradzkim Federacji Rosyjskiej. Inwestorem i przyszłym zarządcą linii kolejowej Ełk – Olecko – Gołdap byłoby Polskie Koleje Państwowe.

Rewitalizacja linii kolejowej Ełk – Gołdap wpłynęłaby na rozwój gospodarczy i społeczny całego regionu EGO (powiaty: ełcki, olecki i gołdapski) w następujących zakresach.

1. Zwiększenie dostępności regionu, atrakcyjności zamieszkania, inwestowania i integrowania społeczności regionalnych.

Podregion ełcki (w tym Gołdap) należy do najslabiej skomunikowanych podregionów w Unii Europejskiej. Niska dostępność komunikacyjna jest jednym z poważniejszych problemów EGO, zarówno w wymiarze społecznym, jak i gospodarczym.

2. Umożliwienie rozwoju gospodarki regionalnej.

3. Rozwój turystyki (ogromne walory klimatyczne i krajobrazowe tego regionu).

4. Rozwój powiązań regionu z regionalnymi centrami administracyjnymi, kulturalnymi, społecznymi, gospodarczymi, handlowymi, zdrowotnymi itd.

5. Pozytywny wpływ na środowisko – zapobieganie dewastacji i degradacji terenu (zmniejszenie ruchu szkodliwych ekologicznie samochodów), stworzenie z przewozów kolejowych środka transportu alternatywnego wobec transportu drogowego zarówno dla stałych mieszkańców, jak i dla kurasjuszy oraz turystów i wczasowiczów.

6. Pielęgnowanie tradycji i transgranicznego wymiaru przedsięwzięcia.

Kolej w Gołdapi powstała w 1879 r. Do 1945 r. funkcjonowały linie kolejowe: Gołdap – Wystruć (obecnie Czerniachowsk) – Królewiec (obecnie Kalinigrad); Gołdap – Stołupiany (obecnie Niestierow); Gołdap – Ełk; Gołdap – Węgorzewo; Gołdap – Żytkiejmy. Stacja Gołdap stała się pięciokierunkowym węzłem kolejowym, jednym z największych w Prusach Wschodnich. Po II wojnie światowej powstanie granicy między Polską a obwodem kalinigradzkim Federacji Rosyjskiej przecięło szereg linii kolejowych, a tory kolejowe na 4 odcinkach zostały rozebrane. Czynna była 1 linia kolejowa w kierunku Ełku. Nieinwestowanie w ten odcinek przez kolejne dziesiątki lat spowodowało jego degradację, np. w latach 90 XX wieku pociągi poruszały się z prędkością 25–30 km/h. Doprowadziło to w konsekwencji do zawieszenia przewozów. Pod koniec maja 1993 r. dla ruchu pasażerskiego zamknięto odcinek Gołdap – Olecko, a 30 sierpnia 1999 r. odcinek Olecko – Ełk. Ruch towarowy z Gołdapi do Olecka zawieszono 30 czerwca 2002 r.

Uruchomienie przejścia kolejowego wpłynęłoby na zdecydowane odciążenie układu drogowego w północno-wschodniej Polsce, umożliwiając przewóz istotnej części ładunków koleją, bardziej przyjazną środowisku naturalnemu niż transport samochodowy. Szczególnie istotne znaczenie mogłaby mieć ta linia w przypadku tranzytu ładunków. Przewóz ich koleją pod dozorem celnym umożliwiłby znacznie dokładniejszą kontrolę i nadzór niż

w przypadku transportu drogowego.

7. Zwiększenie obronności kraju.

W Gołdapi znajduje się 15. Gołdapski Pułk Przeciwlotniczy. Łączność kolejowa z innymi regionami kraju jest nieodzowna. Wyjazdy na poligony i ćwiczenia transportem szynowym byłyby zdecydowanie korzystniejsze niż w przypadku transportu kołowego.

Małgorzata Kopiczko

Odpowiedź

Warszawa, 11 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko, złożone na 61. posiedzeniu senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 roku, w sprawie uwzględnienia Gminy Gołdap w układzie komunikacji kolejowej Polski północno-wschodniej (sygn. BPS/043-61-1745/18), przedstawiam poniższe informacje.

Lista projektów ujęta w „Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku” (KPK) opiera się na katalogu projektów określonym w „Dokumencie Implementacyjnym do Strategii Rozwoju Transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)”. Inwestycje przyporządkowane są do wszystkich dostępnych źródeł finansowych: Funduszu Spójności w ramach instrumentu finansowego „Connecting Europe Facility” i Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014-2020 oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego Polska Wschodnia i Regionalnych Programów Operacyjnych, a także dostępnych środków krajowych.

Należy mieć na uwadze, że w KPK nie ujęto inwestycji polegającej na rewitalizacji linii kolejowej nr 41 na odcinku Olecko – Gołdap. Planowane do realizacji projekty inwestycyjne w ramach KPK w całości wyczerpują dostępną alokację. Zdaniem MI z uwagi na obecny status linii kolejowej nr 41, jej rewitalizacja uzależniona jest od zaangażowania samorządu województwa warmińsko-mazurskiego poprzez alokowanie środków w ramach RPO. Mając na uwadze fakt, że linia kolejowa nr 41 nie została ujęta w planach transportowych Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego obecnie nie ma uzasadnienia dla realizacji prac rewitalizacyjnych.

Jednocześnie informuję, że prowadzone są prace planistyczne związane z nową perspektywą finansową po 2020 roku. Ich zakładanym efektem będzie lista projektów inwestycyjnych planowanych do realizacji w kolejnych latach. Po zakończeniu prac wskazane zostaną te projekty, które na podstawie analiz najlepiej wpisują się w sieciowy charakter transportu kolejowego, a tym samym mogą istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby pasażerów oraz ładunków. Ostateczna lista projektów będzie również uwarunkowana dostępnością środków finansowych. Wśród propozycji inwestycji rozważane są prace na linii 41 na odcinku Olecko – Gołdap. Chciałbym jednocześnie podkreślić, że w odpowiedzi na prośbę PKP Polskie Linie Kolejowe SA o wskazanie potencjalnych inwestycji Urząd Marszałkowski Woje-

wództwa Warmińsko-Mazurskiego nie zgłosił zadania obejmującego odcinek Olecko – Gołdap linii kolejowej nr 41.

Łączę wyrazy szacunku
z upoważnienia

MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

9 września 2015 r. Polska zawarła z Ukrainą umowę dotyczącą udzielenia Ukrainie kredytu na remont dróg prowadzących do przejść granicznych. Wśród tych dróg, które z tego kredytu mają być wyremontowane, znajduje się droga Jaworów – Hruszew, która liczy 19,5 km i ma oznaczenie drogi lokalnej, według oznaczeń ukraińskich 0142001. Przetarg na budowę tej drogi wygrała firma Drog-Bud z Częstochowy, a zakończenie tych prac jest przewidziane na 30 listopada 2019 r. To jest droga, która jest akurat ważną drogą dla miejscowości współpracujących w ramach partnerstwa z gminami mojego okręgu wyborczego.

Jeśli dobrze rozumiem pismo, które otrzymałem od strony ukraińskiej, prace nad tą drogą w systemie „projektuj i buduj” zatrzymały się w tej chwili, ponieważ ze strony naszego Ministerstwa Finansów – powtarzam: jeśli dobrze rozumiem to pismo – brakuje pisemnego potwierdzenia, że wykonawca, czyli firma Drog-Bud, otrzyma stosowne środki właśnie z tej umowy kredytowej.

W związku z tym, że, jak wspominałem, jest to droga ważna dla gmin, które są partnerskimi gminami mojego okręgu, chciałbym prosić Panią Minister o stosowną informację w tej sprawie.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE FINANSÓW**

Warszawa, 19 czerwca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 08.06.2018 r. Nr BPS/043-61-1746/18 dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 61. posiedzenia senatu RP w dniu 07.06.2018 r. w sprawie realizacji *Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Ukrainy o udzieleniu kredytu w ramach pomocy wiązanej*, podpisanej dnia 09.09.2015 r., Ministerstwo Finansów przekazuje następujące informacje.

W dniu 06.04.2016 r. weszła w życie Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Ukrainy o udzieleniu kredytu w ramach pomocy wiązanej, podpisana dnia 09.09.2015 r., zgodnie z którą Rząd RP udzielił Rządowi Ukrainy preferencyjnego kredytu do wysokości 100 milionów euro przeznaczonego na finansowanie eksportu towarów i usług z Polski na Ukrainę w zakresie modernizacji infrastruktury drogowej granic i budowy ukraińsko-polskich przejść granicznych. W ramach Umowy kredytowej zawierane są kontrakty handlowe pomiędzy polskimi przedsiębiorcami i ukraińskimi importerami. Strona ukraińska dokonuje wyboru kontraktów do finansowania kredytem, a także polskich eksporterów realizujących ww. kontrakty, zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi na terytorium Ukrainy.

Ministerstwo Finansów RP przy współpracy z Bankiem Gospodarstwa Krajowego prowadzi uzgodnienia ze stroną ukraińską dotyczące zgodności zapisów kontraktów w zakresie modernizacji dróg prowadzących do ukraińsko-polskich przejść granicznych, w tym kontraktu na modernizację drogi Jaworów – Hruszew, z Umową kredytową. W ramach kontaktów z Ministerstwem Finansów Ukrainy oraz Ukravtodor (podmiot będący stroną kontraktów zawieranych z polskimi eksporterami), Ministerstwo Finansów RP, po konsultacji z BGK, kilkakrotnie przekazywało stronie ukraińskiej uwagi oraz propozycje zapisów, które powinny znaleźć się w kontraktach. Mimo że, na dzień dzisiejszy, większość uwag została uwzględniona, nadal trwają prace uzgodnieniowe w zakresie ostatecznej treści przedmiotowego kontraktu.

W związku z powyższym, ww. kontrakt może zostać zaakceptowany przez stronę polską zgodnie z procedurą Art. 3 Umowy kredytowej, po ostatecznym uzgodnieniu jego treści ze stroną ukraińską. Kontrakt wejdzie w życie i może być realizowany 15 dnia po dniu wysłania przez Ministerstwo Finansów RP pisemnej akceptacji kontraktu do Ministerstwa Finansów Ukrainy.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Piotr Nowak

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego,
do przewodniczącego Rady do Spraw Uchodźców Pawła Dąbrowskiego
oraz do szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Rafała Rogali

*Kieruję do państwa to oświadczenie jako przewodniczący polsko-kirgi-
stańskiej grupy bilateralnej.*

*Otóż zwróciła się do mnie pani R.D., obywatelka Kirgistanu, siostra par-
lamentarzysty kirgiskiego, który z racji tego, że wykrył pewien proceder ko-
rupcyjny, jest w tej chwili prześladowany w różny sposób, także w taki, że
jakiś czas spędził w więzieniu. Ta pani, powołując się na tę sytuację, zwró-
ciła się o azyl dla siebie i swojej rodziny, jednak tego azylu jej odmówiono.*

*Chciałbym w związku z tym prosić, aby – o ile oczywiście procedury to prze-
widują – te instytucje i osoby, do których się zwróciłem, udzieliły mi informacji
na temat tego, jaki jest status tej pani i czy może ona liczyć na taki właśnie azyl.*

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 20 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Jana Filipa Libickiego w spra-
wie udzielenia ochrony międzynarodowej obywatelce Kirgistanu i jej rodzinie, złożo-
ne podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 roku, po pozyskaniu
stanowiska Urzędu do Spraw Cudzoziemców (UdSC) oraz Komendy Głównej Straży
Granicznej uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z informacją przekazaną przez Szefa UdSC, cudzoziemka wskazana
w oświadczeniu Pana Senatora dwukrotnie występowała z wnioskiem o udzielenie
ochrony międzynarodowej. Postępowanie wszczęte na jej wniosek w sierpniu 2014
roku, po rozpatrzeniu sprawy przez organy obu instancji, tj. Szefa UdSC oraz Radę do
Spraw Uchodźców, zostało zakończone odmową nadania statusu uchodźcy i udziele-
nia ochrony uzupełniającej. Złożona przez ww. cudzoziemkę skarga na decyzję Rady
do Spraw Uchodźców została oddalona przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w War-
szawie w styczniu 2016 roku.

W toku pozostaje natomiast postępowanie wszczęte na wniosek wspomnianej cu-
dzoziemki złożony w sierpniu 2015 roku. Sprawa aktualnie toczy się przed Radą do
Spraw Uchodźców.

Jednocześnie Komenda Główna Straży Granicznej poinformowała, że w kwietniu
2017 roku zostało wszczęte wobec ww. cudzoziemki i jej rodziny postępowanie w spra-
wie o zobowiązanie do powrotu.

W toku wspomnianego postępowania obligatoryjnie są rozpatrywane przesłanki do
udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na
pobyt tolerowany.

W dniu 13 czerwca 2018 roku Komendant Placówki SG Warszawa-Okęcie wydał

decyzję o odstąpieniu od zobowiązania do powrotu i udzieleniu wskazanej w oświadczeniu Pana Senatora cudzoziemce i dwójce jej dzieci zgody na pobyt ze względów humanitarnych. Analogiczną decyzję o odstąpieniu od zobowiązania do powrotu i udzieleniu mężowi ww. cudzoziemki zgody na pobyt ze względów humanitarnych Komendant Placówki SG Warszawa-Okęcie wydał w dniu 14 czerwca 2018 roku.

Z poważaniem
MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
SZEFA URZĘDU
DO SPRAW CUDZOZIEMCÓW**

Warszawa, 13 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka o numerze: BPS/043-61-1747-UDSC/18 z dnia 08.06.2018 r. (wpływ do tut. Urzędu w dniu 18.06.2018 r.), dotyczące przekazania oświadczenia senatorskiego, złożonego przez senatora Jana Fiiipa Libickiego w sprawie obywatelki Kirgistanu R.D., uprzejmie informuję, iż sprawa o udzielenie ochrony międzynarodowej wnioskodawczyni oraz jej rodzinie zakończyła się decyzją negatywną w pierwszej instancji w dniu 29.12.2017 r. Cudzoziemka złożyła odwołanie od powyższej decyzji do Rady do Spraw Uchodźców. Obecnie przed Szefem Urzędu do Spraw Cudzoziemców nie toczy się żadne postępowanie wobec wymienionej osoby.

Z poważaniem
SZEFA URZĘDU DO SPRAW
CUDZOZIEMCÓW
Rafał Rogala

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO RADY
DO SPRAW UCHODźCÓW**

Warszawa, 19 czerwca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo BPS/043-61-1747-RSU/18 przekazujące oświadczenie Senatora Jana Filipa Libickiego, dotyczące postępowania w sprawie obywatelki Kirgistanu Pani R.D. uprzejmie informuję o następujących ustaleniach.

Pani R. D. przybyła do Polski w dniu 28 sierpnia 2014 r. Podczas przekraczania granicy państwowej małżonek ww. Pan K.K. działając w imieniu własnym oraz pozostałych członków rodziny złożył wniosek o nadanie statusu uchodźcy. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją z dnia 16 kwietnia 2015 r. odmówił ww. nadania statusu uchodźcy oraz udzielenia im ochrony uzupełniającej. Tę decyzję utrzymała w mocy Rada do Spraw Uchodźców w dniu 7 lipca 2015 r., a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 7 stycznia 2016 r. oddalił skargę na decyzję Rady. Ten wyrok stał się prawomocny. W dniu 5 sierpnia 2015 r. Pani R. D. złożyła kolejny wniosek o nadanie statusu uchodźcy, tym razem działając jako wnioskodawczyni występująca w imieniu męża i małoletnich i dzieci. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców uznał kolejny wniosek za dopuszczalny w rozumieniu art. 38 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 51 ze zm.) i w konsekwencji powtórnie rozpatrzył sprawę merytorycznie. Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. organ pierwszej instancji po raz drugi odmówił nadania Cudzoziemce statusu uchodźcy oraz odmówił udzielenia jej ochrony uzupełniającej. Cudzoziemka w terminie odwołała się do Rady i postępowanie odwoławcze nie zostało jak dotąd zakończone. Aktualnie Rada wystąpiła do właściwych organów o przekazanie informacji wskazanych w art. 45 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i inne organy), co jest standardowym działaniem, mającym ograniczyć ryzyko udzielenia ochrony osobie, której pobyt w Polsce kolidowałby z bezpieczeństwem państwa lub społeczeństwa. Po wpływie przedmiotowych odpowiedzi skład orzekający Rady niezwłocznie wyda w tej sprawie decyzję, o czym poinformuję Pana Senatora odrębnym pismem.

Pragnę nadmienić, że Rada na bieżąco monitoruje sytuację praw człowieka w Kirgistanie, na użytek postępowań prowadzonych wobec obywateli tego państwa (wniesione w 2017 r. odwołania dotyczyły 42 obywateli Kirgistanu), w tym także sprawę uwięzienia i osądzenia opozycyjnego polityka S.D. – brata Wnioskodawczyni. Istotną może być informacja, że w czerwcu 2018 r. rozstrzygając inną sprawę obywatela Kirgistanu, deklarującego polityczne związki z S.D., Rada uchyliła decyzję odmowną Szefa Urzędu i nadała cudzoziemcowi i członkom jego rodziny status uchodźcy.

Zaznaczam jednak, że rozstrzygając sprawę Rada nie może kierować się osobistą sytuacją Cudzoziemki, w tym stanem zdrowia jednego z jej dzieci, albowiem kompetencje do ewentualnej legalizacji pobytu w związku z wystąpieniem takich okoliczności zostały przypisane organom Straży Granicznej i Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jako organom władnym udzielić zgody na pobyt humanitarny (art. 348 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Rada rozstrzygając o zasadności nadania statusu uchodźcy oraz udzielenia ochrony uzupełniającej może brać pod uwagę wyłącznie zagrożenia istniejące w kraju pochodzenia.

Do odpowiedzi dołączam sprawozdanie¹ z działalności Rady do Spraw Uchodźców za 2017 r.

Z wyrazami szacunku

PRZEWODNICZĄCY RADY
dr Paweł Dąbrowski

¹ Złącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO RADY
DO SPRAW UCHODźCÓW**

Warszawa, 19 września 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do wcześniejszej korespondencji, w związku z oświadczeniem Senatora Jana Filipa Libickiego, dotyczącym postępowania w sprawie obywatelki Kirgistanu Pani R.D., uprzejmie informuję, że Rada do Spraw Uchodźców wydała decyzję z dnia 11 września 2018 r. (nr...). Wyżej wymienioną decyzją Rada uchylila w calosci zaskarzoną decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 29 grudnia 2017 r. (nr...) odmawiającą nadania statusu uchodźcy oraz udzielenia ochrony uzupełniającej i nadała cudzoziemce status uchodźcy.

Z wyrazami szacunku

dr Paweł Dąbrowski

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Otrzymałem pismo od pana J.D. z Krakowa, datowane na 13 maja 2018 r., który informuje mnie, jakoby od lat w Krakowie działała piramida finansowa. Pismo jest bardzo długie i obszernie. Ponieważ nie chciałbym się narażać na zarzut, że to lekceważę, pozwolę sobie załączyć to pismo do mojego oświadczenia. Proszę Pana Ministra o zbadanie tej sprawy.

Jan Filip Libicki

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 14 czerwca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 8 czerwca 2018 r. nr BPS/043-61-1748/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 12 lipca 2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem
Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 7 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

nawiązując do pisma Pani Marii Koc – Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 czerwca 2018 r., przekazanego do Prokuratury Krajowej przez Ministerstwo Sprawiedliwości wraz z oświadczeniem złożonym przez Pana Jana Filipa

Libickiego – Senatora Rzeczypospolitej Polskiej podczas 61. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 7 czerwca 2018 r., dotyczącym korespondencji Pana J.D. skierowanej do Pana Senatora Jana Filipa Libickiego, działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 r., poz. 1767 z późn. zm.), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W dniu 15 maja 2018 r., do Prokuratury Krajowej wpłynęło pismo Pana J.D., które w swej treści jest tożsame z pismem przekazanym wraz z oświadczeniem Pana Senatora Jana Filipa Libickiego.

W dniu 30 maja 2018 r. korespondencja ta została przesłana do Prokuratora Regionalnego w K., celem podjęcia uprawnionych działań, zgodnie z posiadanymi kompetencjami w odniesieniu do zawartych w korespondencji Pana J.D. okoliczności, mogących świadczyć o popełnieniu przestępstwa przez M.Ł. i K.Ł., związanych z pokrzywdzeniem osób udzielających ww. pożyczek pieniężnych w związku z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą.

Do Prokuratora Regionalnego w K. przesłana została także kserokopia korespondencji Pana J.D. dotycząca wskazanych w niej postępowań sądowych o roszczenia majątkowe, toczących się w tamtym czasie przed Sądem Okręgowym w K., a także postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla K. – Ś. w K. oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S., która wpłynęła do Prokuratury Krajowej w dniu 1 lutego 2017 r., a przesłana została w dniu 6 lutego 2017 r. do dwóch właściwych jednostek prokuratury szczebla okręgowego.

W ślad za tą korespondencją została przesłana do tych jednostek prokuratury kolejna korespondencja Pana J.D. z dnia 2 grudnia 2017 r.

Przekazując korespondencję Pana J.D. do Prokuratora Regionalnego w K. na podstawie §70 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2017 r., poz. 1206 ze zm.), zwrócono się o udzielenie informacji odnośnie do poczynionych przez prokuratora ustaleń w sprawach wskazanych w piśmie Pana J.D. oraz podjętych działań w związku z przedstawionymi przez Pana J.D. okolicznościami mogącymi świadczyć o popełnieniu przestępstwa.

Wskazać należy, iż Pan J.D. każdorazowo był pisemnie informowany o sposobie nadania biegu jego korespondencji.

Z informacji uzyskanej od Prokuratora Regionalnego w K. wynika, że pod nadzorem Prokuratury Rejonowej K. S. - Z. w K. prowadzone było śledztwo o przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., które zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym przez Prokuraturę Okręgową w K.

Śledztwo zostało umorzone postanowieniem z dnia 30 czerwca 2017 r., które – jak ustalono – jest prawomocne, jednakże przed umorzeniem zostały wyłączone do odrębnego postępowania materiały dotyczące części osób pokrzywdzonych.

W toku postępowania przygotowawczego, prowadzonego pod nadzorem Prokuratury Rejonowej K. S. - Z. w K. w oparciu o wyłączone materiały, wobec K.Ł., któremu przedstawiono 27 zarzutów popełnienia przestępstw z art. 286 §1 k.k., zastosowane zostały środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji, poręczenia majątkowego oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu.

Jednocześnie z informacji Prokuratora Regionalnego w K. wynika, że korespondencja Pana J.D., załączona do oświadczenia Pana Senatora Jana Filipa Libickiego, w zakresie okoliczności mogących świadczyć o popełnieniu przestępstwa z art. 300 §1 i §3 k.k., została przesłana według właściwości do Prokuratury Rejonowej K. S. - Z. w K., celem nadania dalszego biegu w ramach już toczącego się, powyżej wskazanego, postępowania przygotowawczego.

Ponadto, Prokurator Regionalny w K. poinformował, że kserokopia korespondencji Pana J.D. została przekazana do właściwej komórki organizacyjnej Prokuratury Okręgowej w K., w celu podjęcia działań o charakterze pozakarnym, zmierzających do ustalenia aktualnego stanu sądowych spraw cywilnych oraz postępowań egzekucyjnych.

Z kolejnej informacji Prokuratora Regionalnego w K. wynika, że już w październiku

2017 r. Prokuratura Rejonowa K. S. - Z. w K., w oparciu o analizę akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla K. - S. w K., przeprowadzoną w ramach postępowania wyjaśniającego zainicjonowanego korespondencją Pana J.D., przekazaną przez Prokuraturę Krajową do Prokuratury Okręgowej w K. pismem z dnia 6 lutego 2017 r., podjęła decyzję o braku podstaw do przystąpienia prokuratora do postępowań egzekucyjnych wszczętych na wniosek wierzyciela – Pana J.D. przeciwko dłużnikowi K.L, wobec ustalenia, iż Pan J.D. w toku tych postępowań wykorzystał przysługujące mu uprawnienia, co skutkowało dalszym ich prowadzeniem przez Komornika w sposób niewymagający udziału prokuratora.

O treści zajętego stanowiska Pan J.D. został poinformowany przez Prokuraturę Rejonową K. S. - Z. w K., a aktualnie, stanowisko to zostało ocenione jako słuszne przez Prokuraturę Regionalną w K.

Wskazać jednocześnie należy na wynikający z wcześniejszej korespondencji Pana J.D. fakt prawomocnego zakończenia w trybie nakazowym dwóch postępowań cywilnych o roszczenia majątkowe, o jakich mowa w treści korespondencji Pana J.D., co wykluczyło konieczność ich zbadania przez prokuratora w kierunku podstaw do zgłoszenia udziału na podstawie art. 7 i 60 §1 k.p.c. Prawomocne orzeczenia wydane w tych sprawach, zasądzające odpowiednie sumy pieniężne od pozwanego na rzecz powoda – Pana J.D., stanowią podstawę prowadzonych postępowań egzekucyjnych.

Dodatkowo podnieść należy, iż w odniesieniu do postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. nie były podejmowane czynności przez prokuratora w ramach działań pozakarnych, albowiem – jak to wynika z treści pisma Prokuratury Okręgowej w K. z dnia 28 stycznia 2018 r. - Pan J.D. oczekiwał zgłoszenia udziału przez prokuratora do postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla K. - S. w K.

Jednocześnie informuję, że udzielenie odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Jana Filipa Libickiego wymagało szeregu ustaleń przez podległe jednostki prokuratury.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z informacjami o braku wykonywanych zabiegów w Centrum Cyklotronowym w Krakowie – Bronowicach proszę o informacje o stanie faktycznym świadczenia usług przez tę placówkę.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 5 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r., w sprawie wykonywanych zabiegów terapii protonowej nowotworów w Centrum Cyklotronowym w Bronowicach w Krakowie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień, jednocześnie informuję, że udzielenie odpowiedzi nastąpiło z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, iż zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego aktualnie realizowane jest świadczenie terapii protonowej nowotworów zlokalizowanych poza narządem wzroku wiązką protonów, które może być wykonywane u wszystkich pacjentów także leczonych w Centrum ze wskazaniami:

- nowotwory podstawy czaszki i okolicy okołordzeniowej wieku dorosłego: struniak i chrzęstniakomięsak (kod ICD-10: C41) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy, oraz mięsaki tkanek miękkich i kości wieku dziecięcego (kod ICD-10: C41 i C49) – przypadki o lokalizacji okołooonowej, podstawy czaszki i okolicy przykręgosłupowej,
- nowotwory zatok obocznych nosa: czerniak złośliwy, nerwiak węchowy zarodkowy, rak gruczołowo-torbielowaty, rak śluzowo-naskórkowy, rak niezróżnicowany (kody ICD-10: C30, C31) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy,
- nowotwory wieku dziecięcego wymagające napromieniowania osi mózgowo-rdzeniowej (kod ICD-10: C-71) – nowotwory zarodkowe: rdzeniak płodowy i inne prymitywne nowotwory ektodermalne (PNET), szyszyniak zarodkowy, złośliwy wyściółczak z udokumentowanym rozsiewem do płynu mózgowo-rdzeniowego, rak splotu naczyniówkowego,
- wysoko zróżnicowane glejaki (WHO G1 i G2, kod ICD-10: C71) – przypadki wymagające radioterapii o przewidywanej znacznej korzyści oszczędzenia narzą-

dów krytycznych w stosunku do radioterapii fotonowej.

Ponadto finansowane jest również świadczenie terapii protonowej nowotworów oka. Świadczenie dotyczy pacjentów z rozpoznaniem czerniaka błony naczyniowej (C 69.3 Nowotwór złośliwy oka – naczyniówka).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Minister Zdrowia dostrzega konieczność zapewnienia adekwatnego względem potrzeb zdrowotnych i zgodnego z aktualną wiedzą medyczną dostępu do technologii medycznych, w tym nowoczesnych, jak radioterapia protonowa, technologii medycznych. W tym celu Minister Zdrowia w dniu 6 grudnia 2017 r. zlecił Prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji ocenę zasadności zakwalifikowania kolejnych wskazań do wykonywania terapii protonowej nowotworów zlokalizowanych poza narządem wzroku. Przedmiotowe zlecenie dotyczy następujących stanów chorobowych:

- Nowotwory wieku dziecięcego podstawy czaszki i okolicy okołordzeniowej: struniak i chrzęstniakomięsak (ICD-10: C41) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy,
- Nowotwory wieku dorosłego o lokalizacji okołooonowej, podstawy czaszki i okolicy przykręgosłupowej: mięsaki tkanek miękkich i kości (ICD-10: C41, C49),
- Nowotwory oczodołu: czerniak złośliwy, nerwiak węchowy zarodkowy, rak gruczołowo-torbielowaty, rak śluzowo-naskórkowy, rak niezróżnicowany (ICD10: C30, C31) – stan po niedoszczętnym leczeniu operacyjnym lub braku możliwości leczenia operacyjnego guza pierwotnego lub wznowy,
- Rak gruczołowo-torbielowaty gruczołów ślinowych (ICD-10: C06) wymagający radioterapii w okolicy podstawy czaszki – stan po leczeniu operacyjnym lub brak możliwości leczenia operacyjnego lub wznowa miejscowa,
- Nawrót miejscowy nowotworów obszaru głowy i szyi po radykalnej radioterapii wymagający ponownego napromieniania z intencją radykalną (ICD-10: C07, C08, C09, C10, C11),
- Rak nosowej części gardła (ICD-10: C11) u pacjentów, u których występuje dodatek (boost) na obszar guza pierwotnego po zastosowaniu radioterapii fotonowej IMRT w przypadkach naciekania lub przekraczania struktur podstawy czaszki.

Przedstawiony zakres wskazań do oceny został przygotowany przez Zespół Konsultanta Krajowego w dziedzinie radioterapii we współpracy z konsultantami wojewódzkimi w dziedzinie radioterapii oraz przedstawicielami Instytutu Fizyki Jądrowej, który realizuje przedmiotowe świadczenie. Jednocześnie uprzejmie proszę, aby przyjąć, że Minister Zdrowia zobowiązał Prezesa Agencji do przedstawienia rekomendacji w terminie do 240 dni od dnia otrzymania zlecenia.

Ewentualne rozszerzenie wskazań do stosowania leczenia radioterapią zostanie poprzedzone ponowną analizą wysokości środków finansowych, które powinny być przeznaczone na zabezpieczenie realizacji przedmiotowych świadczeń.

Ponadto odnosząc się do zapytania o stan faktyczny świadczenia usług należy wskazać, że w zakresie terapii protonowej nowotworów zlokalizowanych poza narządem wzroku liczba sprawozdanych świadczeń zrealizowanych w Centrum Cyklotronowym w Bronowicach w okresie od 1 lipca 2016 r. do 31 maja 2018 r. wynosi 102 (w tym u trójki dzieci). Poniższa tabela przedstawia wykaz rozpoznań u pacjentów, którym udzielono powyższych świadczeń:

Tabela 1. Wykaz rozpoznań będących podstawą do realizacji świadczenia protonoterapii

Kod rozpoznania	Nazwa rozpoznania	Liczba pacjentów
C30.0	Nowotwór złośliwy (jama nosowa)	2
C31.0	Nowotwór złośliwy (zatoka szczękowa)	2
C31.1	Nowotwór złośliwy (komórki sitowe)	2
C31.8	Nowotwór złośliwy (zmiana przekraczająca granice zatok przynosowych)	1

Kod rozpoznania	Nazwa rozpoznania	Liczba pacjentów
C31.9	Nowotwór złośliwy (zatoka przynosowa, nie określona)	1
C41.0	Nowotwór złośliwy (kości czaszki i twarzy)	35
C41.2	Nowotwór złośliwy (kości kręgosłupa)	10
C41.4	Nowotwór złośliwy (kości miednicy, kość krzyżowa i guziczna)	5
C71	Nowotwór złośliwy mózgu	1
C71.0	Nowotwór złośliwy (mózg z wyjątkiem płatów i komór)	3
C71.1	Nowotwór złośliwy (płat czołowy)	20
C71.2	Nowotwór złośliwy (płat skroniowy)	7
C71.3	Nowotwór złośliwy (płat ciemienowy)	5
C71.4	Nowotwór złośliwy (płat potyliczny)	1
C71.5	Nowotwór złośliwy (komory mózgowe)	2
C71.7	Nowotwór złośliwy (pień mózgu)	2
C71.9	Nowotwór złośliwy (mózg, nie określony)	3

Natomiast w zakresie teleradioterapia protonowa gałki ocznej w Centrum Cyklotronowym w Bronowicach w okresie od 27 marca 2013 r. do 31 maja 2018 r. liczba sprawozdanych świadczeń wynosi 200. Wszystkie przypadki wykazano z rozpoznaniem *Nowotwór złośliwy (naczyniówka)* kod ICDIO: C69.3. Należy przy tym zauważyć, że kwalifikacji do świadczenia dokonuje lekarz specjalista prowadzący pacjenta, mając na względzie aktualną wiedzę medyczną i dobro pacjenta.

z upoważnienia
 MINISTRA ZDROWIA
 Podsekretarz Stanu
 Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

*Szanowny Panie Premierze!
Zwracam się z pytaniem o przygotowanie polskich sieci energetycznych na potrzeby programu dotyczącego elektromobilności.
Na jakim etapie jest rozbudowa sieci przesyłowej w celu zapewnienia dostępu do prądu na potrzeby ładowania pojazdów samochodowych?*

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Stanowisko
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 3 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora Grzegorza Napieralskiego na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie przygotowania polskich sieci energetycznych na potrzeby programu dotyczącego elektromobilności zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi do dnia 27 lipca br. Przesunięcie terminu udzielenia odpowiedzi przez Ministra Energii na ww. oświadczenie wynika z konieczności uzyskania dodatkowych informacji w sprawie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 23 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego złożone na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie przygotowania polskich sieci elektroenergetycznych na potrzeby programu dotyczącego elektromobilności.

Na jakim etapie jest rozbudowa sieci przesyłowej w celu zapewnienia dostępu do prądu na potrzeby ładowania pojazdów samochodowych?

Na wstępie chcę podkreślić, że przygotowania do rozwoju elektromobilności w Polsce dotyczą zarówno wytwórców energii elektrycznej, operatora systemu przesyłowego oraz operatorów systemów dystrybucyjnych.

Elektromobilność jest nowym i bardzo szybko rozwijającym się trendem stanowiącym rewolucję w wymiarze technologicznym i kulturowym. Polska bardzo dynamicznie dostosowuje się do zmian w zakresie paliw alternatywnych oraz do tempa przyrostu liczby pojazdów elektrycznych. „Plan rozwoju elektromobilności w Polsce” z 2017 r. to jeden z flagowych projektów „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju”. Podstawowym celem dokumentu jest upowszechnienie pojazdów elektrycznych w Polsce.

Niewątpliwie, wzrost liczby samochodów z napędem elektrycznym będzie miał wpływ na funkcjonowanie sektora elektroenergetycznego w Polsce, zarówno z perspektywy wzrostu zapotrzebowania Krajowego Systemu Elektroenergetycznego (KSE) na moc i energię elektryczną, jak i funkcjonowania infrastruktury sieciowej (przede wszystkim w obszarze sieci dystrybucyjnej, tj. w działalności operatorów systemu dystrybucyjnego (OSD)). Operator Systemu Przesyłowego (OSP) prowadzi szereg działań w celu rozpoznania stanu obecnego, jak i przyszłych potrzeb rynku.

Zwiększone zapotrzebowanie na moc i energię elektryczną do ładowania samochodów elektrycznych może wpływać na bezpieczeństwo pracy systemu elektroenergetycznego z perspektywy bieżącego zarządzania pracą systemu oraz infrastruktury sieciowej. Wprowadzenie instrumentów regulacyjnych powinno umożliwić operatorom systemów oddziaływanie na wzrost zapotrzebowania na moc i energię elektryczną, które może być realizowane za pośrednictwem mechanizmów rynkowych oraz mechanizmów regulacji administracyjnej. Samochody o napędzie elektrycznym mogą również stanowić wsparcie dla funkcjonowania KSE, w szczególności w stanach zakłóceńowych jego pracy jak i awarii, zarówno systemowych oraz lokalnych.

Niemniej należy podkreślić, że w chwili obecnej OSP realizują szeroki program inwestycyjny mający na celu stworzenie sieci szkieletowej, która jest niezbędna do poprawnego funkcjonowania KSE. Sieć szkieletowa pozwala na elastyczne adaptowanie się do różnych scenariuszy przyszłej pracy KSE, uwzględniających również rozwój elektromobilności w Polsce i jednocześnie zapewnia wysoką pewność zasilania odbiorców, w tym dużych aglomeracji miejskich, przyłączenie i wyprowadzenie mocy z istniejących i budowanych źródeł wytwórczych, w tym OZE oraz zwiększenie możliwości wymian mocy z systemami państw sąsiednich.

Program inwestycyjny OSP obejmuje realizację pięciu programów strategicznych oraz trzech programów obszarowych, w skład których wchodzi 139 projektów inwestycyjnych o łącznej wartości szacunkowej ok. 10,4 mld zł, z czego do poniesienia pozostały nakłady w wysokości 7,8 mld zł. Zakłada się, że zadania ujęte w aktualnym programie inwestycyjnym zostaną zrealizowane najpóźniej do roku 2022/2023.

Ponadto, zgodnie z ustawą – Prawo energetyczne (ustawa PE), OSD obowiązani

są do planowania rozwoju sieci dystrybucyjnej z uwzględnieniem przedsięwzięć związanych z efektywnością energetyczną, zarządzaniem popytem na energię elektryczną lub rozwojem mocy wytwórczych przyłączanych do sieci dystrybucyjnej. OSD sporządzają plany rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną. Plany te powinny zapewniać długookresową maksymalizację efektywności nakładów i kosztów ponoszonych przez OSD tak, aby nakłady i koszty nie powodowały w poszczególnych latach nadmiernego wzrostu cen i stawek opłat za dostarczanie energii, przy zapewnieniu ciągłości, niezawodności i jakości ich dostarczania. Należy również podkreślić, że Plany te podlegają uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, a finansowanie rozwoju sieci odbywa się na bazie taryf OSD, zatwierdzanych przez Prezesa URE.

Mając na uwadze powyższe wymagania wynikające z ustawy PE, a także biorąc pod uwagę przepisy ustawy o elektromobilności (UoE), OSD planują rozwój swoich sieci z uwzględnieniem obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną, w tym energię na potrzeby ładowania pojazdów elektrycznych. Wstępne analizy wskazują, że w najbliższym czasie sieci OSD bez większej rozbudowy są w stanie dostarczyć energię elektryczną niezbędną dla zaspokojenia potrzeb rozwoju elektromobilności. W zależności od lokalizacji punktów ładowania samochodów elektrycznych, niezbędna będzie budowa nowych przyłączy, a w niektórych przypadkach rozbudowa stacji elektroenergetycznych SN/nn. Działania w tym zakresie są i w zależności od potrzeb będą ujmowane w ww. planach rozwoju.

Mając na uwadze dalszą perspektywę rozwoju elektromobilności, w tym konieczność rozbudowy sieci dystrybucyjnej oraz spełnienie wymagań ujętych w UoE, OSD biorą aktywny udział w realizacji planów lokalizacji punktów ładowania samochodów elektrycznych, o których mowa w art. 32 UoE. W kwietniu br. w ramach PTPiREE zwrócono się do GDDKiA z propozycją nawiązania współpracy w zakresie dotyczącym opracowywanego przez GDDKiA planu lokalizacji ogólnodostępnych stacji ładowania samochodów elektrycznych wzdłuż dróg sieci bazowej europejskiej sieci transportowej TEN-T. Dzięki tej współpracy udało się uzupełnić Plan o dane niezbędne dla OSD, do przygotowania stanowiska do tego Planu zawierającego ocenę technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia punktów ładowania. Wstępne analizy wykazują, że sieci dystrybucyjne są przygotowane lub wymagają niewielkiej rozbudowy w celu przyłączenia punktów ładowania ujętych w Planie opracowanym przez GDDKiA.

Jak zaznaczyłem powyżej, bardzo ważnym elementem jest kwestia określenia miejsc budowy oraz przyłączenia do sieci OSD punktów ładowania samochodów elektrycznych, a także określenie mocy elektrycznej tych punktów. W związku z tym, w ramach OSD prowadzone są również prace mające na celu określenie metodologii wyznaczania miejsc budowy punktów ładowania pojazdów elektrycznych optymalnych pod kątem przyłączenia do sieci elektroenergetycznej, co jest zgodne z wspomnianymi na początku wymaganiami ustawy PE dotyczącymi maksymalizacji efektywności nakładów i kosztów ponoszonych przez OSD.

Mając na uwadze, jak bardzo ważnym elementem jest moc oraz lokalizacja punktów ładowania, OSD prowadzą działania i rozmowy z samorządami, których celem jest nawiązanie współpracy na etapie planowania, w sprawie miejsc przeznaczonych na lokalizację punktów ładowania. Wiąże to się również z wymaganiami art. 62 UoE dotyczącymi opracowania przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta planu budowy ogólnodostępnych stacji ładowania, które podlegają uzgodnieniu z OSD.

Podsumowując chcę podkreślić, że OSP oraz OSD realizują działania bieżące oraz planują krótko i długookresowo działania mające na celu rozwój sieci przesyłowej i dystrybucyjnej na potrzeby programu dotyczącego elektromobilności, w tym zapewnienia dostępu do punktów ładowania samochodów elektrycznych.

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski
MINISTER

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się z pytaniem, na jakich zasadach samorządy gminne mogą ubiegać się o zwrot kosztów dowozu uczniów gimnazjów i szkół podstawowych w przypadku, gdy uczeń mieszka na terenie wsi, a gmina ma swoją szkołę na terenie miasta.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 26 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiedź na oświadczenie senatorskie nr BPS/043-61-1751/18

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na – zawarte w oświadczeniu złożonym przez Senatora RP, Pana Grzegorza Napieralskiego, na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r. – pytanie: *na jakich zasadach samorządy gminne mogą ubiegać się o zwrot kosztów dowozu uczniów gimnazjów i szkół podstawowych w przypadku, gdy uczeń mieszka na terenie wsi, a gmina ma swoją szkołę na terenie miasta.*

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na zawarte w oświadczeniu pytanie uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z przepisami ustawy o samorządzie gminnym (art. 7 ust. 1 pkt 4), zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy lokalnego transportu zbiorowego.

W art. 39 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo oświatowe wskazano, że sieć publicznych szkół powinna być zorganizowana w sposób umożliwiający wszystkim dzieciom spełnianie obowiązku szkolnego, mając na uwadze, że droga dziecka z domu do szkoły w obwodzie której mieszka, nie może przekraczać 3 km – w przypadku uczniów klas I-IV szkół podstawowych i 4 km – w przypadku uczniów klas V-VIII szkoły podstawowej. Natomiast w art. 39 ust. 3 ww. ustawy wskazano, jakie obowiązki w zakresie dowożenia spoczywają na gminie w przypadku gdy droga dziecka z domu do obwodowej szkoły przekracza ww. odległości. Obowiązkiem gminy jest zapewnienie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dziecka do szkoły obwodowej albo zwrot kosztów przejazdu dziecka środkami komunikacji publicznej. Obowiązkiem gminy jest także:

– zapewnienie uczniom niepełnosprawnym bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją, z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadpodstawowej, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym uczeń kończy 21. rok życia;

– zapewnienie dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, bezpłatnego

transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym kończą 24. rok życia (w przypadku uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna) lub 25. rok życia (w przypadku uczestników zajęć rewalidacyjno-wychowawczych);

– zwrot kosztów przejazdu ww. uczniów niepełnosprawnych oraz ich opiekunów do ww. szkoły lub ośrodka na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) a rodzicami, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice.

Obowiązujące przepisy są na tyle elastyczne, że umożliwiają gminie wywiązanie się z obowiązku zapewnienia bezpłatnego transportu w sposób dostosowany do indywidualnych możliwości i potrzeb gminy oraz jej mieszkańców. Gmina może wywiązać się z tego zadania poprzez: zapewnienie transportu zbiorowego we własnym zakresie (własnymi, gminnymi pojazdami), podpisanie umów z przewoźnikami, poprzez zwrot kosztów dojazdu transportem publicznym.

Ponadto, z art. 39 ust. 3 pkt 2 ustawy – Prawo oświatowe wynika, że w przypadku braku obowiązku dowożenia (kiedy droga dziecka do szkoły obwodowej nie przekracza odpowiednio 3 km lub 4 km), gmina może, ale nie musi, zorganizować bezpłatny transport zapewniając odpowiednią opiekę.

Jak stanowi art. 3 ust. 1 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych¹, zadania oświatowe jednostek samorządu terytorialnego w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym kształcenia specjalnego i profilaktyki społecznej, są finansowane na zasadach określonych w tejże ustawie oraz w ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego². Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych, środki niezbędne do realizacji zadań oświatowych jednostek samorządu terytorialnego, o których mowa w art. 11 ust. 2-4 ustawy – Prawo oświatowe³, w tym na ewentualną organizację dowozu uczniów do szkół, są zagwarantowane w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu terytorialnego są: dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji) oraz dotacje celowe z budżetu państwa.

Reasumując, jeśli gmina ustali plan sieci szkół w taki sposób, że droga dziecka z domu do szkoły obwodowej przekracza 3 km – w przypadku uczniów klas I-IV szkół podstawowych i 4 km – w przypadku uczniów klas V-VIII szkoły podstawowej i uczniów gimnazjum, to gmina organizuje dowóz uczniów zgodnie z ww. zasadami i finansuje transport ze środków znajdujących się w dochodach gminy.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopec
Podsekretarz Stanu

¹ Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2203).

² Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1453).

³ Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017, poz. 59 z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Szkoły położone na terenach wiejskich graniczących z miastami na skutek suburbanizacji zmagają się z napływem coraz większej liczby uczniów. Rok do roku liczba uczniów w rejonie rośnie często o kilkadziesiąt procent. Problem jest niezmiennie aktualny i został uwzględniony m.in. w rządowych dokumentach strategicznych dotyczących zagospodarowania przestrzennego (powołano np. miejskie obszary funkcjonalne pozwalające samorządom miejskim i okalającym wiejskim na wspólne działania planistyczne i inwestycyjne).

Proszę o informację, czy Ministerstwo Edukacji Narodowej monitoruje wpływ procesu rozlewania się miast na tereny podmiejskie należące do gmin wiejskich na warunki, w których uczą się dzieci z tych obszarów. Na jakie wsparcie mogą liczyć samorzady wiejskie w celu zapewnienia właściwych warunków do edukacji?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 09 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiedź na oświadczenie senatorskie nr BPS/043-61-1752/18

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora RP, Pana Grzegorza Napieralskiego, podczas 61. posiedzenia Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r., dotyczące napływu uczniów do szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich graniczących z miastami.

Szanowny Panie Senatorze,

odnosząc się do kwestii poruszonych przez Pana podczas 61. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z przepisami samorządowych ustaw ustrojowych, do zadań własnych gmin i powiatów należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty mieszkańców, w szczególności potrzeb związanych z edukacją publiczną. Właściwe organy gminy przygotowując i uchwalając studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz podejmując decyzje inwestycyjne i finansowe powinny kierować się zapewnieniem równowagi między inwestowaniem w infrastrukturę techniczną (sieci wodociągowe, kanalizacyjne, oczyszczalnie ścieków, drogi oraz wysypiska śmieci) a inwestowaniem w infrastrukturę społeczną (żłobki, przedszkola, szkoły, domy kultury, domy opieki społecznej).

Planując rozwój infrastrukturalny gmina powinna brać pod uwagę standardy wyznaczane w danych dziedzinach funkcjonowania społecznego. W przypadku edukacji na poziomie szkoły podstawowej istotnymi wyznacznikami przy planowaniu infrastruktury społecznej jest odległość z domu dziecka do szkoły oraz limit liczby uczniów

w poszczególnych oddziałach szkolnych.

Zgodnie z art. 39 ustawy Prawo oświatowe, sieć publicznych szkół powinna być zorganizowana w sposób umożliwiający wszystkim dzieciom spełnianie obowiązku szkolnego, a droga dziecka z domu do szkoły, w obwodzie której mieszka, nie powinna przekraczać 3 km – w przypadku uczniów klas I-IV szkół podstawowych i 4 km – w przypadku uczniów klas V-VIII szkoły podstawowej. Jeśli droga dziecka do szkoły obwodowej przekracza ww. odległości gmina ma obowiązek organizacji bezpłatnego transportu. Ponadto, jak stanowi §5 ust. 2 rozporządzenia w sprawie szczegółowej organizacji publicznych szkół i publicznych przedszkoli¹, liczba uczniów w oddziale klas I-III szkoły podstawowej co do zasady nie powinna wynosić więcej niż 25 uczniów. Jednocześnie, przepisy zobowiązują szkoły do takiego rozłożenia wszystkich lekcji, aby plan zajęć dydaktyczno-wychowawczych uwzględniał potrzebę równomiernego obciążenia zajęciami w poszczególnych dniach tygodnia².

Zgodnie z przepisami ustawy Prawo oświatowe za działalność szkoły odpowiedzialny jest organ prowadzący szkołę, który powinien zapewnić uczniom jak najlepsze warunki nauki oraz wysoką jakość kształcenia, z uwzględnieniem bezpiecznych i higienicznych warunków nauki i przebywania uczniów w szkole³, zaś kurator oświaty ocenia warunki działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej oraz innej działalności statutowej szkół, w ramach swoich zadań określonych na poziomie ustawy.

Jednostka samorządu terytorialnego jest zobowiązana do finansowania (dotowania) szkół zgodnie z zasadami ustalonymi w ustawie o finansowaniu zadań oświatowych, a środki niezbędne do realizacji zadań oświatowych zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego, w tym w ramach środków przekazywanych w części oświatowej subwencji ogólnej.

Ponadto, w uzasadnionych przypadkach jednostki te mogą ubiegać się o przyznanie środków z budżetu państwa na cele inwestycyjne z następujących rezerw:

1. Rezerwy celowej, ujętej w ustawie budżetowej na rok 2018 w poz. 45 – środki na dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego.

W tej rezerwie zaplanowano 512 mln zł na dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego. Podziału rezerwy dokonuje Minister Finansów w porozumieniu z właściwymi ministrami i innymi dysponentami części budżetowych, w szczególności wojewodami;

2. Rezerwy ogólnej budżetu państwa.

W ustawie budżetowej na rok 2018, w części 81, zaplanowano 261 723 tys. zł. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie dysponowania rezerwą ogólną budżetu państwa⁴, Prezes Rady Ministrów może, na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowej, zwiększyć z rezerwy ogólnej budżetu państwa wydatki odpowiednich części tego budżetu o kwotę do 10 mln zł w poszczególnych przypadkach. Minister Finansów może, na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowej, zwiększyć z rezerwy ogólnej budżetu państwa wydatki odpowiednich części tego budżetu o kwotę do 2 mln zł w poszczególnych przypadkach, zawiadamiając o tym Prezesa Rady Ministrów.

Jednostki samorządu terytorialnego mogą także ubiegać się o dofinansowanie zadań inwestycyjnych w zakresie rozwoju infrastruktury sportowej ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, którego dysponentem jest Minister Sportu i Turystyki. Warunki uzyskiwania dofinansowania określa rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej⁵.

Warto również zauważyć, że wysokość ww. części oświatowej subwencji ogólnej dla

¹ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie szczegółowej organizacji publicznych szkół i publicznych przedszkoli (Dz. U. z 2017 r. poz. 649, ze zm.).

² §4 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. z 2003 r. Nr 6, poz. 69, ze zm.).

³ Art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 996).

⁴ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie dysponowania rezerwą ogólną budżetu państwa (Dz. U. poz. 500).

⁵ Rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 25 września 2017 r. w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz.U. z 2017 r., poz. 1801).

danej jednostki samorządu terytorialnego jest ustalana m.in. z uwzględnieniem liczby uczniów oraz stopnia awansu zawodowego nauczycieli. Dodatkowym czynnikiem wpływającym na wysokość subwencji jest położenie szkół. Samorzady prowadzące lub dotujące szkoły na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców otrzymują dodatkowe środki w ramach części oświatowej subwencji ogólnej rekompensujące wyższy koszt kształcenia związany z mniej licznymi oddziałami oraz wyższym kosztem wynagrodzeń dla nauczycieli. Dodatkowe wagi w podziale algorytmicznym subwencji są przewidziane dla dzieci, które ukończyły 6 lat lub więcej w roku bazowym i uczęszczają do przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej lub innej formy wychowania przedszkolnego oraz dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów zlokalizowanych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców. W 2018 roku tymi wagami naliczono dla samorządów dodatkową kwotę w wysokości 3,2 mld złotych.

Aby wspierać gminy, które prowadzą – zlokalizowane w większości na terenach wiejskich – tzw. małe szkoły uwzględniono w algorytmie podziału subwencji nową wagę w wysokości 0,2 standardu finansowego A, wynoszącego w tym roku 5 409,1141 zł. W 2018 r. tą wagą naliczono dodatkowo dla małych szkół podstawowych kwotę 214 mln złotych. Ponadto algorytm podziału subwencji bierze pod uwagę wyższe koszty związane z wynagrodzeniami nauczycieli pracujących na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Trasa kolejowa Szczecin – Stargard obsługuje ruch pociągów do Gdańska, Poznania, Piły i dalej, w kierunku Wrocławia, Warszawy, Białegostoku. Jest istotna ze względu na przewozy wojskowe na poligon w Drawsku Pomorskim.

Proszę o informację, czy zarządca infrastruktury planuje budowę trzeciego toru pomiędzy Szczecinem a Stargardem w celu zwiększenia przepustowości szlaku dla przewozu osób i towarów oraz zwiększenia bezpieczeństwa.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 10 lipca 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego złożone na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 7 czerwca 2018 roku, w sprawie planów budowy trzeciego toru linii kolejowej nr 351 na odcinku Szczecin – Stargard (sygn. BPS/043-61-1753/18) podtrzymuję informacje przekazane w odpowiedzi z 12 kwietnia 2018 r. na oświadczenie Pana senatora złożone na 58. posiedzeniu Senatu w dniu 15 marca 2018 r. oraz przedstawię poniżej dodatkowe informacje.

Zarządca przedmiotowej linii kolejowej, PKP Polskie Linie Kolejowe SA, rozpoczął przygotowywanie dokumentacji przedprojektowej dla inwestycji „Prace na ciągu transportowym Trójmiasto – Szczecin na odcinku Słupsk – Szczecin Dąbie przez Koszalin – Stargard/Kołobrzeg – Goleniów obejmującym linie kolejowe nr 202, 351, 401 i 402” w ramach projektu „Prace przygotowawcze dla wybranych projektów”. Poza linią kolejową nr 351 na odcinku Szczecin – Stargard projekt obejmuje także następujące odcinki linii kolejowych: nr 202 Słupsk – Stargard, nr 401 Szczecin Dąbie – Goleniów, nr 402 Koszalin – Goleniów oraz nr 434 i 435, poprzez które realizowany jest dojazd na lotnisko.

Umowa na przygotowanie dokumentacji przedprojektowej została zawarta 9 lutego 2018 r., a planowany termin zakończenia prac nad studium wykonalności to III kwartał 2019 r.

W ramach przedmiotowej dokumentacji analizowana będzie m.in. przepustowość linii nr 351 między Stargardem a Szczecinem Dąbie. W oparciu o analizy studialne, prognozy ruchu i model mikrosymulacyjny zostanie określona ewentualna zasadność przebudowy stacji lub budowa dodatkowych torów szlakowych na wskazanym odcinku. Planowany termin zdefiniowania optymalnego wariantu prac inwestycyjnych to I kwartał 2019 r.

Ze względu na obecny wstępny etap przygotowania inwestycji nie ma jeszcze zabezpieczonych środków na realizację wskazanych prac budowlanych.

Ponadto informujemy, że obecnie w PKP Polskich Liniach Kolejowych SA prowa-

dzony są prace planistyczne związane z nową perspektywą finansową po 2020 roku. Zakładanym efektem prac będzie opracowanie listy projektów inwestycyjnych planowanych do realizacji w kolejnych latach. Po zakończeniu prac planistycznych wskazane zostaną te projekty, które na podstawie analiz najlepiej wpisują się będą w sieciowy charakter transportu kolejowego, a tym samym będą mogły istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby pasażerów oraz przewożonych ładunków. Jednym z analizowanych projektów są prace na odcinku Stargard – Szczecin. W ramach zakresu projektu zostanie przeanalizowana kwestia przepustowości i potencjalnych rozwiązań umożliwiających jej poprawę. Uwzględniając czas na przygotowanie inwestycji ewentualna realizacja robót planowana jest nie wcześniej niż po 2020 r. Należy jednak mieć na uwadze, że ostateczna lista projektów będzie również uwarunkowana dostępnością środków finansowych.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o informację na temat niewystarczającej liczby miejsc w wagonach sypialnych i z miejscami do leżenia na trasach z Kołobrzegu do Katowic i Warszawy oraz ze Szczecina do Warszawy i Krakowa.

Proszę o informację, na jakich zasadach odbywa się podróż osób niepełnosprawnych w powyższych wagonach.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 03 lipca 2018 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie niewystarczającej oferty przewozowej Spółki PKP Intercity SA na trasach Kołobrzeg – Katowice, Szczecin – Kraków w zakresie liczby miejsc w wagonach sypialnych i z miejscami do leżenia oraz zasad obsługi osób niepełnosprawnych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Obecnie liczba dostępnych miejsc w wagonach sypialnych i z miejscami do leżenia w pociągach na niżej wskazanych relacjach wynosi odpowiednio:

- Kołobrzeg – Warszawa – liczba miejsc w wagonie sypialnym i z miejscami do leżenia – 145 miejsc,
- Kołobrzeg – Katowice – liczba miejsc w wagonie sypialnym i z miejscami do leżenia – 54 miejsca,
- Szczecin Gł. – Warszawa – liczba miejsc w wagonie sypialnym i z miejscami do leżenia – 58 miejsc,
- Szczecin Gł. – Kraków – liczba miejsc w wagonie sypialnym i z miejscami do leżenia – 227 miejsc.

Realizując ofertę przewozową PKP Intercity SA wykorzystuje w całości dostępny tabor w ramach posiadanych wagonów sypialnych i kuszet. Alokacja taboru tego typu do pociągów na wyżej wymienionych ciągach komunikacyjnych wiązałaby się z ograniczeniem bądź zawieszeniem wagonów sypialnych i / lub kuszet w innych pociągach stałego kursowania w kraju.

Informuję, że zasady organizowania pomocy/asysty oraz korzystania z wagonów dedykowanych dla osób z niepełnosprawnością, PKP Intercity SA zawarła w *Regulaminie przewozu osób, rzeczy i zwierząt przez Spółkę „PKP Intercity” (RPO-IC), §26 Wybrane informacje dla osób z niepełnosprawnością*. Informacje w tym temacie również są dostępne na stronie internetowej Spółki w intuicyjnej zakładce, dedykowanej osobom z niepełnosprawnością (www.intercity.pl). => Dla Pasażera => Informacje dla osób z niepeł-

nosprawnością i osób o ograniczonej sprawności ruchowej).

Ww. zasady Spółka określiła również w wewnętrznej procedurze P801 – *Organizowanie pomocy osobom z niepełnosprawnością i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej w podróży koleją*, która określa zakres obowiązków i odpowiedzialności poszczególnych pracowników PKP Intercity SA.

Dodatkowo należy wskazać, iż nad prawidłowym przebiegiem podróży pasażerów z niepełnosprawnością czuwa Centrum Wsparcia Klienta PKP Intercity SA, czynne siedem dni w tygodniu przez 24h na dobę.

Organizowanie pomocy osobom z niepełnosprawnością jest jednym z głównych priorytetów w strategii handlowej PKP Intercity SA. Pracownicy Spółki zaangażowani w ten proces, realizują zadania w tym obszarze zgodnie z przyjętymi zasadami, z największą starannością. Nieodpłatna pomoc osobom z niepełnosprawnością i osobom o ograniczonej możliwości poruszania się zapewniana jest, jeżeli o potrzebie jej udzielenia Spółka zostanie poinformowana z przynajmniej 48-godzinnym wyprzedzeniem przed planowanym wyjazdem.

W przypadku braku poinformowania Spółki i wcześniejszego zgłoszenia o planowanej podróży koleją w terminie, o którym mowa wyżej, podejmowane są przez pracowników Spółki racjonalne działania dla zapewnienia pomocy w taki sposób, aby osoba z niepełnosprawnością lub osoba o ograniczonej sprawności ruchowej, mogła odbyć podróż. Jeśli infrastruktura dworcowa, peronowa oraz tabor, dostosowane są do potrzeb osoby z niepełnosprawnością, jej przejazd jest realizowany, a ewentualne wnioski o zapewnienie asysty w trakcie podróży załatwiane są w trybie ad-hoc przez Centrum Wsparcia Klienta.

Przez pomoc osobie z niepełnosprawnością oraz osobie o ograniczonej sprawności ruchowej organizowaną przez PKP Intercity SA należy rozumieć czynności podejmowane przez Spółkę umożliwiające dostęp do takich samych usług dla wszystkich podróżnych, do których zaliczamy między innymi:

- znalezienie połączenia obsługiwane przez pociąg posiadający udogodnienia dla osób z niepełnosprawnością i osób o ograniczonej sprawności ruchowej – za pośrednictwem Infolinii „PKP Intercity” SA, strony internetowej Spółki, w kasie biletowej lub w pociągu;
- pomoc przy wsiadaniu i wysiadaniu do/z pociągu uruchamianego przez Spółkę;
- wskazanie miejsca w pociągu i pomoc w jego zajęciu;
- wniesienie/wyniesienie bagażu (masa bagażu nie może przekraczać 20 kg);
- umożliwienie skorzystania z usług cateringu (o ile jest dostępny w pociągu);
- wskazanie zakresu udogodnień i zasad bezpieczeństwa, pozwalających ww. osobom na sprawne i bezpieczne poruszanie się po pociągu;
- informowanie o położeniu pociągu i stacji docelowej;
- pomoc w skorzystaniu z komunikacji zastępczej przy planowanej lub awaryjnej zmianie organizacji ruchu pociągów, odwołaniu pociągu (przez komunikację zastępczą należy rozumieć inny pociąg lub autobus).

Przez pomoc przy wsiadaniu i wysiadaniu do/z pociągu uruchamianego przez Spółkę należy rozumieć czynności polegające na umożliwieniu osobie z niepełnosprawnością lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej dostanie się do pociągu i jego opuszczenie. W przypadku pomocy osobom poruszającym się na wózkach, pomoc polega na uruchomieniu windy lub rozłożeniu rampy najazdowej znajdującej się na wyposażeniu taboru.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych informacji.

Łączę wyrazy szacunku
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Niniejszym oświadczeniem pragnę zwrócić się do Pana Ministra z apelem o wsparcie finansowe Komendy Powiatowej Policji w Suchoj Beskidzkiej w zakresie przeprowadzenia remontu kapitalnego budynku komisariatu w Jordanowie. Przedmiotowa nieruchomość mieści się w centrum Jordanowa, w ciągu kamienic, i w chwili obecnej jest w stanie zniszczenia, co nie dziwi, zważywszy że od momentu przejęcia budynku w 1999 r. nie przeprowadzono w obiekcie żadnych inwestycji podnoszących standard pracy policjantów.

Komisariat Policji w Jordanowie został w tym roku zakwalifikowany do przeprowadzenia termoizolacji i wymiany dachu, prace te muszą zostać zakończone przed rozpoczęciem sezonu grzewczego. Zakres inwestycji przewidyje wymianę pionów i grzejników c.o. oraz przede wszystkim ocieplenie od wewnątrz, co generuje w następnej kolejności konieczność doprowadzenia budynku do stanu umożliwiającego w nim pracę policjantów, a to z kolei pociąga za sobą dodatkowe koszty, które jednak mogłyby być znacznie mniejsze w przypadku jednoczesnego przeprowadzenia termoizolacji i remontu kapitalnego. Kierownictwo KPP Sucha Beskidzka, przy wsparciu finansowym samorządów Jordanowa i Bystrej-Sidziny, sporządziło projekt kompleksowych prac remontowych, który obecnie jest na etapie zatwierdzania przez Wydział Architektury Starostwa Powiatowego w Suchoj Beskidzkiej. Koszt remontu wynikający z tego dokumentu to ok. 2 milionów zł. Na chwilę obecną jest już wyłoniony wykonawca termoizolacji, który w ciągu najbliższych kilkunastu dni rozpocznie prace. Oznacza to, że aby zaoszczędzić podwójnych kosztów, w niedługim czasie należałoby rozpocząć także prace remontowe, które jednak nie będą możliwe bez wsparcia finansowego w wymienionej kwocie 2 milionów zł.

W całej rozciągłości podpisuję się pod przedmiotem niniejszego oświadczenia i w pełni popieram prośbę kierownictwa KPP Sucha Beskidzka o wyasygnowanie środków finansowych na remont obiektu w Jordanowie. Pełniąc przez kilkanaście lat funkcję starosty, miałem możliwość przyjrzeć się codziennej pracy i działaniom policjantów z powiatu suskiego, także tym z jordanowskiego komisariatu, i oceny, które należały się im z mojej strony, zawsze były najwyższe, podobnie jak mój szacunek i kierowane w ich stronę uznanie. Jednocześnie z przykrością miałem okazję przekonać się, w jak trudnych warunkach lokalowych pracują policjanci w tym komisariacie – pomieszczenia, które zajmują, są w stanie katastrofalnym i wymagają jak najpilniejszej modernizacji. W chwili obecnej przyjęcie tam interesantów wręcz narusza wizerunek Policji.

Z tego osobistego doświadczenia płynie moja prośba i apel do Pana Ministra, by możliwie jak najszybciej policjanci z komisariatu w Jordanowie mogli służyć w godnych warunkach i cieszyć się wyremontowaną siedzibą.

Z poważaniem

Andrzej Pająk

Odpowiedź

Warszawa, 27 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 8 czerwca 2018 roku (sygn. BPS/043-61-1755/18), dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Andrzeja Pająka złożonego podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 roku, w sprawie *remontu budynku Komisariatu Policji w Jordanowie informuję, że Komenda Główna Policji realizuje omawiane zamierzenie w ramach środków pochodzących z „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Ochrony Państwa na lata 2017-2020” oraz z dofinansowania z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.*

Obecnie przeprowadzono i rozstrzygnięto postępowanie przetargowe obejmujące prace termomodernizacyjne (w tym docieplenie ścian, wymianę źródła ciepła z węglowego na piec olejowo-gazowy z technologią kondensacyjną wraz z instalacją c.o.) oraz wymianę poszycia dachowego. Zakończenie robót jest planowane w 2018 roku, przed rozpoczęciem sezonu grzewczego.

Dodatkowo Komenda Wojewódzka Policji w Krakowie zleciła opracowanie projektu kompleksowego remontu pomieszczeń Komisariatu Policji w Jordanowie, na podstawie którego jest prowadzona procedura uzyskania decyzji o pozwoleniu na wykonanie robót budowlanych. Wartość prac remontowych została oszacowana na kwotę około 1800 tys. zł z przewidywanym rozpoczęciem robót w 2019 roku.

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z podjęciem informacji o otwarciu w Legnicy klasy szkoły podstawowej dla obywateli Ukrainy (z językiem nauczania ukraińskim) zwracam się z uprzejmą prośbą o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy otwarcie klas, w których nauczany będzie język ukraiński, koresponduje z zakazem prawnym wprowadzonym na terenie Ukrainy nauczania w szkołach powszechnych języka polskiego?

2. Czy istnieją uzgodnienia z Ukrainą co do otwierania podobnych klas na Ukrainie?

3. Jaka była opinia kuratora oświaty w sprawie utworzenia tej placówki?

4. Czy nauczanie języka będą realizowali nauczyciele polscy po stosownym kierunku, czy obywatele Ukrainy (podwójni obywatele, rezydenci itp.)?

5. Czy nowo powstała klasa będzie korzystała z subwencji państwa polskiego? Jeśli tak, to na jakich zasadach?

6. Czy obecna na terenie Polski ludność ukraińska jest już oficjalnie traktowana jako mniejszość narodowa? Jeśli tak, to na jakiej podstawie prawnej?

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 12 lipca 2018 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 8 czerwca 2018 roku (sygn. BPS/043-61-1756/18), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Grzegorza Peczkisa podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 roku w sprawie otwarcia w Legnicy klasy szkoły podstawowej dla obywateli Ukrainy na wstępie należy wskazać, że status prawny mniejszości narodowych i etnicznych w Polsce został uregulowany w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. *o mniejszościach narodowych i etnicznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 823). Mniejszością narodową, w rozumieniu ww. ustawy, jest grupa obywateli polskich, która łącznie spełnia następujące warunki: jest mniej liczebna od pozostałej części ludności Rzeczypospolitej Polskiej, w sposób istotny odróżnia się od pozostałych obywateli językiem, kulturą lub tradycją, dąży do zachowania swojego języka, kultury lub tradycji, ma świadomość własnej historycznej wspólnoty narodowej i jest ukierunkowana na jej wyrażanie i ochronę, jej przodkowie zamieszkiwali obecne terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od co najmniej 100 lat oraz utożsamia się z narodem zorganizowanym we własnym państwie. Grupy uznane za mniejszości narodowe zostały enumeratywnie wymienione w art. 2 ust. 2 ww. ustawy. Wymienione warunki ustawowe spełnia łącznie 9 mniejszości narodowych, w tym ukraińska.

Mając na uwadze fakt, że pytania Pana Senatora dotyczą zagadnień związanych z pobytem na terenie Polski obywateli Ukrainy, a nie grup obywateli RP deklarujących przynależność do mniejszości narodowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Ad-

ministracji zwróciło się do Pełnomocnika Wojewody Dolnośląskiego do spraw mniejszości narodowych i etnicznych, zwanego dalej „Pełnomocnikiem”, o przygotowanie informacji w przedmiotowym zakresie.

Zgodnie ze stanowiskiem przekazanym przez Pełnomocnika, na terenie miasta Legnicy nie została utworzona klasa szkoły podstawowej dla obywateli Ukrainy. Uczniowie będący obywatelami Ukrainy realizują obowiązek szkolny m.in. w Zespole Szkół Ogólnokształcących Nr 4 im. Bohdana Ihora Antonycza w Legnicy. Zgodnie z art. 165 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – *Prawo oświatowe* (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, z późn. zm.) osoby niebędące obywatelami polskimi korzystają z nauki i opieki w publicznych szkołach podstawowych na warunkach dotyczących obywateli polskich.

Pełnomocnik wskazał również, że z informacji uzyskanych od dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących Nr 4 w Legnicy wynika, iż zgodnie z wnioskami złożonymi przez rodziców uczniów organizacja zajęć z języka ukraińskiego i historii i kultury Ukrainy w szkole odbywa się w formie zajęć edukacyjnych prowadzonych w dwóch językach: języku polskim i języku mniejszości ukraińskiej. Uczniowie realizują w języku polskim podstawę programową kształcenia ogólnego w zakresie edukacji polonistycznej (klasa I) oraz język polski, historię w części dotyczącej historii Polski i geografii w części dotyczącej geografii Polski (klasa VII). Fizyka, matematyka, biologia i muzyka w klasie VII są zajęciami prowadzonymi w dwóch językach – stosownie do §4 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 sierpnia 2017 r. *w sprawie warunków i sposobu wykonywania przez przedszkola, szkoły i placówki publiczne zadań umożliwiających podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej, etnicznej i językowej uczniów należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1627). Ponadto zgodnie z §5 ust. 1 ww. rozporządzenia w szkole tej są organizowane zajęcia z języka ukraińskiego, w wymiarze 4 godzin w klasie I oraz 5 godzin w klasie VII.

Pełnomocnik poinformował także, że z treści opinii Dolnośląskiego Kuratora Oświaty w sprawie arkusza organizacji Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 4 im. Bohdana Ihora Antonycza w Legnicy wynika, że nie stwierdzono nieprawidłowości w zakresie zgodności przydziału zajęć nauczycielom z wymaganymi kwalifikacjami.

Pełnomocnik wyjaśnił dodatkowo, że finansowanie Zespołu Szkół Ogólnokształcących Nr 4 w Legnicy odbywa się zgodnie z ustawą z dnia 27 października 2017 r. *o finansowaniu zadań oświatowych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2203).

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry,
do komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach Krzysztofa Justyńskiego
oraz do komendanta wojewódzkiego Policji w Opolu Jarosława Kalety

Szanowni Państwo!

W związku ze skargą pani A.D. (...) złożoną do mojego biura senatorskiego zwracam się z uprzejmą prośbą o sprawdzenie ewentualnych nieprawidłowości przy prowadzonych postępowaniach wobec pana B.B.

W szczególności proszę o zweryfikowanie podstaw uznania pana B. za osobę sparaliżowaną, co w opinii sądu uniemożliwia jego tymczasowe zatrzymanie do czasu rozpatrzenia spraw, w jakich stawiane są mu zarzuty tytułem czynnego udziału w przestępczości zorganizowanej. Pani A.D. utrzymuje, że orzeczenie lekarskie, na podstawie którego sąd uznał niepełnosprawność oskarżonego, było mistyfikacją poczynioną przez oskarżonego przy współpracy z lekarzem, przy biernej postawie policji oraz prokuratury, którym postać pana B.B. i jego dokonania są znane. Sąd Okręgowy w G. (sygn. akt IV K 135/10) wydał nakaz aresztowania pana B. Później Sąd Apelacyjny w K. odrzucił ten wniosek (sygn. akt II AKp 54/12) ze względu na zły stan zdrowia oskarżonego. Jednocześnie pani A.D. utrzymuje, że oskarżony przemieszcza się, prowadząc samochód osobowy, a na wielu nagraniach monitoringu widać, jak swobodnie chodzi. Przeczy to ustaleniom sądu apelacyjnego co do złego stanu zdrowia oskarżonego, który z powodu paraliżu nie może być tymczasowo aresztowany. W ostatnich latach oskarżony miał nadal prowadzić działania przestępcze polegające na ściąganiu i wymuszaniu haraczy, prowadzeniu działalności z użyciem maszyn hazardowych, próbie dokonania zabójstwa. Nie wpływa to jednak na zmianę biernej postawy policji i prokuratury.

W opinii skarżącej pan B., pozostając na wolności, nadal prowadzi działania niezgodne z prawem. Jednocześnie zlecił on zabójstwo jej nowego partnera życiowego. Podejmował próbę wymuszenia na jej nowym partnerze, M.W., opłacania haraczu w wysokości 100 tysięcy zł. Było to powodem odwołania uroczystości ślubnych pani A.D. i jej nowego partnera, którzy zostali objęci ochroną Policji. Pan B.B. prześladował panią A.D. i jej dzieci w miejscu ich zamieszkania, włamywał się do systemu monitoringu tego miejsca celem obserwacji pani A.D. W opinii skarżącej pan B.B. napadał na nią z użyciem noża przy świadkach, co również nie spotkało się z żadnymi działaniami skutkującymi konsekwencjami ze strony policji i prokuratury. Z uwagi na co najmniej bierną postawę funkcjonariuszy, którzy byli wzywani w trakcie licznych incydentów z udziałem pana B.B., skarżąca uważa, że funkcjonariusze Policji, pozostając w osobistych, przyjacielskich stosunkach z panem B., są wobec jego czynków nienaturalnie pobłażliwi. Jednocześnie pan B.B., zamieszkując w mieszkaniu będącym własnością pani A.D., uniemożliwia jej korzystanie z mieszkania.

W mojej opinii pani A.D. nie konfabuluje, jakkolwiek zdaje sobie sprawę, że zarzuty, jakie ona stawia, brzmią niecodziennie i mogą być krzywdzące wobec pracy policji i prokuratury. Jest to jeden z powodów, dla którego proszę o poważne potraktowanie weryfikacji opisywanych sytuacji i postępowania organów ścigania.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Peczkis

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
W MINISTERSTWIE
SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 14 czerwca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratora Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,
w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 8 czerwca 2018 r. nr BPS/043-61-1757-MS/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Peczkisa podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na kwestie poruszone w powyższej interpelacji będące we właściwości Prokuratury Krajowej, Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 12 lipca 2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 11 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo z dnia 8 czerwca 2018 r. o sygn. BPS/043-61-1757/18. w załączeniu którego zostało przesłane oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa złożone na 61. posiedzeniu Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r., działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2017 r., poz. 1767 ze zm.) uprzejmie informuję, że Departament Postępowania Sądowego zasięgnął informacji na temat postępowania przygotowawczego prowadzonego w Prokuraturze Rejonowej w O., w którym osobą pokrzywdzoną jest pani A.D.

Postępowanie przygotowawcze o sygn. akt PR 4 Ds. 706.2017 zostało wszczęte przez Prokuraturę Rejonową w Opolu na podstawie zawiadomienia o przestępstwie złożonego w dniu 13 października 2017 r. przez M.W. oraz A.D.

Obecnie postępowanie toczy się w sprawie dokonanej w dniu 3 października 2017 r. w O. przez nieznanego mężczyznę, przy użyciu groźby zamachu na życie usiło-

wania wymuszenia rozbójniczego w kwocie 100 000 zł na M.W. to jest o przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 §1 k.k.

W sprawie przesłuchano świadków oraz zabezpieczono materialne ślady kryminalistyczne.

Niniejsze postępowanie przygotowawcze będzie zbadane w Prokuraturze Krajowej pod kątem rzetelności jego prowadzenia i ewentualnego przeniesienia na poziom Prokuratury Okręgowej w O.

Jednocześnie Prokuratura Regionalna w K., dokona ustaleń dot. przyczyn ewentualnej niezdolności do uczestnictwa B.B. w procesie toczącym się przed Sądem Okręgowym w G. w sprawie o sygn. akt IV K 135/10.

Z poważaniem

Robert Hernand

**Odpowiedź
KOMENDANTA GŁÓWNEGO
POLICJI**

Warszawa, 10 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. nr BPS/043-61-1757-KWPK/18 dotyczącym oświadczenia Senatora RP Grzegorza Peczkisa w sprawie skargi złożonej przez Panią A.D. informuję, że czynności mające na celu wyjaśnienie przedmiotowej sprawy przeprowadzili policjanci Komendy Wojewódzkiej Policji w O., natomiast funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Policji w K. oraz jednostek jej podległych nie wykonywali czynności w tej sprawie.

Jednocześnie informuję, że poleciłem Dyrektorowi Biura Kryminalnego Komendy Głównej Policji dokonanie oceny prawidłowości prowadzonych w przedmiotowej sprawie postępowań.

Z wyrazami szacunku

nadinsp. dr Jarosław Szymczyk

**Odpowiedź
KOMENDANTA WOJEWÓDZKIEGO
POLICJI W KATOWICACH**

Katowice, 28 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

za pośrednictwem
mł. insp. Sławomira Litwina
Dyrektora Gabinetu
Komendanta Głównego Policji

W związku z pismem BPS/043-61-1757-KWPK/18 z dnia 8 czerwca 2018 roku dotyczącym oświadczenia Senatora Grzegorza Peczkisa w sprawie skargi złożonej przez Panią A.D. zam. (...) ul. (...) informuję, że z uwagi na ogólną treść oświadczenia i skargi w zakresie dotyczącym Policji, w dniu 25 czerwca 2018 roku nawiązano kontakt telefoniczny z Panią A.D. celem skonkretyzowania stawianych przez nią zarzutów wobec Policji.

W czasie rozmowy wymieniona przekazała, że jej zastrzeżenia dotyczą policjantów z K. woj. (...). Stwierdziła, że jej skarga nie dotyczy żadnych działań Policji jednostek województwa.

KOMENDANT WOJEWÓDZKI
POLICJI
w Katowicach
nadinsp. Krzysztof Justyński

**Odpowiedź
KOMENDANTA WOJEWÓDZKIEGO
POLICJI W OPOLU**

Opole, 9 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
za pośrednictwem
Dyrektora Gabinetu
Komendanta Głównego Policji

Po zapoznaniu się z oświadczeniem złożonym przez senatora Grzegorza Peczkisa na 61. posiedzeniu Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r. oraz załączoną dokumentacją, w szczególności z pismem p. A.D., przedstawiam swoje stanowisko w tej sprawie.

Komenda Miejska Policji w O. prowadzi postępowanie przygotowawcze nr RSD 579/17 pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w O. 4 Ds. 706/17 w sprawie usiłowania wymuszenia rozbójniczego w kwocie 100,000 zł na M.W. (obecnym partnerze A.D.), dokonanego w dniu 3 października 2017 r. w rejonie Centrum Handlowego przez nieznanego mężczyznę przy użyciu groźby zamachu na życie, podczas którego

ten nieznany mężczyzna w towarzystwie znanego M.W. osobiście A.W., zażądał od M.W. wypłaty 100.000 zł w zamian za upozorowanie śmierci M.W. gdyż mężczyzna ten poinformował M.W., że nieznani ludzie otrzymali od B.B. znanego osobiście M.W. zlecenie na zabicie M.W. za kwotę 100.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty pieniędzy przez M.W., tj. o przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. W toku postępowania przeprowadzono szereg czynności, w tym przesłuchano w charakterze świadka osoby wskazane przez M.W., tj: A.W., T.K. i N.P. Przeprowadzono oględziny nośnika informacji pendrive dostarczonego przez pokrzywdzonego, który zawierał zapis przeprowadzonej rozmowy M.W. i A.B. z ww. osobami. Z przeprowadzonych oględzin ww. rozmów nie wynika, aby ktokolwiek żądał w imieniu B.B. od M.W. kwoty 100 000 zł. Były to rozmowy na tematy towarzyskie, przedmiotem rozmowy była również A.B. która według ww. rozmówców M.W. jest osobą, która swoim zachowaniem stwarza konflikty pomiędzy ww. osobami. W toku postępowania w żaden sposób nie potwierdzono roli B.B. w zdarzeniu, które jest przedmiotem postępowania, on sam osobiście nie kontaktował się z M.W. w sprawie wskazanej kwoty pieniędzy.

W postępowaniu potwierdzono m.in., że w miejscu zamieszkania M.W. doszło do awarii monitoringu – jednakże brak jest możliwości ustalenia dokładnej jej przyczyny – rejestrator, który podłączony jest do sieci teleinformatycznej został zainfekowany wirusem – usterka została usunięta. Jak ustalono rejestrator monitoringu został użyty jako koparka kryptowaluty i jego moc obliczeniowa była wykorzystywana do produkcji waluty wirtualnej bitcoin i jak ustalono nie było możliwości, aby ktoś trzeci przejął sygnał z ww. monitoringu i miał podgląd do tego co dzieje się w domu p.W. W toku postępowania przeprowadzono czynności z udziałem A.D. (B.), które weryfikowane są na bieżąco, w tym ustalane są sygnatury postępowań prowadzonych przez jednostki Policji celem ich analizy i ewentualnego wykorzystania w prowadzonym postępowaniu.

W toku prowadzonego postępowania M.W. zeznał, iż od dnia zgłoszenia, tj. od 03.10.2017 r. nikt nie kontaktował się z nim w sprawie wskazanej kwoty pieniędzy. Postępowanie, zgodnie z opinią prokuratora nadzorującego, zostanie w lipcu b. r. najprawdopodobniej zakończone wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

W związku z wyżej opisaną sprawą, w dniu 25.10.2017 r., na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka I Z-ca Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. insp. A.T. wydał Zarządzenie nr 13/2017 udzielając środków ochrony i pomocy A.B., dwójce jej dzieci oraz M.W., w postaci zmiany miejsca pobytu i pomocy finansowej. W toku prowadzonych czynności nie potwierdzono faktów przekazanych przez M.W. i A.A. wskazujących na podejmowanie przez B.A. działania zmierzającego do pobicia czy też podżegania do zabójstwa poszkodowanych oraz ich dzieci. W związku z tym, czynności ochronne zakończono w dniu 02.05.2018 r. Osoby chronione zostały pouczone o możliwości ponownego złożenia wniosku do Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. w przypadku wystąpienia realnego zagrożenia dla ich życia i zdrowia. Do dnia dzisiejszego nie skorzystali oni z przysługujących im uprawnień. Równolegle do programu ochrony, funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego KWP w O., prowadzili w tej sprawie formę pracy operacyjnej nr rej. 82/17. W toku prowadzonych czynności operacyjnych, nie potwierdzono faktów przekazanych przez M.W. i A.B., tj. działań zmierzających do pobicia czy też podżegania do zabójstwa.

Komenda Powiatowa Policji w K., na terenie której zamieszkiwali A. i B.B. prowadziła poniższe czynności związane z tymi osobami:

1. WPM.5602.383.2014 zakończone w dn. 15.12.2014 r. postanowieniem o odmowie wszczęcia dochodzenia z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, tj. art. 17 par. 1 pkt 2 kpk, zatwierdzonej w dn. 17.12.2014 r. przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. Sprawa dotyczyła słownych gróźb kierowanych przez B.B. względem A.B. w dn. 13.11.2014 r. przy al. (...) w K., tj. o występki z art. 190 par. 1 kk.

Niejako lustrzanym pokłosem tego zdarzenia (jedność czasu, miejsca i osób

uczestniczących) było postępowanie o sygn. akt RSD.WPM. 1917.2014 zakończone w dn. 15.05.2015. skierowaniem aktu oskarżenia (zatwierdzonym przez PPR w dn. 18.05.2015 r.) przeciwko A.B. oskarżonej o spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu B.B., tj. art. 157 par. 1 k.k. oraz grożenie mu, tj. art. 190 par. 1 k.k.

2. L.dz.IKR.5601.706.2016 – postępowanie sprawdzające w sprawie uporczywego nękania A.B. w okresie od 13 do 24 listopada 2016 r. w (...), przez B.B. poprzez wykonywanie częstych połączeń i wiadomości srns na telefon pokrzywdzonej, wyzywanie, grożenie, odcinanie dostępu do mediów w miejscu zamieszkania, co spowodowało u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło jej prywatność. – tj. o przestępstwo z art. 190a §1 k.k. Zawiadomienie o przestępstwie w powyższej sprawie złożyła w dniu 26 listopada 2016 r. w Komisariacie Policji w K. A.B. Z treści złożonych przez ww. zeznań wynikało, że zawiadamiająca z B.B. pozostawała w związku konkubenckim, w trakcie którego zamieszkiwali wspólnie w domu w m. (...). Później dom został podzielony na dwie części, do których prowadziły osobne wejścia. Według stanowiska zawiadamiającej powodem tego miał być fakt znęcania się B.B., co było przedmiotem innego postępowania zakończonego decyzją o umorzeniu z uwagi na odmowę składania przez A.B. zeznań. W okresie od 4 listopada 2016 r. B.B. przebywał w szpitalu w K., (bdb) gdzie miał przeprowadzany zabieg operacyjny, w okresie od 13 listopada 2016 r. w trakcie zainspirowanej przez siebie rozmowy telefonicznej miał grozić zawiadamiającej pozbawieniem życia i słownie ją obrażał, takie połączenia nawiązywane były przez niego przez okres kilku dni głównie wieczorową porą. W dniu poprzedzającym złożenie zawiadomienia, pokrzywdzona stwierdziła, że w jej części mieszkalnej na przemian włącza się i wyłącza oświetlenie, ww. udała się do zajmowanej przez B.B. części domu, w której znajdowała się tablica bezpieczników, wtedy to została słownie zaatakowana przez B.B. który wyzywał ją słowami obelżywymi. Pokrzywdzona z obawy przez ww. wycofała się do swojej części mieszkalnej, W dniu następnym pokrzywdzona poza brakiem prądu stwierdziła, że został również zamknięty dopływ bieżącej wody. Nie podjęła próby rozmowy z B.B. z uwagi na obawę. W treści notatki urzędowej z dnia 25 listopada 2016 r. dot. podjętej ze zgłoszenia A.B. (załączonej do akt sprawy) znajdują się informacje podane przez zawiadamiającą w złożonych zeznaniach a będące w trakcie prowadzonej interwencji dzieci zawiadamiającej oświadczyły policjantom, że w przeszłości B.B. odgrażał się A.B. pozbawieniem życia. Interweniujący policjanci nie przeprowadzili rozmowy z B.B. z uwagi na fakt, że nikt nie otwierał drzwi, z jego części mieszkalnej nie były słyszalne jakiegokolwiek odgłosy.

W dniu 23 grudnia 2016 r. A.B. w trakcie rozmowy z referentem postępowania oświadczyła, że ze strony B.B. brak jest eskalacji negatywnych zachowań, jak nadto stwierdziła, w ostatnim okresie robiła mu zakupy z uwagi na jego zły stan zdrowia. W dniu 27 grudnia 2016 r. została wydana decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. wobec braku ustawowych znamion przestępstwa uznając, że zachowanie B.B. nie nosiło znamion czynu z art. 190a §1 k.k. co prawda było uciążliwe jednak wynikające ze złośliwości ww. Decyzja jw. za sygn. akt 2 Ds, 803/16 została zatwierdzona przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. w dniu 29 grudnia 2016 r. i doręczona zawiadamiającej w dniu 30 stycznia 2017 r.

3. L.dz.IKR.5601.705.2016 – postępowanie sprawdzające w sprawie psychicznego znęcania się B.B. nad byłą konkubiną A.B. poprzez wyzwiska, niepokojenie, odcinanie prądu i wody, do których to zachowań dochodzi od listopada 2016 r. w m. (...), tj. o przestępstwo z art. 207 §1 k.k. Postępowanie zainicjowane zostało pisemnym doniesieniem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. z dnia 21 grudnia 2016 r., w którego treści podniesiono, że A.B. zam. w m. (...) jest dotknięta przemocą ze strony (byłego konkubenta) B.B., który ma poniżać ww., wyzywać wulgarnie, grozić, zamykać dostęp do wody i prądu. Do owego pisma GOPS w C. załączył dokumenty w postaci niebieskiej karty. W dniu 17 stycznia 2017 r. przesłuchano D.P. Kierownika GOPS w C., która w zeznaniach wskazała na okoliczności wskazujące na długotrwały konflikt pomiędzy A. i B.B., jednocześnie stwierdzając, że na bazie materiałów prowadzonych w ramach grupy roboczej dot. wglądu w sytuację rodzinną brak było jednoznacznych

dowodów dających przypuszczenie, że dochodzi tamże do znęcania nad A.B. W dniu 23 stycznia 2017 r. wydane zostało postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. (brak ustawowych, znamion czynu zabronionego), w uzasadnieniu decyzji powołano się m.in. na obszerną dokumentację Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. zebranej w ramach postępowania ds. przemocy w rodzinie, a zebrany w drodze czynności sprawdzających materiał dowodowy wskazał jedynie na istniejący pomiędzy A. i B.B. konflikt, nie dopatrzono się w tych zachowaniach znamion występku znęcania. Decyzja jw. w dniu 25 stycznia 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 80/17 zatwierdzona została przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. i doręczona GOPS w C. i A.B. w dniu 30 stycznia 2017 r.

W toku wyżej wymienionego postępowania, w dniu 18 maja 2015 r. prokurator Prokuratury Rejonowej za sygn. akt 1 Ds. 2/15 zatwierdził sporządzony przez Policję akt oskarżenia w sprawie przeciwko A.B. o przestępstwo z art. 157 §1 k.k. polegające na tym, że w dniu 13 listopada 2014 r. w K. spowodowała u B.B. obrażenia ciała w wyniku zadawanych mu kijem uderzeń, oraz o przestępstwo z art. 190 §1 k.k. w sprawie zagrożenia B.B. uszkodzeniem ciała,

4. L.dz.IKR.5601.241.2017 – w sprawie póżb karalnych – pozbawienia życia, kierowanych w dniu 15 kwietnia 2017 r. w miejscowości (...), wobec A.B. w jej miejscu zamieszkania przez byłego konkubenta B.B. które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia – tj. o przestępstwo z art. 190 §1 k.k.

Zawiadomienie o przestępstwie złożone zostało w dniu 18 kwietnia 2017 r. przez A.B. Zeznała ona, że w nocy 15 kwietnia 2017 r. B.B. wszedł do zajmowanej przez zawiadamiającą części mieszkalnej budynku i zwracając się do niej słowami wulgarnymi odgrażał się domownikom pozbawieniem życia. W czasie zdarzenia w mieszkaniu miała przebywać 16-letnia córka pokrzywdzonej W.R. wraz z narzeczonym A.K. Według relacji zawiadamiającej B.B. w trakcie wypowiedzianych słów pierwotnie trzymał drewniany kij, później w czasie awantury w ręce trzymał nóż, którym również odgrażał się.

W toku dochodzenia RSD 200/17 przesłuchano W.K. (poprzednio R.), A.K. i M.S. (policjanta prowadzącego interwencję w nocy 15 kwietnia 2017 r.), który zeznał, że około godz. 23:00 na interwencję (gdzie obecny był już patrol prewencji) został skierowany przez dyżurnego KP w K., na miejscu zastał A.B., jej córkę W. i partnera córki, z rozmowy z ww. wynikało, że zajmujący drugą część domu B.B. wszczął awanturę, w trakcie której żądał opuszczenia domu przez partnera córki A.B., rozmówcy wspominali o wzajemnych groźbach i wyzwiskach, nie sprawiali wrażenia zdenerwowanych i wystraszonych. Policjant przeprowadził również rozmowę z B.B. M.S. zeznał, że B.B. w trakcie otwierania mu drzwi trzymał w ręce kij, jak B.B. stwierdził, kij służy mu do blokowania drzwi, wyjaśnił policjantowi, że powodem zajścia miała być obecność partnera córki A.B., czego nie akceptował żądając opuszczenia przez ww. domu, z uwagi na fakt ponoszenia wszelkich opłat związanych z utrzymaniem nieruchomości. Strony konfliktu zostały pouczone.

W dniu 31 maja 2017 r. wydana została decyzja o umorzeniu dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. (wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa). W orbicie przeprowadzonych w sprawie dowodów stwierdzono istnienie w rodzinie B. długoletniego konfliktu, domownicy wzajemnie słownie się atakują, wyzywają.

Decyzja o umorzeniu w dniu 2 czerwca 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 401/2017 została zatwierdzona przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

5. L.dz.IKR.5601.242.2017 – postępowanie sprawdzające w sprawie kierowanych w dniu 15 kwietnia 2017 r. w (...) wobec B.B. przez A.B. i A.K. groźb uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia – tj. o przestępstwo z art. 190 §1 k.k. (prowadzone równoległe z postępowaniem RSD 200/17). Zawiadomienie o przestępstwie złożył w dniu 18 kwietnia 2017 r. B.B., zeznał on, że w dniu 15 kwietnia 2017 r. do byłej konkubiny, tj. A.B. przyjechała w odwiedziny jej córka W.R. wraz z nieznanym mu chłopakiem. W godzinach nocnych B.B. z uwagi na dobiegające z zajmowanej przez A.B. części mieszkalnej głośne hałasy udał się tamże w celu wyjaśnienia sytuacji, gdyż jak stwierdził, w domu przebywało

jeszcze 5-letnie dziecko, pomiędzy stronami wywiązała się awantura, w trakcie której A.K. miał grozić B.B. Postępowanie zostało zakończone w dniu 22 maja 2017 r. decyzją o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 17 §1 pkt 1 k.p.k., postanowienie w dniu 24 maja 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 378/17 zatwierdził prokurator Prokuratury Rejonowej w K.

6. L.dz.IKR.5601.363.2017 – postępowanie sprawdzające w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego B. B. w bliżej nieokreślonym okresie od kwietnia 2017 r. do czerwca 2017 r. w K., tj. o przestępstwo z art. 207 §1 k.k. Zawiadomienie w powyższej sprawie pochodziło z Zespołu Interdyscyplinarnego do Spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w K.

W toku czynności rozpytano A.B., która oświadczyła, że po incydencie z miesiąca kwiecień 2017 r. wyprowadziła się ze wspólnie zajmowanego z B.B. budynku, obecnie przebywa na terenie m. K., B.B. telefonicznie kontaktuje się z ww., w trakcie rozmów ma kierować groźby karalne, w toku czynności nie dopatrzone się w zachowaniu B.B. wypełnienia znamion występku znęcania (strony wspólnie nie zamieszkuje, brak stosunku zależności), A.B. odmówiła udziału w czynności procesowej, nie złożyła wniosku o ściganie, ta okoliczność była podstawą wydania decyzji o odmowie wszczęcia dochodzenia, postanowienie za sygn. akt 2 Ds. 422/17 w dniu 31 lipca 2017 r. zatwierdził prokurator Prokuratury Rejonowej w K.

7. L.dz.IKR.5601.527.2017 – postępowanie sprawdzające w sprawie zniszczenia drzwi, do jakiego miało dojść w dniu 24 sierpnia 2017 r. w (...) przy ul. (...), oraz naruszenia w tym samym miejscu i czasie miru domowego, oraz naruszenia nietykalności cielesnej B.B., tj. o przestępstwo z art. 288 §1 k.k., o przestępstwo z art. 193 k.k. i o przestępstwo z art. 217 §1 k.k.

W dniu 8 września 2017 r. do Prokuratury Rejonowej w K. wpłynęło pochodzące z Kancelarii Adwokackiej J.T.G. pełnomocnika B.B. (matki B.B.) zawiadomienie traktujące o tym, że w dniu 24 sierpnia 2017 r. A.B. kopnięciem wyważyła drzwi do części mieszkalnej zajmowanej przez B.B., po czym wtargnęła do wnętrza i kierowała wulgaryzmy w stronę będącym tam B.B. i jej męża A., następnie rzuciła się na B.B. i pogryzła ją, wskutek czego wymieniona doznała obrażeń w postaci rany kłusanej na rękę prawej. W sprawie przesłuchano B.B., ustalono, że jest ona współwłaścicielem (z A.B.) budynku. W roku 2014 budynek został podzielony na dwie części mieszkalne, część mieszkalna B.B. użytkuje B.B., W dniu zdarzenia B.B. na prośbę B.B. z uwagi na jego pobyt w szpitalu w K. (bdb) sprawowała opiekę nad wnukiem S., w czasie tej obecności pojawiła się A.B., która wyważyła drzwi prowadzące do części mieszkalnej B.B., wdarła się do wnętrza i wywołała awanturę, w trakcie której ugryzła B.B. Nie złożyła ona wniosku o ściganie karne A.B. za uszkodzone drzwi.

W dniu 20 października 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 677/17 prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. W zakresie występku z art. 288 §1 k.k. wobec braku wniosku o ściganie, w zakresie art. 193 k.k. wobec braku znamion przestępstwa (brak formalnego zapisu w kwestii podziału pomieszczeń, podział umowny) w zakresie naruszenia czynu z art. 217 §1 k.k. odesłanie na drogę prywatnie skargową (brak interesu społecznego przemawiającego za ściganie z urzędu).

8. L.dz. IKR.5601.882.2014 (RSD 882/18) – w sprawie:

I. Psychicznego i fizycznego znęcania się B.B. w okresie od stycznia 2012 r. do dnia 22 listopada 2013 r. nad konkubina A.B. oraz jej córką w W.R. w ten sposób, że podczas wszczynanych przez siebie awantur wyzywał je słowami wulgarnymi i obelżywymi, poniżał, groził pozbawieniem życia oraz naruszał nietykalność cielesną A.B. poprzez jej popychanie, szarpanie za ubranie, bicie dłońmi po głowie i plecach, a w stosunku do W.R. szarpanie za ubranie, biciem pięściami po głowie i pasem po ciele – tj. o przestępstwo z art. 207 §1 k.k.

II. Psychicznego i fizycznego znęcania się B.B. w okresie od 26 kwietnia 2014 r. do dnia 8 maja 2014 r. nad konkubina A.B. oraz jej córką W.R. w ten sposób, że podczas wszczynanych przez siebie awantur wyzywał je słowami wulgarnymi i obelżywymi, poniżał, zastraszał, groził pozbawieniem życia, krytykował oraz naruszał nietykalność cielesną W.R. poprzez jej popychanie, uderzanie w twarz i głowę oraz ciągnięcie za włosy,

a w stosunku do A.B. popychaniem, szarpaniem za ubranie – tj. o przestępstwo z art. 207 §1 k.k. Zawiadomienie o przestępstwie (dot. pkt I) w dniu 8 maja 2014 r. złożyła A.B. Dochodzenie (RSD 882/14) w powyższej sprawie wszczęto w dniu 7 czerwca 2014 r. Postępowanie poprzedzone zostało czynnościami sprawdzającymi, w ramach których uzupełniająco przesłuchano zawiadamiającą, pozyskano materiały dot. wniosków, decyzji o ustanowienie opieki nad dziećmi stron. Z uwagi na to, że zawiadomienie o przestępstwie obejmowało również zdarzenia będące przedmiotem prawomocnie umorzonego dnia 21 marca 2014 r. dochodzenia (RSD 813/14, 2 ds. 26/14 – opisanego w pkt. II), w toku którego A.B. skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań prokurator celem weryfikacji okoliczności powołanych przez zawiadamiającą, prokurator postanowieniem z dnia 1 lipca 2014 r. zadecydował o podjęciu tej sprawy na nowo i włączeniu do akt RSD 882/14. W toku dochodzenia w charakterze podejrzanego o opisane wyżej występki przesłuchano B.B. (na dzień 13 sierpnia 2014 r., nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym), do których to ww. nie przyznał się, negując fakt znęcania się nad konkubiną i jej córką, przyznał, że w miejscu zamieszkania dochodzi do częstych awantur, wzajemnych wyzwisk, negował stosowanie przemocy, wskazał nadto, że awantury te były prowokowane przez A.B., podejrzanym podał również, że do awantur dochodziło z powodu nadużywania przez konkubinę alkoholu. W sprawie przesłuchano kilkunastu świadków, żaden z nich (z wyjątkiem G.W. matki A.B., która słyszała wyzwiska podejrzanego wobec W.R.) nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeń opisywanych przez pokrzywdzone. W.R. była dwukrotnie przesłuchiwana w charakterze świadka (z udziałem biegłego psychologa) opisując w sposób rozbieżny relacje z matką, B.B. oraz ich wzajemne stosunki (biegłi mieli zastrzeżenia co do rzetelności przekazu, wskazując na predyspozycje do konfabulacji i podatność na sugestie), natomiast pozostali świadkowie przekazywali relacje znane im z opowiadań A.B. Pokrzywdzona A.B. korzystała z pomocy Specjalistycznego Ośrodka Wsparcia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie w K., wdrożona była również procedura Niebieskiej Karty, w konsekwencji zakończono ww. procedurę z uwagi na powrót A.B. do partnera.

Kolejne nieporozumienia pomiędzy stronami związane były z przebiegiem postępowania przed Sądem Rodzinnym, gdzie jak ustalono, w III Wydziale Rodzinnym i Nietletnich Sądu Rejonowego w K. toczyło się postępowanie z wniosku A.B. o ustalenie miejsca pobytu małoletnich dzieci pochodzących ze związku z B.B. oraz o orzeczenie zakazu zbliżania się ww. do pokrzywdzonej i wspólnych dzieci. Nadto Sąd z urzędu wszczął postępowanie o ograniczenie władzy rodzicielskiej A. i B.B. oraz o ustanowienie kuratora sądowego dla W.R.

Wnioski złożone przez A.B. zostały przez nią ostatecznie wycofane wnioskiem z dnia 10 stycznia 2014 r. wobec porozumienia z konkubentem i rozpoczęcia terapii rodzinnej (postanowienie SR K. z dnia 15 stycznia 2014 r. sygn. akt III Nsm 20/14 umarzające postępowanie w sprawie), zaś wspólny dla stron pełnomocnik złożył w dniu 10 marca 2014 r. w ich imieniu wniosek o umorzenie postępowania o ograniczenie władzy rodzicielskiej uzasadniając go m.in. istnieniem pomiędzy uczestnikami postępowania pozytywnych więzi emocjonalnych.

Postępowanie RSD 882/14 zostało umorzone w dniu 9 października 2014 r. (sygn. akt 2 Ds. 394/14) wobec braku znamion przestępstwa (art. 17 §1 pkt 2 k.p.k.). W uzasadnieniu decyzji powołano się na zebrane w sprawie dowody, tj. szereg czynności procesowych, tj. dowodów osobowych i rzeczowych. Całokształt materiału dowodowego warunkował decyzją o umorzeniu dochodzenia, gdyż jak ustalono relacja stron nosi cechy konfliktu wynikającego z różnic poglądowych, metod wychowawczych dzieci, wzajemnymi oczekiwaniami i wymaganiami od partnera życiowego, reakcjami na bieżące problemy. Postępowanie nie wykazało, aby relacja A., E. i W.R. z B.B. nosiła cechy typowe dla przestępstwa znęcania, tj. relacja „ofiary” i „oprawcy”. W zakresie interwencji opisaną przez A.D. (wcześniej A.B.) informuję, iż policjanci podjęli w jej miejscu zamieszkania interwencję, która miała następujący przebieg.

W dniu 14 kwietnia 2017 roku około godziny 23:16 z polecenia dyżurnego Komisarzatu Policji w K. patrol interwencyjny udał się do miejscowości (...) ul. (...), gdzie miało dojść do awantury pomiędzy konkubiną a konkubentem, który miał biegać z nożem. Zgłoszenie pochodziło od kobiety, która przedstawiła się jako babcia osoby

zgłaszającej i nie było jej w chwili zgłoszenia pod adresem interwencji. Na miejscu zastano A.B., jej córkę W. oraz jej narzeczonego A.K. Ww. oświadczyli, że byli konkubent matki, który mieszka razem z nimi wszczął awanturę, w trakcie której miał grozić zgłaszającej, jej córce oraz jej chłopakowi, którego chciał wygonić z domu. A.B. oświadczyła, że awanturnik jest osobą niebezpieczną – ok. 2 tygodnie wcześniej Policja zabrała mu broń. Jest zamknięty w drugiej części domu z 5-letnim, synem. Dodała, że B. jest osobą niepełnosprawną, poruszającą się o kulach i choruje na hemofilię. Przekazano informację dyżurnemu, który na miejsce skierował patrol kryminalny. Policjanci Referatu Kryminalnego KP znając sytuację w ww. rodzinie porozmawiali z B.B. którą wpuszcili do swojego pokoju. Ww. oświadczył, że kłótnia dotyczyła chłopaka jego pasierbicy, którego obecności nie życzy sobie i nie toleruje w swoim domu. Doszło do awantury słownej, wyzwisk, w trakcie której żądał on opuszczenia jego domu przez A.K. Podczas całej interwencji nikt z domowników nie wspominał o użyciu noża przez B.B., jak to było podane w zgłoszeniu. Żadna przemoc fizyczna nie miała miejsca.

Osoby pouczone o możliwości złożenia zawiadomienia dot. gróźb karalnych, ponadto założono „NK” (Niebieską Kartę), która jak ustalono była już prowadzona w rodzinie. B.B. zobowiązał się nie kontaktować z domownikami, aby nie dochodziło do kłótni. Oświadczył, że jest na tyle niepełnosprawny, że sam woli nie wdawać się już w konflikty i chce mieć po prostu spokój, kiedy wychodzi ze szpitala do domu. Strony pouczone i na tym interwencja zakończyła się. B.B. oraz A.B. zostali przebadani na zawartość alkoholu z wynikiem 0,00 mg/L.

Jeśli chodzi o stan zdrowia B.B. to był on przedmiotem wielokrotnych rozstrzygnięć sądowych w sprawach toczonych od 2003 r. Zarówno prokuratura jak i obrońcy powoływali wielu biegłych z zakresu medycyny sądowej, których opinie były często sprzeczne ze sobą (Postanowienie Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 31.10.2012 r. Sygn. akt II AKp 54/12). Funkcjonariusze Policji nie są upoważnieni do oceny, czy B.B. jest w stanie odbyć zasądzone wyroki w postaci kary pozbawienia wolności. Funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego KWP w O., którzy w ramach prowadzonych czynności ochronnych mieli z nim kontakt, mogą jedynie stwierdzić, że poruszał się on o lasce i nie miał trudności w pokonaniu krótkiego dystansu. Nie zauważyli, aby był sparaliżowany lub niezdolny do samodzielnego przemieszczania się.

Analizując materiały będące w dyspozycji KWP w O., można wnioskować, że pomiędzy byłym małżeństwem, A.B. (od 04.12.2017 r. zmienione nazwisko na D.) i B.B., istnieje długotrwały konflikt podsycany faktem, że obie strony do niedawna mieszkały w jednym budynku podzielonym w wyniku rozwodu, który miał miejsce 02.12.2016 r. Wspólne przebywanie na ograniczonej przestrzeni osób, które były w trakcie postępowania rozwodowego, a następnie prowadziły spór sądowy o opiekę nad dwójką dzieci (F. ur. 2010 r. i S. itr. 2011 r.), powodowało wiele sytuacji konfliktowych, których efektem było zgłaszanie na Policję gróźb karalnych, uporczywego nękania, uszkodzenia mienia, znęcania się czy spowodowania uszczerbku na zdrowiu. Czynności te kończyły się na etapie postępowania sprawdzającego odmową wszczęcia dochodzenia lub po jego wszczęciu umorzeniem wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Wszelkie czynności prowadzone były pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w K., a wydawane postanowienia zatwierdzane przez prokuratora. Należy przy tym podkreślić, że w roli zawiadamiających o popełnieniu przestępstwa występowały obie strony konfliktu i nie może być mowy o jakiegokolwiek stronniczości ze strony Policji.

Prowadzone przez funkcjonariuszy Wydziału Kryminalnego KWP w O. czynności operacyjne nie potwierdziły istnienia realnego zagrożenia dla życia lub zdrowia A.D. ze strony jej byłego męża. Czynności ochronne ukierunkowane były w głównej mierze na zagrożenie nietykalności M.W., które ostatecznie nie zostało potwierdzone. A.D. nie mieszka już na jednej posesji ze swoim byłym mężem i spodziewać się można, że dzięki temu sytuacji, jakie miały miejsce w przeszłości już się nie powtórzą.

Z poważaniem
insp. Jarosław Kaleta

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do prezesa zarządu Polskich Kolei Państwowych SA Krzysztofa Mamińskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Na prośbę mieszkańców zwracam się z prośbą o pomoc w wyjaśnieniu sprawy własności terenu w Kędzierzynie-Koźlu, na którym ulokowane są garaże.

W wyniku wieloletnich starań w roku 2002 doszło do uzgodnień pomiędzy ówczesnymi władzami PKP Nieruchomości Częstochowa a dzierżawiaczami teren, na którym znajdują się garaże, użytkującymi je osobami w zakresie sprzedaży terenu wraz z położonymi na nim garażami. Przeprowadzono postępowanie przetargowe, które zostało ogłoszone w prasie i w wyniku którego wyłoniona została grupa ówczesnych użytkowników garażu jako ta, która formalnie wygrała przetarg. Wezwano ją do wpłaty pieniędzy na wskazane konto, co miało poprzedzić podpisanie aktu notarialnego zmieniającego własność terenu z garażami. Pieniądze zostały we wskazanym terminie wpłacone na wskazane konto. W wyznaczonym terminie sporządzenia umowy nie pojawił się ani przedstawiciel PKP Nieruchomości Częstochowa będący właścicielem, ani przedstawiciele kancelarii notarialnej wskazanej przez nich do dopełnienia formalności. Od tamtego czasu, po likwidacji PKP Nieruchomości Częstochowa, kolejne spółki, które przejmowały na siebie zobowiązania tamtej spółki, nie chciały dyskutować z właścicielami terenu z garażami o podpisaniu zaległej umowy ani o zwrocie pieniędzy, które zostały przekazane na konto po przeprowadzonej procedurze przetargowej. Obecnie garaże użytkowane są przez osoby ówczesnie dzierżawiące ten teren oraz przez osoby, które zawierały umowy z osobami będącymi wtedy dzierżawcami.

W związku z zaistniałą sytuacją uprzejmię proszę o wskazanie podmiotu, który jest odpowiedzialny za ten teren, oraz o rozważenie możliwości naprawienia krzywd wobec osób, które czują się oszukane (naciągnięte na wpłatę pieniędzy na konto PKP Nieruchomości Częstochowa na rzecz niezrealizowanych umów). Rozumiem, że od czasu tamtych wydarzeń minęło już wiele lat, lecz sprawa ta wcześniej była niemożliwa do zrealizowania pomimo podejmowania prób dialogu. Ponadto osobom użytkującym teren wraz z garażami nikt specjalnie nie utrudniał życia, co było powodem ich biernej postawy.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

Stanowisko

Warszawa, 2 lipca 2018 r.

Pan
Grzegorz Peczkis
Senator Rzeczypospolitej Polskiej
Biuro Senatorskie
Al. Jana Pawła II 36
47-220 Kędzierzyn-Koźle

Szanowny Panie Senatorze,
w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora złożone podczas 61. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polski 7 czerwca 2018 r. (przesłane do PKP SA przez Wicemar-

szafka Senatu za pismem z 8 czerwca 2018 r., znak: BPS/043-61-1758/18), w sprawie własności terenu (tj. działka nr 865/6 o pow. 0,1423 ha) w Kędzierzynie-Koźlu, na którym ulokowane są garaże uprzejmie informuję, iż właścicielem przedmiotowego gruntu jest Skarb Państwa, zaś Polskie Koleje Państwowe SA (dalej: „PKP SA” lub „Spółka”) użytkownikiem wieczystym, co zostało potwierdzone prawomocną decyzją Wojewody Opolskiego nr G.IV-7242/14/99 z 15 stycznia 1999 r.

Odnosząc się do kwestii sprzedaży terenu informuję, że PKP SA aktualnie nie ma wiedzy na temat powodów niepodpisania aktu notarialnego, tj. umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego działki nr 865/6 oraz nie posiada dokumentacji przetargowej dotyczącej tej sprzedaży.

Wobec zaistniałej sytuacji Spółka dołoży wszelkich starań mających na celu wyjaśnienie sprawy. Niezbędnym będzie odszukanie dokumentacji w archiwum zakładowym oraz sprawdzenie faktu wpłacenia środków przez oferentów.

Z chwilą potwierdzenia, że środki wpłynęły na konto PKP SA, Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu niezwłocznie skontaktuje się z zainteresowanymi w sprawie zawarcia aktu notarialnego.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU
Krzysztof Mamiński

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z wejściem w życie znowelizowanej ustawy o Sądzie Najwyższym i wprowadzeniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci skargi nadzwyczajnej, w oparciu o art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, proszę o ponowne przeanalizowanie spraw pani A.H. (...) i udzielenie jej pomocy, a w szczególności o rozważenie możliwości wniesienia skargi nadzwyczajnej w sprawie karnej zakończonej prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt II K711/14, i Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt XXIII Ka 164/16, oraz w sprawie cywilnej zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt I C up 455/10, utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 26 marca 2012 r., sygn. akt III Ca 789/11.

W wyniku wydania wspomnianych orzeczeń pani A.H. została, w jej, a także w mojej ocenie, strasznie skrzywdzona i pozbawiona środków do życia. Pani A.H. uważa, iż zarówno postępowanie cywilne, jak i karne obciążone są rażącymi zaniedbaniami i w sposób oczywisty naruszają przepisy prawa oraz prawa i wolności obywatelskie. Pani A.H. w dalszym ciągu stanowczo podkreśla, że nie popełniła zarzuconego jej w postępowaniu karnym czynu. Podaje przy tym, iż zeznania świadka K.B. zostały przez sądy obu instancji w dużej mierze pominięte bądź przeinaczone. Sądy oparły się w całości na zeznaniach oskarżycielki posiłkowej A.G. oraz jej matki R.G.

K.B. jest osobą postronną, niezwiązaną z żadną ze stron i była bezpośrednim i naocznym świadkiem zdarzenia mającego miejsce w dniu 24 lipca 2014 r. Należałoby więc podczas ponownego badania sprawy pod kątem wniesienia skargi nadzwyczajnej zwrócić szczególną uwagę na dokładną treść zeznań świadka K.B. oraz ponownie ocenić pod kątem wiarygodności zeznania A.G. oraz jej matki R.G. Pani A.H. zaznacza, że w dniu 24 lipca 2014 r. w T. jedynie upominała się o zwrot udzielonej wskazanym osobom pożyczki.

Pani A.H., chcąc pomóc pani R.G., zaciągnęła w banku pożyczkę, którą pani R. miała spłacać. Zauważyć należy, iż już wcześniej, wielokrotnie w latach 2005–2010, pani A.H. pomagała w ten sposób pani R.G. Niestety, na skutek dowolnej oceny dowodów i nieuwzględnienia zeznań pani A.H. postępowanie cywilne o zwrot kwoty pożyczki zakończyło się dla pani A.H. niekorzystnie poprzez oddalenie powództwa.

Przywołane orzeczenia sądowe są w ocenie pani A.H. niezwykle dla niej krzywdzące. Pani A.H. podaje, że na skutek tych rażąco niesprawiedliwych i niezgodnych z prawem wyroków została pozbawiona środków do życia, a obecnie pozostało jej jeszcze do uregulowania ogromne zadłużenie, którego na pewno nie spłaci za swojego życia, gdyż boryka się również z problemami zdrowotnymi. Zapadłe orzeczenia, zdaniem pani A.H., oparte zostały jedynie na cząstkowym materiale dowodowym, zgromadzonym w obu postępowaniach. Oskarżenia kierowane przez A.G. i jej matkę R.G. były i w dalszym ciągu są bezpodstawne i zmierzały jedynie do uniknięcia spłaty zaciągniętej pożyczki.

Pani A.H. czuje się głęboko skrzywdzona przez wymiar sprawiedliwości i nie może zrozumieć, jak w praworządnym państwie mogą być wydawane takie wyroki. Żyła zawsze w zaufaniu do organów państwowych i zasady sprawiedliwego państwa prawa, jednak sposób prowadzenia postępowania w jej sprawach zburzył ten obraz i teraz trudno jej uwierzyć, że ktoś naprawdę mógłby jej pomóc w walce z tak jawną niesprawiedliwością.

Panie Ministrze! Dokonanie ponownej, szczegółowej analizy wskazanych postępowań jest konieczne w celu zapewnienia praworządności i sprawiedliwości społecznej, a co najważniejsze może spowodować diametralną zmianę w życiu pani A.H., zwłaszcza jeśli zasadne okaże się wniesienie skargi nadzwyczajnej w oparciu o art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, zarówno w sprawie karnej, jak i w sprawie cywilnej.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
W MINISTERSTWIE
SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 14 czerwca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 8 czerwca 2018 r. nr BPS/043-61-1759/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 12 lipca 2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 10.07.2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 8 czerwca 2018 r., nr BPS/043-61-1759/18, oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki złożone w dniu 7 czerwca 2018 r. na 61. posiedzeniu Senatu RP, dotyczące ponownego przeanalizowania spraw Pani A.H. oraz wniesienia skarg nadzwyczajnych od wymienionych w oświadczeniu prawomocnych wyroków w sprawach karnych i cywilnych – uprzejmie informuję, iż wniosek ten wpłynął do Wydziału Skargi Nadzwyczajnej Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej i został zarejestrowany pod sygnaturą PK IV Sn 1272.2018.

Jednocześnie informuję, iż stosownie do treści §335 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. ~ Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2017 r. poz. 1206, ze zm.) pozostawia się bez biegu pisma o skargę nadzwyczajną, jeżeli z treści pisma wynika, że nie pochodzi od osoby, której dotyczy prawomocne orzeczenie sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończące postępowanie w sprawie, osoby dla niej najbliższej w rozumieniu art. 115 §11 Kodeksu karnego lub osoby uprawnionej do jej

reprezentowania.

W związku z powyższym do Pani A.H. skierowano pismo, celem zajęcia stanowiska i ewentualne złożenie prośby o skierowanie skarg nadzwyczajnych we własnym imieniu.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z wejściem w życie znowelizowanej ustawy o Sądzie Najwyższym i wprowadzeniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci skargi nadzwyczajnej, w oparciu o art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, proszę w imieniu pani J.D. (...) o interwencję w jej sprawach, a w szczególności o rozważenie możliwości wniesienia skargi nadzwyczajnej.

Pani J.D. złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w T. Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w K. postanowieniem z dnia 30 października 2013 r. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 290/13. Pani J.D. chciała wnieść zażalenie, jednak ustanowiony dla niej pełnomocnik z urzędu, H.T., zaniechał wniesienia tego środka odwoławczego. Następnie nowy pełnomocnik pani J.D. wniósł zażalenie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu. Sąd Rejonowy w T. Wydział II Karny odmówił jednak przywrócenia terminu do wniesienia zażalenia, jak również zasadności samego wniesienia zażalenia. Pani J.D. podaje, że w jej ocenie zarówno wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia, jak i samo zażalenie powinny zostać przez sąd uwzględnione. Prokurator odmówił wszczęcia śledztwa w zakresie niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Policji w okresie od 31 października 2008 r. do listopada 2011 r. poprzez niepodjęcie stosownych działań w czasie interwencji wykonywanej w miejscu zamieszkania pani J.D. oraz przekroczenia uprawnień w dniu 4 czerwca 2008 r. w T. przez funkcjonariuszy Policji poprzez skierowanie wniosku o ukaranie pani J.D. za wykroczenie, stwierdzając, iż postępowania co do tych czynów tych samych osób zostały prawomocnie zakończone. Zgodnie jednak z poglądami doktryny i ugruntowanym orzecnictwem sądowym stan powagi rzeczy osądzonej, wynikający z art. 17 §1 pkt 7 k.p.k., można odnosić jedynie do postępowania przygotowawczego w fazie ad personam, a nie w fazie postępowania ad rem. Z akt postępowania wynika, że osobom wskazanym przez panią J.D. jako sprawcy nigdy nie postawiono zarzutów. Dlatego też postępowanie to nie weszło w ogóle w fazę ad personam, zakończyło się umorzeniem w fazie ad rem, a tylko postępowanie prowadzone po postawieniu zarzutów wywołuje skutek w postaci res iudicata.

W świetle powyższego zażalenie sporządzone przez pełnomocnika z urzędu, adwokata R.K., powołanego w miejsce dotychczasowego pełnomocnika, adwokata H.T., który pomimo istnienia obowiązku nie złożył zażalenia w ustawowym terminie, mogłoby odnieść skutek i doprowadzić do uchylecia bądź zmiany zaskarżonego nim postanowienia. W związku z tym pani J.D. uważa, iż zasadne jest również kwestionowanie działań ustanowionego dla niej z urzędu adwokata, H.T. I tu również wnoszę o dokonanie ponownej, szczegółowej analizy, czy wskutek zaniechania złożenia zażalenia prawa pani J.D. zostały naruszone. Pani J.D. wniosła skargę na działanie adwokata H.T. do Okręgowej Rady Adwokackiej w K., jednak dostała jedynie informację, iż rzecznik dyscyplinarny nie dopatrzył się przewinienia dyscyplinarnego w działaniach adwokata H.T. Pani J.D. wystąpiła o dostęp do akt postępowania oraz o kserokopię wyjaśnień wskazanego adwokata, aby móc się do nich odnieść i wskazać ewentualne uchybienia i niezgodność z prawdą, ale do dziś nie uzyskała ani dostępu do akt, ani kserokopii wyjaśnień. Tymczasem z przepisów prawa jednoznacznie wynika, że w postępowaniu skargowym prowadzonym przez okręgową radę adwokacką, na podstawie art. 221 i nast. ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, osoba wnosząca skargę powinna mieć zapewniony dostęp do akt postępowania prowadzonego w wyniku wniesienia skargi na zasadzie odpowiedniego stosowania przepisów k.p.a. dotyczących dostępu do akt postępowania administracyjnego. I chociaż żaden z przepisów regulujących tryb skargowy nie formułuje wprost uprawnień wnoszących skargę czy też wnioski, to jednak z wykładni celowościowej i systemowej wyprowa-

dzić należy możliwość zapoznania się z aktami takiego postępowania i prawo do informacji w postaci kierowanych do nich zawiadomień o właściwości organu, o sposobie załatwienia sprawy, o prawie do wniesienia zażalenia do organu wyższego stopnia, jak również wniesienia kolejnej skargi (nie sposób sobie wyobrazić dokonania tych czynności, np. wniesienia zażalenia czy też kolejnej skargi, bez możliwości zapoznania się z aktami postępowania i dokonania na ich podstawie ustaleń w zakresie wywiązywania się przez podmiot rozpatrujący skargę z nałożonych na niego obowiązków).

Mając na uwadze przedstawione fakty, wobec wielu zaniechań i niesprawiedliwego potraktowania pani J.D. zarówno przez prokuraturę i sąd, jak i przez pełnomocnika ustanowionego dla niej z urzędu, proszę o ponowne zainteresowanie się tymi sprawami i podjęcie zgodnych z prawem działań, które są konieczne w celu zapewnienia praworządności sprawiedliwości społecznej. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia skargi nadzwyczajnej w oparciu o art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym od prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w T.

Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Prokuratury Rejonowej w T., Sądu Rejonowego w T. oraz Okręgowej Rady Adwokackiej w K.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
W MINISTERSTWIE
SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 14 czerwca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Mirii Koc, z dnia 8 czerwca 2018 r. nr BPS/043-61-1760/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w teimnie do dnia 12 lipca 2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 10 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 8 czerwca 2018 r., nr BPS/043-61-1760/18, oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki złożone w dniu 7 czerwca 2018 r. na 61. posiedzeniu Senatu RP, dotyczące rozważenia możliwości wniesienia w trybie określonym w art. 89 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) skargi nadzwyczajnej od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 czerwca 2014 r., utrzymującego w mocy zarządzenie prokuratora odmawiające przyjęcia zażalenia i przywrócenia terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Prokuratury Rejonowej K. w K. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 1 Ds. 290/13 – uprzejmie informuję, że brak jest podstaw do wniesienia skargi nadzwyczajnej od wymienionego w oświadczeniu orzeczenia.

Stosownie do treści art. 89 §1 cytowanej ustawy o Sądzie Najwyższym skarga nadzwyczajna może być wniesiona od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Z analizy oświadczenia Pana Senatora Czesława Ryszki wynika, iż sprawa Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. 1 Ds. 290/13 została zakończona na etapie przed wszczęciem postępowania przygotowawczego i w tej sprawie nie wydano postanowienia o przedstawieniu zarzutów.

Postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 czerwca 2014 r., utrzymujące w mocy zarządzenie prokuratora o odmowie przyjęcia zażalenia i o odmowie przywrócenia terminu do złożenia zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa – nie tamuje możliwości przeprowadzenia postępowania przygotowawczego, ponieważ nie stwarza trwałej sytuacji procesowej, o jakiej mowa w art. 89 §1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, co wynika z możliwości jego podjęcia w trybie art. 327 §1 Kodeksu postępowania karnego w każdym czasie aż do upływu terminu karalności czynu będącego przedmiotem postępowania.

Z tych względów brak jest podstaw wniesienia skargi nadzwyczajnej w przedstawionej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Gertrudy Uścińskiej, do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego oraz do pełniącego obowiązki prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Andrzeja Jacyny

Szanowni Państwo!

Zwrócił się do mnie pan J.G. wraz z ojcem K.G. (...), prosząc o udzielenie pomocy prawnej. Z przekazanych przez nich informacji wynika, że pan J.G. ma zdiagnozowaną przed ukończeniem 16 roku życia niepełnosprawność z uwagi na stan zdrowia psychicznego. 24 stycznia 2018 r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy z datą 18 sierpnia 2017 r. do dnia 31 maja 2018 r. z uwagi na przewlekłe zapalenie trzustki, z tego względu nie może zarejestrować się jako osoba bezrobotna. ZUS w dniu 18 lutego 2018 r. wydał decyzję odmowną co do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z tym pan J. nie posiada ubezpieczenia zdrowotnego.

Ojciec pana J. starał się o ustalenie wobec niego prawa do świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych ze środków publicznych, jednak dochód rodziny, w skład której wchodzi ojciec, K.G., rencista, jego schorowana żona oraz schorowany syn, przekracza ustalone kryterium dochodowe, tj. 514 zł. Pan K.G. zwracał się do wszystkich instytucji z prośbą o pomoc w objęciu syna ubezpieczeniem zdrowotnym, gdyż sytuacja rodziny jest niezwykle ciężka i nie stać go na opłatę ubezpieczenia. Niestety panu J. nie przysługuje również prawo do renty socjalnej ani żadne inne świadczenia. Obecnie pan J.G. co chwilę trafia do szpitala, gdzie udzielają mu niezbędnej pomocy z racji tego, iż jego stan zagraża życiu, jednak podstawowe leczenie, wizyty u lekarza oraz lekarzy specjalistów pozostają poza jego zasięgiem. Z informacji wynika, iż złożył on wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Jego stan zdrowia wymaga stałej opieki i pewności co do udzielenia niezbędnej czasami natychmiastowej pomocy.

Mając na uwadze przedstawioną sytuację oraz wobec konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę i ochronę zdrowia poprzez zapewnienie przez władze publiczne, niezależnie od sytuacji materialnej, równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, proszę o niezwłoczne i szczegółowe przeanalizowanie sytuacji pana J.G. i wskazanie sposobów objęcia go ubezpieczeniem zdrowotnym, tak aby zrealizowane zostały wyrażone w konstytucji prawa każdego obywatela.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE ZDROWIA**

Warszawa, 13 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Czesława Ryszkę – Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie proszę o przyjęcie następującej informacji.

Ustawa z dnia z dnia 27 sierpnia 2004 r. o *świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz.U. z 2017 r. poz. 1938; dalej: ustawa o świadczeniach) w art. 66 ustala katalog osób objętych obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym. Katalog ten nie obejmuje osób, których niepełnosprawność, uniemożliwiająca im aktywność zawodową, powstała po okresie aktywności zawodowej i które nie spełniają ustawowych przesłanek do objęcia ich ubezpieczeniem jako członków rodziny.

Z opisu sytuacji wynika, że stan majątkowy rodziny nie pozwala na dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne osoby niepełnosprawnej. Z opisu sytuacji wynika także, że osoba niepełnosprawna jest synem osoby, która zwróciła się o pomoc do Pana Senatora. Biorąc pod uwagę, że osoby te są, z mocy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zobowiązane do wzajemnej alimentacji, a przepis art. 66 ust. 1 pkt 33 stanowi, że osobami ubezpieczonymi są osoby uprawnione do świadczeń alimentacyjnych na podstawie ugody sądowej lub prawomocnego orzeczenia sądu, niepodlegające obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innego tytułu, niewątpliwie rodzice mogą zapewnić synowi objęcie ubezpieczeniem zdrowotnym w sytuacji alimentacji syna na podstawie np. ugody sądowej, chyba że Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych skorzysta, na podstawie art. 83 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270), z możliwości przyznania niepełnosprawnemu renty w drodze wyjątku.

Maciej Miłkowski

PODSEKRETARZ STANU

**Odpowiedź
PREZESA
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA**

Warszawa, 28.06.2018 r.

Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pani
Maria Koc

Szanowna Pani Marszałek,
w odpowiedzi na korespondencję z dnia 08.06.2018 r. znak sprawy: BPS/043-61-1761- NFZ/18 uprzejmie informuję, że na podstawie informacji zawartych w załączni-

kach dotyczących Pana J.G., który został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, można wskazać, że w zależności od podstawy prawnej orzeczonej niezdolności do pracy, może lub nie może korzystać ze świadczeń opieki zdrowotnej jako członek rodziny na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938 z późn. zm.).

Jeżeli pacjent posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności lub inne traktowane na równi – może być zgłoszony do ubezpieczenia zdrowotnego jak członek rodziny bez ograniczenia wieku.

Z poważaniem
PREZES
NARODOWEGO FUNDUSZU
ZDROWIA

Andrzej Jacyna

**Odpowiedź
CZŁONKA ZARZĄDU
ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

Warszawa, 03 lipca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z 8 czerwca 2018 r. (znak: BPS/043-61-1761-ZUS/18), przy którym załączone zostało oświadczenie senatora Czesława Ryszki w sprawie ubezpieczenia zdrowotnego Pana J.G., wyjaśniam.

Kwestie związane z ubezpieczeniem zdrowotnym regulują przepisy ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych¹. Zgodnie z przepisami tej ustawy obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego związany jest ściśle z okolicznością posiadania tytułu do ubezpieczenia, którym jest m.in. zatrudnienie na podstawie umowy o pracę lub zlecenia, pobieranie emerytury lub renty, nabycie statusu osoby bezrobotnej². Osoby te podlegają zgłoszeniu do tego ubezpieczenia, a zgłoszenia te kierowane są do ZUS.

Obowiązek zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego obejmuje również członków rodziny osób zgłoszonych do tego ubezpieczenia w związku z posiadanym tytułem ubezpieczenia. Jednakże w przypadku pełnoletnich dzieci, które ukończyły 26 rok życia, możliwość zgłoszenia ich do ubezpieczenia zdrowotnego przez rodziców jako członków rodziny dopuszczona została jedynie w sytuacji, gdy osoba taka ma orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności lub inne traktowane na równi³.

Osoby, które nie posiadają tytułu do ubezpieczenia obowiązkowego, jak też niespełniające warunków do zgłoszenia ich do ubezpieczenia zdrowotnego jako członka rodziny mogą przystąpić do tego ubezpieczenia na zasadzie dobrowolności. W takiej

¹ Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą zdrowotną.

² Art. 66 ustawy zdrowotnej.

³ Art. 5 pkt 3 ustawy zdrowotnej.

sytuacji objęcie tym ubezpieczeniem następuje na podstawie pisemnego wniosku składanego w NFZ. Objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem następuje z dniem określonym w umowie zawartej z NFZ przez osobę przystępującą do tego ubezpieczenia⁴.

Wyjaśniam, że Zakład zobowiązany jest jedynie do ewidencjonowania danych o osobach zgłoszonych do ubezpieczenia zdrowotnego i poboru składki na to ubezpieczenie, oraz do **przekazywania informacji o ubezpieczonych oraz zgłoszonych do ubezpieczenia zdrowotnego członkach ich rodziny** do Centrali NFZ. Właściwym w zakresie ustalania prawa do świadczeń opieki zdrowotnej jest NFZ, a nie ZUS.

Odnosząc się do kwestii prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wyjaśniam, że ZUS jest organem, który wykonuje przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych. Oddziały ZUS mogą więc przyznać świadczenie, o które wnioskuje ubezpieczony, jeżeli zostały spełnione łącznie wszystkie warunki wymagane do jego uzyskania.

Renta z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia⁵ przysługuje ubezpieczonemu, który:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy – 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, jeśli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat oraz
 - stał się niezdolny do pracy w okresach wymienionych w ustawie emerytalnej, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów; warunek ten nie jest wymagany od mężczyzny całkowicie niezdolnego do pracy, jeżeli udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat,
 - nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Spełnienia warunku posiadania pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w ostatnim dziesięcioleciu, nie wymaga się od mężczyzny całkowicie niezdolnego do pracy, który udowodnił okres składkowy wynoszący co najmniej 30 lat⁶.

Renta socjalna⁷ przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia albo w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy stanowi dla organu rentowego prawomocne orzeczenie lekarza orzecznika lub orzeczenie komisji lekarskiej⁸.

Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że Pan J.G. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy wystąpił 2 marca 2015 r. Komisja lekarska orzeczeniem z 23 czerwca 2015 r. ustaliła, że nie jest niezdolny do pracy. Na tej podstawie Oddział ZUS decyzją z 26 czerwca 2015 r. odmówił przyznania renty. Pan J.G. skorzystał z przysługującego prawa i wniósł odwołanie. Sąd Okręgowy wyrokiem⁹ z 21 kwietnia 2016 r. oddalił odwołanie, a Sąd Apelacyjny wyrokiem¹⁰ z 9 grudnia 2016 r. oddalił apelację.

Pan J.G. 8 grudnia 2017 r. wystąpił ponownie z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik orzeczeniem z 24 stycznia 2018 r. ustalił, że jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 maja 2018 r. oraz, że niezdolność do pracy powstała 18 sierpnia 2017 r., tj. w wieku 32 lat. Pomimo orzeczonej niezdolności do pracy Oddział ZUS decyzją z 19 lutego 2018 r. odmówił przyznania renty z uwagi na brak wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Ponadto niezdolność do pracy powstała w okresie późniejszym niż 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Od ww. decyzji zainteresowany nie wniósł odwołania.

Ponowne rozpatrzenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy może

⁴ Art. 68 ustawy zdrowotnej.

⁵ Art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną.

⁶ Art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej.

⁷ Art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.).

⁸ Art. 14 ust. 3 ustawy emerytalnej.

⁹ Sygn. akt XI U 2234/15.

¹⁰ Sygn. akt III AUa 1118/16.

nastąpić na wniosek Pana J.G., do którego przedłoży aktualne zaświadczenie o stanie zdrowia wystawione przez lekarza prowadzącego leczenie (druk OL-9) oraz dokumenty potwierdzające nieuwzględnione dotychczas okresy składkowe i nieskładkowe. Oddział ZUS po otrzymaniu wniosku dokona jego rozpatrzenia i wyda stosowną decyzję.

Jak stanowią przepisy ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, osoba ubiegająca się o przyznanie emerytury lub renty pomimo wygaśnięcia obowiązku ubezpieczenia ma wraz z członkami rodziny, prawo do świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego w okresie trwania postępowania o przyznanie tych świadczeń¹¹. Podkreślam jednak, że kwestie prawa do świadczeń opieki zdrowotnej, należą do właściwości NFZ.

Z poważaniem

CZŁONEK ZARZĄDU

Paweł Jaroszek

¹¹Art. 67 ust. 7 ustawy zdrowotnej.

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki i szkolnictwa wyższego
Jarosława Gowina

Zarząd Województwa Lubuskiego zwrócił się do mnie z prośbą o interwencję w związku z przedstawionym projektem ustawy o szkolnictwie wyższym. Przedstawiciele lubuskiego samorządu wojewódzkiego wyrażają w swoim stanowisku krytyczną opinię na temat proponowanych zmian.

Szkolnictwo wyższe jest jednym z najistotniejszych czynników rozwoju regionalnego, który znajduje realne przełożenie na jakość życia mieszkańców danego regionu. Nie inaczej jest w przypadku Ziemi Lubuskiej, co znajduje odzwierciedlenie w polityce rozwoju województwa lubuskiego, której jednym z głównych założeń jest wzmocnienie roli lubuskich uczelni wyższych. Obecna sytuacja demograficzna oraz odpływ młodzieży na studia do innych regionów Polski stawiają lubuskie szkoły wyższe w bardzo trudnej sytuacji. W związku z zaistniałą sytuacją Zarząd Województwa Lubuskiego wyszedł z inicjatywą stworzenia dokumentu strategicznego, który wskażywałby kierunki rozwoju szkolnictwa wyższego w naszym regionie. Podczas prac nad stworzeniem tego dokumentu z władzami wojewódzkimi współpracują przedstawiciele środowiska akademickiego Ziemi Lubuskiej, samorządowcy miast wojewódzkich, tj. Zielonej Góry i Gorzowa Wielkopolskiego, a także reprezentanci otoczenia społeczno-gospodarczego. Jak zaznaczają członkowie Zarządu Województwa Lubuskiego, szereg analiz, w tym wykonanych przez Biuro Analiz Sejmowych, wskazuje na olbrzymie zagrożenie dla mniejszych regionalnych ośrodków akademickich. Podkreślają oni, że proponowane zmiany będą bardzo niekorzystnie oddziaływać na funkcjonowanie Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Akademii im. Jakuba z Paradyża w Gorzowie Wielkopolskim. Najbardziej niepokojącym zjawiskiem jest chęć zmiany systemu oceniania jakości naukowej, co będzie się wiązało z ograniczeniami środków finansowych na funkcjonowanie mniejszych ośrodków naukowych. Kolejnym niepokojącym wynikiem takich działań stanie się ograniczenie samodzielności uczelni w procesie decyzyjnym w sprawach rozwoju danej jednostki.

Szanowny Panie Premierze! W związku z proponowanymi zmianami istnieje duża obawa o to, że uczelnie w Zielonej Górze i Gorzowie Wielkopolskim utracą rangę, odpowiednio, uniwersytetu i akademii. Działanie takie miałyby przełożyć się na sytuację społeczno-gospodarczą województwa lubuskiego i wpłynęłyby niekorzystnie na jakość życia Lubuszan, ponieważ realnie mogłyby doprowadzić do zahamowania lub wręcz zatrzymania rozwoju regionu.

W związku z pojawiającymi się wątpliwościami zarówno środowisk akademickich, jak i samorządowych, a także w nawiązaniu do przedstawionego oświadczenia, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o ustosunkowanie się do podnoszonych wątpliwości oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego konsultowało projekt zmian w ustawie o szkolnictwie wyższym z małymi i średnimi ośrodkami akademickimi? Jeśli tak, to proszę, o ile to możliwe, o upublicznienie efektów tych konsultacji.

2. Czy kierowany przez Pana Premiera resort planuje zabezpieczyć środki finansowe na pomoc uczelniom wyższym, które z powodu wprowadzenia przedmiotowej ustawy nie będą w stanie samodzielnie funkcjonować? Jeśli tak, to proszę o przedstawienie procedury oraz wartości finansowania takiej pomocy.

3. Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego ma stworzony plan, który uchroni małe i średnie ośrodki akademickie przed zamknięciem w związku z wprowadzeniem omawianej ustawy? Jeśli tak, to proszę o jego opublikowanie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 30 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie pana senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 61. posiedzenia Senatu w dniu 7 czerwca 2018 r. (pismo BPS/043-61-1762/18 z dnia 8 czerwca br.) w sprawie uchwalonych przez Sejm RP ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W toku prac legislacyjnych prowadzonych zgodnie z przepisami uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt Konstytucji dla Nauki został skierowany do zaopiniowania m.in. do Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencji Rektorów Zawodowych Szkół Polskich i Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, które są organizacjami zrzeszającymi również uczelnie z małych i średnich ośrodków akademickich. Ponadto w ramach konsultacji publicznych istniała możliwość zgłaszania uwag i postulatów do projektów przez każdy zainteresowany podmiot, co oznacza, że każda uczelnia lub jej jednostka organizacyjna mogła przedstawić swoje stanowisko również indywidualnie. Niektóre uczelnie i ich jednostki skorzystały z tej możliwości, jak na przykład: Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. Stanisława Piłonia w Krośnie, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu, Uniwersytet Rzeszowski, Państwowa Medyczna Wyższa Szkoła Zawodowa w Opolu, Politechnika Świętokrzyska, Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu, Wydział Teologiczny Uniwersytetu Opolskiego, Uczelnia Jana Wyżykowskiego, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile i Uniwersytet Zielonogórski.

Zgodnie z obowiązującą procedurą projektodawca poddał analizie uwagi zgłoszone do projektów ustaw reformujących system szkolnictwa wyższego i nauki oraz zajął stanowisko w ich sprawie. Dokumenty dotyczące prac nad projektami tych ustaw, w tym uwagi zgłoszone w ramach opiniowania i konsultacji, a także informacje o zajętych przez projektodawcę stanowiskach, zostały udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Odnosząc się do pytania o środki finansowe na pomoc uczelniom należy podkreślić, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego monitoruje sytuację finansową nadzorowanych uczelni publicznych i podejmuje kroki mające na celu zapewnienie stabilizacji finansowej w ramach posiadanych narzędzi finansowych oraz prawnych. Przykładowo w ramach podziału dotacji podstawowej na 2018 r. dotację wyliczoną zgodnie z algorytmem określonym w rozporządzeniu zwiększono dodatkowo o 156,2 mln zł dla grupy uczelni akademickich oraz o 10,1 mln zł dla grupy uczelni zawodowych. Dodatkowe środki przyznano 62 uczelniom akademickim z 69 oraz 26 uczelniom zawodowym z 35. Wsparcia nie otrzymały tylko te uczelnie, które osiągnęły maksymalny, pięcioprocentowy wzrost dotacji rok do roku. Największe środki przyznano uczelniom najbardziej potrzebującym, czyli takim, które w wyniku podziału bazowego zanotowały najwyższy spadek dotacji rok do roku, tj. pięcioprocentowy. Przyznano im zwiększenie dotacji o 4 punkty procentowe, aby maksymalny spadek dotacji podstawowej na 2018 r. wyniósł 1% względem dotacji z roku 2017. Pozostałe uczelnie otrzymały

degresywne zwiększenie (im lepszy wynik, tym mniejsze wsparcie).

Mając na uwadze powyższe, pragnę zaznaczyć, że Uniwersytet Zielonogórski oraz Akademia im. Jakuba z Paradyża w Gorzowie Wielkopolskim są beneficjentami przyjętych rozwiązań w zakresie rozdysponowania dotacji podstawowej. Obie uczelnie w podziale dotacji podstawowej na 2018 r. zanotowały istotny wzrost dotacji. W przypadku Uniwersytetu dotacja jest większa o 3,65% względem roku 2017. Natomiast w Akademii wzrost wyniósł 3,23%.

Należy kolejno podkreślić, że w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce zagwarantowano znaczne zwiększenie nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe. Wprowadzono bowiem mechanizm waloryzacji, dzięki któremu w latach 2019-2028 wielkość wydatków budżetu państwa na ten cel powinna wzrastać średnio o ok. 0,7-1,2 mld zł rocznie. Środki finansowe planowane w budżecie państwa na finansowanie szkolnictwa wyższego i nauki będą waloryzowane corocznie co najmniej o sumę:

- iloczynu prognozowanego realnego przyrostu produktu krajowego brutto, i wskaźnika waloryzacji (1,25 w 2019 r.) w części wydatków w zakresie finansowania nauki, oraz
- wskaźnika planowanego w budżecie państwa wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych w części wydatków w zakresie finansowania szkolnictwa wyższego.

Z dodatkowych środków uzyskanych w ramach ww. waloryzacji Ministerstwo będzie finansowało m.in. programy skierowane do małych i średnich ośrodków akademickich, takie jak „Regionalna inicjatywa doskonałości” czy „Dydaktyczna inicjatywa doskonałości”.

Dodatkowo, w latach 2019-2020 uczelnie publiczne otrzymają do 3 mld zł w obligacjach Skarbu Państwa na finansowanie zadań inwestycyjnych. Będzie to dodatkowy zastrzyk finansowy dla wszystkich uczelni publicznych w Polsce.

Należy podkreślić, że Konstytucja dla Nauki daje impuls do rozwoju dla każdego typu uczelni. Rodzaj wsparcia i narzędzia służące rozwojowi są dopasowane do potrzeb różnych typów szkół wyższych. Ustawa zwiększa szanse rozwojowe w mniejszych ośrodkach akademickich, zakładając przede wszystkim dokonanie przez uczelnie analizy misji i realizowanych zadań w kontekście ich kluczowych ról w rozwoju społeczno-gospodarczym regionu. W zakresie zrównoważonego rozwoju oraz wsparcia nauki i szkolnictwa wyższego we wszystkich regionach Polski przewiduje się m.in.:

- uruchomienie dedykowanych uczelniom regionalnym konkursów,
- możliwość zrzeszania się uczelni w federacje, dzięki którym uczelnie będą mogły łączyć swój potencjał naukowy,
- dodatkowe fundusze na badania i podniesienie jakości kształcenia w regionach,
- możliwość zachowania aktualnych nazw uczelni (w przypadku uzyskania przez uczelnię kategorii naukowej skutkującej potencjalną koniecznością zmiany jej nazwy, uczelnia będzie mogła posługiwać się nazwą dotychczasową).

Ustawa wskazuje, iż jednym z podstawowych zadań uczelni jest działanie na rzecz społeczności lokalnych i regionalnych. W tym kontekście podkreślić należy szczególne znaczenie mniejszych uczelni, ponieważ to one decydują o kształcie ich najbliższego otoczenia, odgrywają istotną rolę w rozwoju społeczno-gospodarczym regionu. Z myślą o uczelniach regionalnych w projekcie zaproponowano konkretne rozwiązania mające na celu wsparcie rozwoju tych uczelni. Konkurs o charakterze projakościowym „Regionalna inicjatywa doskonałości” (z budżetem na poziomie 100 mln zł rocznie) jest dedykowany wzmocnieniu potencjału naukowego w dyscyplinach, w których działalność naukowa w danej uczelni akademickiej jest prowadzona na szczególnie wysokim poziomie. Wyłączone będą z niego uczelnie startujące w programie na dofinansowanie uczelni badawczych. Konkurs będzie realizowany z podziałem na regiony, co znacznie zwiększy szanse ośrodków pozametropolitarnych. W komunikacie o ogłoszeniu konkursu wskazywane będą także nie więcej niż 3 dyscypliny lub grupy dyscyplin, dla których w danym regionie przeprowadzony zostanie konkurs. W każdej z dyscyplin lub grup dyscyplin będzie wyłaniana nie więcej niż jedna uczelnia. Ta sama uczelnia będzie mogła być wyłoniona w nie więcej niż 2 dyscyplinach lub grupach dyscyplin. W konkursie będzie mogła wziąć udział uczelnia, która w danej dyscyplinie lub jed-

nej z dyscyplin w ramach danej grupy dyscyplin będzie miała kategorię A+, A, albo B+. Finansowanie jest przewidziane na 4 lata. Laureaci otrzymają dodatkowe środki w kwocie do 2% subwencji z roku ogłoszenia konkursu w ramach programu, przypadającej na każdą dyscyplinę. Po 2021 roku dokonywana będzie końcowa ewaluacja realizacji planu. W przypadku uzyskania oceny pozytywnej uczelnia będzie miała prawo do ubiegania się o kontynuację udziału w programie i przedłużenie finansowania na okres kolejnych 4 lat. W tym roku termin składania wniosków minął z dniem 23 lipca 2018 roku. Według stanu na dzień 25 lipca 2018 roku do MNiSW wpłynęły 53 wnioski. Do końca 2018 roku Zespół powołany do oceny wniosków dokona ich oceny i zarekomenduje Ministrowi projekty, które otrzymają finansowanie. Uczelnie rozpoczną realizację projektów w styczniu 2019 roku. Ostateczny termin zakończenia programu mija z dniem 31 grudnia 2022 roku.

Kolejny konkurs – „Dydaktyczna Inicjatywa Doskonałości” – ma na celu wsparcie publicznych uczelni zawodowych w doskonaleniu jakości kształcenia. W ramach tego konkursu uczelnie zawodowe osiągające najlepsze wyniki monitoringu karier zawodowych absolwentów oraz posiadające najlepsze rezultaty w zakresie oceny jakości kształcenia, będą otrzymywały premię finansową, której kwota będzie określana w rocznym komunikacie ministra.

Ustawa przewiduje także ustanowienie cyklicznego programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”, którego celem będzie podniesienie poziomu praktyk wydawniczych i edytorskich umożliwiających wejście polskich czasopism naukowych w międzynarodowy obieg naukowy. Do programu będą mogli przystąpić wydawcy polskich czasopism naukowych o wysokim poziomie naukowym, nieujętych w międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu. Program będzie obejmował przede wszystkim czasopisma humanistyczne i społeczne. Punktacja za publikacje w czasopismach naukowych w roku 2017 i 2018 zostanie naliczona według aktualnych zasad.

Ponadto Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, będące agencją wykonawczą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, ponownie ogłosi konkursy na „Zintegrowane Programy Uczelni”. Ich celem jest wsparcie szkół wyższych w dostosowaniu programów kształcenia do wyzwań gospodarczych. Projekt finansowany jest z Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój na lata 2014-2020. O dofinansowanie mogą starać się uczelnie publiczne i niepubliczne. Konkursy realizowane są w formie trzech ścieżek, każda z nich jest przeznaczona dla różnego typu uczelni, w tym dwie ścieżki przeznaczone są dla tych szkół wyższych, które kształcą co najmniej 200 studentów. Dzięki temu mniejsze uczelnie nie będą musiały rywalizować o środki finansowe z dużymi uczelniami. Projekty powinny trwać od 18 do 48 miesięcy, a maksymalna wartość dofinansowania wynosi od 3 do nawet 40 mln zł. Odpowiadając na podnoszone wątpliwości dotyczące wprowadzenia nowego systemu ewaluacji jakości działalności naukowej i uzależniania od wyników tej ewaluacji statusu uczelni (zasady podziału uczelni na grupy uczelni akademickich i zawodowych) oraz niektórych istotnych uprawnień, m.in. do nadawania stopni, należy wyjaśnić, że zgodnie z przepisami ustawy ewaluacji podlegać będą całe uczelnie, a nie jak dotychczas ich podstawowe jednostki organizacyjne (najczęściej wydziały). Ewaluacja będzie przeprowadzana w ramach dyscyplin według nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin, w których uczelnia prowadzi działalność badawczą. Uczelnie będą otrzymywać w dyscyplinach kategorie naukowe: A+, A, B+, B, C, przy czym A+ jest kategorią najwyższą, a C – najniższą. Jest to zmiana w stosunku do poprzedniej ewaluacji, w której jednostkom naukowym przypisywano kategorie A+, A, B, C.

Uczelnia będzie uczelnią akademicką, jeżeli prowadzi działalność naukową i posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej lub artystycznej. Jednocześnie należy zastrzec, że podział na uczelnie akademickie i zawodowe jest podziałem na uczelnie, które w inny sposób definiują swoją misję.

Uczelnia akademicka będzie uprawniona do prowadzenia studiów pierwszego stopnia, drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich oraz do kształcenia doktorantów. Uczelnia zawodowa natomiast będzie prowadzić kształcenie uwzględniające potrzeby otoczenia społeczno-gospodarczego na studiach pierwszego stopnia,

drugiego stopnia lub jednolitych studiach magisterskich. Przyjęto, że w przypadku uczelni zawodowej będą to studia wyłącznie o profilu praktycznym. Ponadto uczelnia zawodowa będzie mogła prowadzić kształcenie umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji – kształcenie specjalistyczne.

Od wyników ewaluacji będą zależeć również uprawnienia do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego w danych dyscyplinach naukowych. Docełowo uprawnienia te będą przysługiwać podmiotom, które w danej dyscyplinie naukowej posiadają kategorię A+, A albo B+. W okresie przejściowym uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego pozbawione zostaną jedynie te jednostki naukowe, które w dniu 1 października 2019 r. posiadają kategorię naukową C lub nie posiadają żadnej kategorii.

Ustawa przewiduje również wprowadzenie osobnych algorytmów przyznawania subwencji dla uczelni akademickich i zawodowych. Uczelnie akademickie będą otrzymywały środki na utrzymanie potencjału badawczego i dydaktycznego, uczelnie zawodowe – na utrzymanie potencjału dydaktycznego. Przepisy, na podstawie których przyznaje się subwencję, są skonstruowane w taki sposób, aby zwiększyć autonomię uczelni, pozwalając na elastyczne alokowanie środków w misję dydaktyczną lub naukową, stosownie do bieżących potrzeb i uwarunkowań zewnętrznych, w kontekście ogólnej strategii danej uczelni.

Biorąc pod uwagę różnice między przewidywaną przez ustawę metodą przeprowadzania ewaluacji działalności a metodą dotychczasową (w kontekście różnic dotyczących ewaluowanych podmiotów i przyznawanych kategorii) w wielu przypadkach nie jest możliwe do przewidzenia, które uczelnie będą miały statut uczelni zawodowych, a które – uczelni akademickich, i w jakich dyscyplinach uzyskają uprawnienia. Należy jednak zauważyć, że zależność między możliwością uzyskania przez uczelnię co najmniej jednej kategorii naukowej B+, a wielkością ośrodka akademickiego nie jest jednoznaczna. Pamiętając, że w nowym systemie ewaluacji działalności naukowej będą oceniane podmioty systemu szkolnictwa wyższego i nauki, a nie ich jednostki organizacyjne, należy zwrócić uwagę, że nawet w uczelniach położonych w mniejszych miejscowościach funkcjonują jednostki naukowe, które prowadzą wysokiej jakości badania w poszczególnych dyscyplinach naukowych. W wyniku przeprowadzonej w 2017 r. kompleksowej oceny jednostek naukowych w ponad 70% uczelni akademickich co najmniej jedna jednostka organizacyjna otrzymała kategorię A lub A+ (m.in. Wydział Astronomii i Fizyki Uniwersytetu Zielonogórskiego). Ponadto, w odniesieniu do Akademii im. Jakuba z Paradyża w Gorzowie Wielkopolskim należy zauważyć, że powiązanie uprawnień doktorskich i habilitacyjnych z wynikami ewaluacji działalności naukowej uczelni w poszczególnych dyscyplinach oznacza nie tylko pozbawienie uprawnień tych uczelni, które odznaczają się niskim poziomem badań w określonej dyscyplinie naukowej, ale również szansę na uzyskanie uprawnień w tych dyscyplinach, w których badania prowadzą silne zespoły badawcze. W bieżącej ewaluacji w gronie uczelni zawodowych, którym przyznano kategorię co najmniej B, znajduje się m.in. Akademia im. Jakuba z Paradyża w Gorzowie Wielkopolskim. W wyniku ewaluacji za lata 2013-2016 kategorię B otrzymał, np. Wydział Administracji i Bezpieczeństwa Narodowego, który obecnie nie posiada uprawnień do nadawania stopni. Wyniki tej ewaluacji dają uzasadnione powody do stwierdzenia, że nowe zasady dystrybucji uprawnień do nadawania stopni powiązane z kategoriami naukowymi są szansą dla Akademii w skutecznym ubieganiu się o uprawnienia do nadawania stopnia doktora oraz doktora habilitowanego co najmniej w jednej z dyscyplin w zakresie nauk społecznych zgodnie z nową klasyfikacją dyscyplin i dziedzin nauki.

Ustawa wskazuje wprost, że nawet w przypadku uzyskania kategorii naukowych niewystarczających w świetle przepisów ustawy do posługiwania się nazwą „uniwersytet”, czy „akademia”, uczelnia będzie mogła posługiwać się nazwą dotychczasową. Ustawowe warunki dotyczące posługiwania się nazwą „uniwersytet” odnoszą się wyłącznie do sytuacji, w których uczelnia chce zmienić swoją nazwę i dopiero uzyskać status „uniwersytetu”. W tym kontekście jest to poprawa sytuacji niektórych regionalnych uniwersytetów, które nie spełniają aktualnie obowiązujących warunków uzyskania statusu uniwersytetu. Regularnie z tego powodu przeprowadzana jest nowelizacja

ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym umożliwiającą posługiwanie się nazwą „uniwersytet” przez kolejny okres, mimo niespełniania ustawowych warunków. W tym kontekście ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce stabilizuje kwestię nazewnictwa uczelni.

Z wyrazami szacunku

Piotr Müller

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego (ZGWL), którzy zwrócili uwagę na zapisy nowelizowanej ustawy – Prawo łowieckie.

W opinii tej organizacji, skupiającej wszystkie 82 gminne jednostki samorządu terytorialnego (JST) z województwa lubuskiego, zapisy zawarte w art. 1 pkt 22 nowelizacji ustawy, zmieniające brzmienie art. 46 ust 2 ustawy – Prawo łowieckie, są krytycznie oceniane. Wynika to z faktu, że przedstawione przepisy nakładają na JST nowe obowiązki, które dotychczas były przydzielone innym podmiotom. W myśl nowego prawa oględzinami i szacowaniem szkód w uprawach i płodach rolnych zajmować się będzie zespół, w skład którego wchodzić będzie przedstawiciel gminy, tj. sołtys, w przypadku utworzenia jednostki pomocniczej lub pracownik urzędu gminy w sytuacji, kiedy jednostka pomocnicza nie została powołana. Skład ciała kolegialnego uzupełniają przedstawiciele zarządcy lub dzierżawcy obwodu łowieckiego oraz właściciela lub posiadacza gruntów rolnych, na których powstała szkoda.

Samorządowcy z ZGWL zwracają uwagę, że w praktyce oznacza to, iż często będzie dochodziło do sytuacji, w której do oszacowania powstałej szkody zostanie oddelegowana osoba, której kompetencje i doświadczenie nie pozwalają na wykonanie takich czynności. Wart podkreślenia jest tutaj fakt, że skutkiem ubocznym takiego działania może być spadek efektywności funkcjonowania urzędu gminy, ponieważ wraz z nakładaniem na JST nowych obowiązków nie ma możliwości stworzenia nowych miejsc pracy i zatrudnienia osób znajdujących się na danej dziedzinie. Jak zaznaczają przedstawiciele ZGWL, pomysł przyznania gminom takich uprawnień jest nienaturalny i chybiony.

Zrzeszenie Gmin Województwa Lubuskiego zwraca uwagę na jeszcze jeden istotny aspekt. Szacowanie szkód w uprawach i płodach rolnych powinno odbyć się jak najszybciej od momentu ich ujawnienia.

W myśl nowych przepisów w jednostkach pomocniczych gminy, tj. sołectwach, członkiem zespołu szacującego powstałe straty jest przedstawiciel organu wykonawczego tejże jednostki, czyli sołtys. Niestety w większości przypadków mamy do czynienia z sytuacją, w której sołtys nie ma czasu na ciągłe zajmowanie się zdarzeniami pojawiającymi się nagle na terenie sołectwa, ponieważ w tym czasie jest w pracy. Funkcja ta polega na doraźnej pracy społecznej i pomocy w funkcjonowaniu nadrzędnej JST, czyli gminy.

Szanowny Panie Ministrze, w nawiązaniu do powyższego oświadczenia uprzejmie proszę o odniesienie się do przedstawionych w stanowisku ZGWL wątpliwości oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

Czy Ministerstwo Środowiska prowadziło konsultacje z jednostkami samorządu terytorialnego w sprawie zmiany w ustawie – Prawo łowieckie w zakresie finansowania nowych zadań dla gmin? Jeśli tak, proszę, o ile to możliwe, o przedstawienie wniosków z tych konsultacji.

Czy kierowany przez Pana Ministra resort planuje nowelizację nowych przepisów w taki sposób, aby zapewnić finansowanie nowych zadań, które zostały powierzone JST? Jeśli tak, proszę o przedstawienie harmonogramu zmian oraz zakresu i sposobów finansowania tych zadań.

Z poważaniem

Waldemar Śługocki

Odpowiedź

Warszawa, 26 czerwca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego złożone na 61. posiedzeniu Senatu RP w dniu 7 czerwca br., w sprawie zapisów znowelizowanej ustawy – Prawo łowieckie, na które zwrócili uwagę przedstawiciele Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Informuję, że zakres dotyczący szacowania szkód został wprowadzony do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo łowieckie na zaawansowanym etapie prac legislacyjnych w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej w ramach poprawki poselskiej. W związku z powyższym część projektu, dotycząca szacowania szkód oraz możliwości prawnych finansowania nowych zadań nałożonych na urzędy gmin i sołtysów nie była konsultowana z jednostkami samorządu terytorialnego ani Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Jednocześnie z uwagi na fakt, że ustawa – Prawo łowieckie nie określa wprost, że nowe zadania w zakresie szacowania szkód są zadaniami zleconymi z zakresu administracji rządowej należy traktować je jako zadania własne gminy. Ustawodawca nie przewidział możliwości wynagradzania sołtysów za udział w zespołach ds. szacowania szkód. Nowy system szacowania szkód był przedmiotem licznych wystąpień posłów, urzędów gmin, sołtysów i indywidualnych rolników, którzy zgłaszali do tut. resortu trudności z wykonaniem znowelizowanych przepisów w praktyce.

W związku z istniejącymi problemami 28 maja br. posłowie Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość złożyli do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo łowieckie oraz niektórych innych ustaw (druk 2575), który wprowadza modyfikację systemu szacowania szkód. Zgodnie z nowymi rozwiązaniami sołtysów zastąpią w zespołach ds. szacowania szkód przedstawiciele wojewódzkich ośrodków doradztwa rolniczego, a wnioski o szacowanie szkód będą składane bezpośrednio do dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich.

Po zakończeniu prac nad ww. projektem w sejmowych Komisjach Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, ustawa została przekazana do Marszałka Sejmu RP i przyjęta po III czytaniu na 64. posiedzeniu Sejmu, które odbyło się 15 czerwca 2018 r. Następnie nowelizację ustawy przesłano do dalszego procedowania w Senacie RP.

Uważam, że szybkie wejście w życie uchwalonych przepisów wyeliminuje istniejące problemy w zakresie szacowania szkód.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Małgorzata Golińska

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego*

Szanowny Panie Ministrze!

W niniejszym oświadczeniu chciałbym poprzeć inicjatywę ustawowego zakazu palenia papierosów w samochodach podczas przewożenia dzieci, co postuluje grupa lekarzy i prawników z Gdańska. Stosowne dokumenty z argumentacją prawną i zdrowotną złożyli w Ministerstwie Zdrowia prawnik – dr hab. Małgorzata Balwicka-Szczyrba z Katedry Prawa Cywilnego Uniwersytetu Gdańskiego, i lekarz – dr n. med. Łukasz Balwicki z Zakładu Zdrowia Publicznego Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego.

Dane dotyczące zdrowia dzieci, w obecności których pali się tytoń, są zatrważające. Według informacji Głównego Inspektoratu Sanitarnego co czwarty palący Polak pali papierosy w obecności dzieci, a prawie 40% palaczy przyznało, że robią to także w domu. Badania medyczne nie pozostawiają złudzeń: dzieci będące biernymi palaczami są bardziej podatne na choroby. To głównie nawracające zapalenia płuc, zapalenia ucha środkowego, astma i większa podatność na niektóre nowotwory.

W Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad nowelizacją ustawy o ochronie zdrowia przed działaniem tytoniu i wyrobów tytoniowych. Mam nadzieję, że uda się w ramach przygotowywanych zmian wypracować skuteczne mechanizmy ochrony dzieci przed skutkami kontaktu z dymem tytoniowym podczas przewożenia ich samochodem. Zakaz palenia w samochodach prywatnych podczas przewożenia dzieci nie powinien być uznany za zbytnią ingerencję w prywatność obywateli. Zdrowie dzieci wydaje się wartością ważniejszą niż zasada i prawo do swobodnego dysponowania własną prywatnością.

Obecna propozycja dotyczyłaby objęcia zakazem palenia w prywatnych i służbowych samochodach osobowych w obecności dzieci i młodzieży do osiemnastego roku życia. Trzeba przy tym podkreślić, iż rozwiązanie takie stosowane już jest w niektórych państwach na świecie, m.in. w Wielkiej Brytanii, we Francji, w Australii i na Cyprze oraz na terenie części USA i Kanady.

Chciałbym przy okazji podkreślić, iż proponowane rozwiązania prawne to nie pierwsza inicjatywa lekarzy Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego dotycząca ochrony zdrowia obywateli przed skutkami palenia. Do wprowadzenia ważnych zmian w ustawie o ochronie zdrowia przed następstwami działania tytoniu i wyrobów tytoniowych w minionych latach przyczynił się onkolog prof. dr hab. Jacek Jassem. Zainspirował on m.in. zakaz palenia tytoniu w miejscach publicznych takich jak szkoły, szpitale czy lokale gastronomiczne.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 3 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Pana Antoniego Szymańskiego, podczas 61. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r., w sprawie poparcia inicjatywy ustawowego zakazu palenia papierosów w samochodach podczas

przewożenia dzieci, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Jak wskazują m.in. powszechnie dostępne dane Światowej Organizacji Zdrowia, konsekwencją zdrowotną narażenia na dym tytoniowy jest zwiększona umieralność i zachorowalność na wiele chorób. W Polsce aż 94% przypadków raka płuca wśród mężczyzn i 68% wśród kobiet jest wynikiem palenia tytoniu. Rocznie z powodu chorób odtytoniowych umiera nawet ponad 67 tys. osób, z czego ponad 19 tys. na raka płuc. Zwiększone ryzyko dotyczy również raka nerki, pęcherza moczowego, ale również trzustki, przełyku i wiele innych nowotworów złośliwych. Lista chorób odtytoniowych jest bardzo długa – nałóg ten upośledza wiele różnych obszarów zdrowia – reprodukcyjnego, jamy ustnej czy narząd wzroku (istnieją udowodnione relacje przyczynowo skutkowe dla znacznie większej liczby chorób). Ponadto mimo jednoznacznych dowodów naukowych stosunkowo niewielu palaczy zdaje sobie sprawę z zagrożeń, jakie tytoń stanowi dla ich zdrowia – wielu palaczy nie potrafi wymienić konkretnych chorób spowodowanych paleniem, innych niż rak płuca.

Poważnym problemem, powiązaniem z paleniem tytoniu, jest również narażenie na środowiskowy dym tytoniowy osób niepalących, w tym przede wszystkim dzieci. Jest to niebezpieczne zjawisko, ponieważ – zgodnie z danymi Międzynarodowej Agencji Badań nad Rakiem Światowej Organizacji Zdrowia (*International Agency for Research on Cancer*) – każda dawka dymu tytoniowego jest szkodliwa¹.

Mając powyższe na uwadze pragnę podkreślić, że obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwa szczegółowa analiza przekazanych uwag do projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (UC 120), w tym propozycji przekazanych przez Katedrę Prawa Cywilnego Uniwersytetu Gdańskiego. Jednocześnie warto zaznaczyć, że omawiany zakaz palenia wyrobów tytoniowych w samochodach, podczas przewozu osób nieletnich, jest przykładem skutecznej ochrony młodego pokolenia przed biernym narażeniem na szkodliwy dym tytoniowy.

Łączę wyrazy szacunku
z upoważnienia

MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

¹ „Światowa Epidemia Palenia tytoniu – raport WHO 2008. Pakiet MPOWER. Streszczenie Raportu. World Health Organization.